

ZEYBEK HASAN

Cengiz Narçın

ZEYBEK HASAN

(*BU ESERDEKİ KİŞİLER, KURUMLAR VE YERLER TAMAMEN HAYAL ÜRÜNÜDÜR.)

- İçerde kimler var?
- Bilmiyorum Başkomiserim.Zannedersem bakanlıktan veya genel müdürlükten de olabilirler.
- İyi de kızım sana birşey demediler mi?
- Yok Başkomiserim bir anda geldiler.gelenleri müdür bey kapıda karşıladı. Daldılar içeriye giriş o giriş. Müdür bey de içeri kimseyi almamam ve telefon bağlamamam konusunda talimat verdi deyince;Başkomiser kapının sağında tüm ciddiyeti ile durup gözü radar gibi boş koridoru tararken kendilerini çaktırmadan dinleyen koruma polisine döndü.
- Evladım sen de mi bilmiyorsun? diye sorunca koruma kendilerine dönüp
- Yok başkomiserim deyip,kaşını kaldırıp,eliyle yok ,kafasını da sallayarak vücut hareketleriyle sanki tamamlamak için tüm olumsuzluk tamlamalarını yaptı. Son umudu da suya düşen Zafer başkomiser iki elini beline koyup dar koridorda sağa sola yukarı aşağıya bakarak duvarlarda tavanlarda merakını giderecek bir işaret aradı.Kafasını çalkalayarak beyin duvarlarına yapışıp kalmış bir unutkanlık kırıntısı var mı diye yokladı. İki etrafında dönüp, kemerini yakaladığı pantolonunu yukarı çekip,yamulan tabancasını düzeltip kapıya yaklaşip bir sekreter ve koruma polislerine aldırmandan içerden gelecek küçük bir sesi duyma ümidi ile kulak kabarttı. İçeri dışarı ile izole yarı kozmik odaydı.Tüm bu çabaların nafile olduğunu bilmesine rağmen içgüdüsel dürtüleriyle kendisine engel olamıyordu. Emniyet camiasının efsane cinayet Başkomiseri Sansar Zafer duvar olan kapının önünde merakından kıvrım kıvrım kıvrılıyordu. Gözü bir ara sekreter polisin önündeki boş koltukları ilişse de ayakta bu kadar kıvranıırken oturmak ne mümkündü. Koltuğu ve kendisini izleyen sekreteri süzerken koridorda kendisine doğru uzun pergel adımlarla gelen ve aynı zamanda elindeki telsizi kapatmaya çalışan komiser Osman ve ekiplerinden polis Halil le göz göze geldi. Osman ve Halil in yanlarına gelmesi uzun sürmedi.
- Merhaba abi diyen Osman a
- Hoş geldiniz diyerek selamladı. Osman komiser
- Hayrola abi ne olmuş? Yeni cinayet mi? Telsizden bir anons geçilmedi.Niye çağırmışlar... Osman'ın soruları peş peşe geliyordu. Aceleden soluksuz kalan Komiser Osman soruları alakasız yerlerde soluklanarak sormaya çalışıyordu. Osman'ın can çekişen halini ilgiyle seyreden Zafer başkomiser elini kaldırarak dur işareti yaptı. Osman durdu.Zafer başkomiserin gözüne bakıyordu ki... Başkomiser iki elini yana açarak dudağını büzdü.Bilmiyorum diyordu.Osman komiser
- Sen ne zaman geldin?
- Bilmem. Yarım saat olmuştur herhalde.
- Müdür yok mu ?
- İçerde deyince Osman komiser kapıya baktı
- İçerde mi?
- He deyince sekeretere dönüyordu niye bekliyoruz diye. Zafer başkomiser
- Yanında birileri var diyerek başkomiserin merakını giderdi.
- Kim ki? diye sorunca
- Bilmiyoruz.

- Abi elinizdekileri bırakıp derhal gelin diyorlar,bir de burada bekletiyorlar. Valla metro vakasında kaç gündür aradığımız Hulki denen herifi tuzaklamıştım,herifi aldık alacaktık ki anonsla bırakıp geldik.

- Tanıyan çıktı mı onu?

- Berber. Herif yaşlı maşlı ama hatırladı. İlk traşını o yapmış. Küçükken de zibidinin tekiydi diyor. Başkomiser sıradaki soruyu sormak için ağzını açmıştı ki; Önünde bekledikleri il emniyet müdürünün kapısının çevrilen kolunun sesi başını kapıya cevirmesine neden oldu. Kapı aralanınca kapı ile paralel duran emniyet müdürünü gördü. Müdür ceketi ilikli tüm zarafetiyle ellerinde ince ama pahalı james bont çantaları,pahalı klas elbiseleriyle her yerlerinde üst bürokrat kokan iki göbekli adam müdürün ellerini sıkıp açılan kapıdan uzaklaşan ve istemsizce sıraya dizilen üç polise kafa selamı vererek koridolara çıktıp asansör tarafına yöneldiler.Gözden kaybolasıya kadar müdür bey kapının önünde arkalarından bakıp hani olurya iki adam geriye dönüp bakarlarsa yanlarına koşmak için hazır olda bekledi. Adamlar gözden kaybolunca az daha bekleyip o şirin halden kendini sıyrıp karşısında bekleyen emniyetçilere bile bakmadan asık suratla odasına yöneldi ama kapıyı kapatmadı.İçerden

- İçeri gelin! diye bağırması duyuldu. Başkomiserin her detayını ezbere bildiği bu odadaki her zamandan farklı kasvetli havayı hemen hissetti. Ne zamandan beri iki adamın odada olmasına rağmen sehpa da ikramlık boş bardak yoktu,üstelik içilmiş üç tane sigara izmariti küçük çiçek cam fanusunda duruyordu. Plastik çiçek fanusundan çıkarılmış cam sehpanın köşesine atılmıştı. Koyu yeşilaycı müdürün odasında sigara içmek... Belli ki konu sağlam... Başkomiser Zafer in merakı daha da depreşti. Makam masasının ardındaki iki pencereyi açan müdür iki elleriyle de odanın havasını dışarı itmeye çalışıyor gibiydi. Ceketini çıkardığında koltuk altlarındaki ter izleri gözüksü. Ceketini kapının yanındaki askılığı değil de özensizce koltuğun arkasına atınca onun da acelesinin olduğunu anladı. Müdür camları açıp ceketini çıkarsada aradığı rahatlığı bulamamış olmalı ki kravatını aşağıya doğru yerçekimine rest çekerek ikinci düğmesine kadar asılıp inatçı yaka düğmesini buruşturduğu yüzüyle açmaya çalışıyordu. Onu da becerdikten sonra unuttuğum bir şey varmı anlamında bir etrafına bakınıp aniden koltuğa kendini bırakıverdi.Ayakta duran cinayet büro ekiplerine bakarak eliyle koltukları işaret ederek

- Buyrun beyler oturun dedi. Ekip kıdem ve rütbe sıralamasına göre görünmez ama kendilerince bilinen protokol sıralamasına göre koltuklara oturdular.Müdür

- Ekibin diğerleri nerede? diye sorunca Komiser Osman Zafer başkomiserin kendisine bakmasından cesaret alarak Harun ve Mehmet onlar Polatlı'ya kamyoncu cinayeti için soruşturmaya gitmişlerdi geç kalacaklar dedi.Müdür

- Zafer o zaman beklemeye gerek yok biz başlayalım . Sonra sen gerekeni yaparsın dedi.Müdür bir iki dakika ekibi süzüp nereden başlayacağını karar kıdıktan sonra

- Arkadaşlar biraz önce çıkanlar mülkiye müfettişleri,direkt en baştan beyefendiden talimat alanlardan deyince odaya bir anda ölüm sessizliği hakim oldu.Mülkiye müfettişleri,en tepe,beyefendi. Müdür devam etti

- Olay önemli.Zafer kardeşim direkt sen ve senin ekibin ismiyle geldiler. Malum şu Urfa ve Kazan vakası sizi baya meşhur etti.Eh hakediyorsunuzda... Beyefendi bu vaka ile de sizin ilgilenmezi istemiş bana sordular memleketin en iyi cinayetçileridir dedim. Yetki sınırsız. Müdür ekibi övmekte ,kendisini çaktırmadan pohpohlamakta olsada hala vakayla ilgili en küçük bir şey söylememekteydi. Urfa dediği çözülememiş intihar süsü verilmiş bir töre cinayeti medyalık olup ülkedeki tüm kadın dernekleri gürültü çıkarınca Zafer başkomiserin ekibi ivedilikle Urfa ya gönderilmiş ve çok kısa zamanda olayın intihar değil töre cinayeti olduğu ortaya çıkınca olay günlerce medyada işlenmişti.Kazan vakası da düğün keşkek

yemeğinden çıkan kesilmiş bir işaret parmağı vakasıydı. Parmak tüm kasabayı içine alan korkunç planlanmış o da bir namus cinayeti idi. Her iki vakada günlerce medyanın gündem konusu olmuştu. Zafer başkomiserin ekibi ününü bu iki cinayetten almış gözükse de aslında sessiz sedasız çözdükleri onlarca cinayet vardı. Zafer başkomisere boşuna Sansar lakabı takılmamıştı. Eğer bir vaka cinayetse katil cehennem dibine de gitse Zafer başkomiser koklaya koklaya onları girdikleri delikte mutlaka sobelerdi. Hatta o da yetmez o çorbada kimin tuzu var ise mutlaka onları bulur çıkarır pazulu eksiksiz tamamlar savcının önüne koyardı. Artık gerisi ne oldu ona bakmazdı. Efsaneydi. Lakin şu an o bile müdürün lafı uzatmasından tutarsız davranışlarından rahatsız olmuştu. Adamın hem acelesi vardı, sanki cin görmüş gibi panik halleri vardı lakin bir türlü sadete gelmiyor konuyu ortaya koymuyordu. Dayanamadı

- Mesele ne müdürüm? diye soruverdi

- Mesele, mesele. Valla nasıl söyleyeyim bilmiyorum. İyisi mi ben seyrettim siz de seyredin, ondan sonra konuşalım deyip elindeki kumandayı televizyona doğru kaldırdı. Odadakilere bakın der gibi bir iki kez de kumandayı televizyona doğru havada ileri doğru bir iki dürttü. Oturduğu ikili koltukta televizyon ardına gelmesinden dolayı polis Halil koltuğun sol tarafına yanaşıp kafasını televizyona döndürdü. Müdür televizyonu açınca ekran kaymaya başladı.

Ekranda bir bayram yerinde toplanmış yüzlerce insan vardı. Zeybek çalıyordu. Yöresel efe kıyafetinin içerisinde pala bıyıklı bir genç döne, kalka, diz çöke zeybek oynuyordu. Adam işin ehliydi. Sanki sarhoş veya yaralı gibi aksaya, seke öylesine güzel performans sergiliyordu ki Zafer başkomiser gözünü gençten alamıyordu. Zaten oldum olası zeybek havasını çok severdi. Ankaralı olması ve seymenlere ve oyunlarına büyük sempati duymasına rağmen Ege efeleri bir başkaydı. Ekrandaki gencin her hareketini izliyordu. Gencin ayağını sürümesi, başıboş maço tavırları, sert kıvrak hareketleri, bazen yavaş çekim ağır tavırları, müziğin ritmine göre adımlamaları, yüz mimikleri, feracesinin uçuşup şekilden şekile girmesi, el kol hareketleri, hele birde elindeki tüfekte bütünleşmiş halleri pek güzeldi. Genç bir iki figür den sonra havaya bir zıpladı, etrafında döndü ve birden bir şeyler oldu sendeler gibi olup yere düşerken tüfek patladı. İçinden duman çıkan namlu önde, tüfek zeybek oynayan gencin altında, mavi bordo işlemeli efe kıyafeti içinde genç yerde, başındaki işlemeli oylarla sarılmış fesinin tepesi gözüküyordu. Müzik devam ediyordu ki bir gürültü koptu ve yerdeki pala bıyıklı genç buruşan yüzünü kaldırınca o pala bıyığının takma yapay bıyık olduğunu anlayıverdi Zafer başkomiser. Bir anda ekranda çarşı karıştı. Müzik ile bağrışmalar içi içe girdi. Ekran bozuk yolda koşan kameramanın çekimi gibi dalgalanmaya başladı. Kameranın kadrajına protokol sırasına benzer oturma düzeninde oturan kodamanlar ardında ayağa kalkmaya çalışan insanlar, ilerde ayakta duran ve öne doğru hareketlenen sağa sola bakan insanlar, bir ara yerde kafasını kaldırmış takma bıyıklı çakma efe, ortaya doğru koşan birileri, yıkılmış bir sandalye, ayakta kışını kameraya dönmüş bir adam, yanında yere bakan tanıdık bir yüz, derken yerdeki betona yönelen mercek ve bağrış çağrı ve en son koşuşturan ayakları çeken yarısı gri granit mermeri gösteren kamera ve bir sürü karınca sürüsü...

Zafer başkomiser o tanıdık, o tanıdık. Tarım ve Orman bakanı Süleyman Kaynak. Evet o Tarım ve Orman bakanı Süleyman Kaynak tı. Yıkılmış sandalyeye doğru dönen. Yandan görse bile Zafer başkomiser bakanı tanıdı. Lakin patlayan bir tüfek ve hengame. Başka bir şey görememişti. Ekranda dönen karıncalardan başını kaldırıp Emniyet Müdürüne baktığında müdürün kendisini dikkatle izlediğini görünce refleksen derlenip toplandı. Müdür

- Evet Zafer yeni vakan hayırlı olsun.

- Vaka derken?

- İzledin ya.
- İzledim de...
- O patlayan tüfek boş değilmiş.
- Kuru sıkı değil miymiş?
- Değilmiş. İşin kötüsü ekranda yıkılan sandalye var ya aha o sandalyede o ilçenin belediye başkanı oturuyormuş dedi. Müfettişler,ivedilikle çağrılmaları,ekranda görüp tanıdığı bakan,patlayan silah falan filan derken müdür bey daha sözünü bitirmeden Zafer başkomiserin beyin nöronları çoktan ışık hızına fark atmaya başlamıştı ki... Müdür
- Videoyu başa alıyorum tekrar seyredin deyip tekrar zeybek havası eşliğinde heybetli efe gösterisine başlamıştı. Odadaki herkes pür dikkat televizyonu izliyordu. Silah patlayıp kadraj bakana doğru dönünce bir yıkılan sandalyenin alt ayağının üzerindeki ayakkabının altını görünce Zafer başkomiserde eksik parça tamamlanır gibi oldu.Karıncalemalar ekrana hakim olunca müdür
- Gördünüz değil mi?
- Bakanı mı?
- Yalnızca bakan değil.Yanıdaki ayakkabıyı
- Gördüm müdürüm.
- Zeybek bozuntusu belediye başkanını vurmuş. Adam mefta.
- Demeyin
- Dedim bile.
- Hiç duyulmadı.
- Tüm gücümüzle sansürlüyoruz. Yakında kokusu çıkar. Zaten bölge çoktan çalkalanıyor. Sonuçta herifcioğlu ilçenin kurtuluş gününde binlerce kişinin önünde belediye başkanını öldürmüş.Eli kulağında bir iki güne kalmaz tüm kanallarda seyredilir deyince Zafer başkomiser
- Müdürüm kazaya benziyor deyince müdürün bir an yüzü değişti.
- Al işte bende senin ilk izlenimini merak ediyordum. Bana da öyle geldi deyince Zafer Başkomiser
- Kaza gibi gözüksede tüfeğin dolu olması anlamsız. Bu tür gösterilerde bunca insanın içinde dolu tüfekte bu gösteri yapılmaz.Ben tesadüfleri inanmam bunun altında bir bit yeniği ararım.
- Helal başkomiserim de tüfek dolu değil en azından bizim anladığımız manada deyince odada bir mırıldanma kıpırdama oldu. Boş tüfekte adam mı vurulur?
- Müdürüm dediğinizden ben hiçbir şey anlamadım. Tüfek dolu mu boş mu? Mefta o tüfekten çıkan saçmalarla öldürüldüyse dolu,yok o tüfek ateş aldığında senkronize başka biri ateş ettiyse onu bilemem,yada susturucu falan...
- Yok Zafer mevtayı öldüren o izbandut efe.
- O zaman dolu
- Değil.Yani.Herif başkanı tek bir tespih tanesi ile öldürmüş.
- Tespih tanesi mi?
- He ya.Bildiğimiz bir tespih tanesi.Hemde direk tam kalbine.
- Müdürüm inanın ben dediğinizden hiçbirşey anlamadım.Bunca yıllık cinayetciyim gördüklerimden sonra beni hiçbir şey şaşırtmaz derdim,inanın anlattıklarınızı çözümlenekte zorlanıyorum.
- Zorlanacak bir şey yok.Herşey ayan beyan ortada. Olay bir sürü görgü tanığının kameraların önünde cereyan etmiş. İlçenin kurtuluş günü etkinliklerinde zeybek gösterisinde çakma efe performans sergilerken ,dengesini kaybedip düşüyor,kuru sıkı olması gereken tüfeği kazara ateş alıyor,belediye başkanını kalbinden vurup öldürüyor. Olay bu.
- Müdürüm tesbih tanesini unuttunuz.

- Tabi bir de o var. Elemanın dediğine göre tüfeği doldururken bileğindeki tespihin ipi kopmuş yani o koduğumun tespih tanesi kazara namludan içeriye girivermişmiş. Müfettişlerle dört beş kez tekrar tekrar seyrettik. Herşey kazara gözüküyor deyince Zafer Başkomiser müdürün sözünün arasına giriverdi

- Müdürüm bu kadar kazara beni işkillendirir deyince

- Bir seni değil beyefendiyi de işkillendirmiş. Zaten tüm bu curcuna burdan patlak verdi.

Acaba o tespih tanesi kazara bakana değil de başkana mı isabet etti falan... deyip sustu. Sonra tam çakma efenin düştüğü yere ileri geri sararak ekranı ayarlayıp oynattı. Sonra ağır çekim tekrar oynattı. Sonra tekrar karıncalanmaya kadar ve kumandayı masaya koyup koltuğuna oturdu.

- Müfettişlere de kanatimi söyledim; Adam dengesini kaybedip düşmüş veya herif zeybek değil oscarlık oyuncu. Kafasını kaldırdığındaki şaşkınlığını gördünüz değil mi? Ama olayın profesyonellerce ele alınmasını istiyorlar. Bakan orada, belediye başkanıda iktidar partisinden olunca olay bir numaraya kadar gitmiş. Şimdi gelelim sadete. Benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Hemen yarın tüm ekibinle ilçeye gideceksin bu olaya tüm ayrıntılarıyla en küçük şüphe kalmayacak şekilde soruşturacaksın. Görev emrin ve yetki belgelerin sabaha hazır. Yetkin sınırsız. Herşeyi günlük direkt bana rapor edeceksin. Anlaşılmayan bir şey var mı?

- Emredersiniz müdürüm de burada soruşturduğumuz vakalar vardı.

- Zafer! Vakan bu. Gerisinin bir önemi yok. Metrodaki vaka mı? Onu Onur a devret.

- Bir de

- Zafer ya sen anlamıyorsun yada ben anlatamıyorum. Elinde ne varsa Onur komiser devret. Bu olay bizim için hayat mayat meselesi nesini anlamıyorsun. Başka bir gerekçe duymak istemiyorum. Al bu sanığın ilk sorgusunda anlattıkları deyip masanın Zafer başkomiser tarafına turuncu bir dosyayı itti.

- Yarın sabah her şey hazır olur. Beni beklemeyin. Zehra sekreterden alıp yola koyulun. İyi haberlerinizi bekliyorum. Zaten varsa kazara bir bok sen onu bulur ortaya çıkarırsın. Hadi selamete deyip elini havaya kaldırınca toplantının bitmiş olduğunu odadakilere ilan edince oda bir hareketlendi. Zafer başkomiser masadan aldığı tutuncu dosya elinde ekibi de önünde tam kapıya varmak üzereyken müdürün arkadan kararlı sesi duyuldu.

- Başkomiser unutma hayat mayat meselesi deyince Zafer başkomiser ardına dönüp "elbette veya emredersiniz" der gibi başıyla müdüre selamını verip kapıdan çıktı.

Biraz önce kafasındaki acabalarla dar gelen koridor şimdi de daha başka acabalarla üstüne üstüne geliyordu.

İlk konuşan Osman oldu

- Abi bence kaza dedi. Halil de Başkomiserlerine Osman doğrultusunda kanaat belirtince Zafer Başkomiser

- Oo beyler siz vakayı şimdiden çözdünüz. Aykırı beyana ne oldu? Yani kılçıklık bana mı kaldı? Grup asansöre doğru hem yürüyor hemde ilk izlenimlerini söylüyorlardı.

Aykırılık, kılçıklık ekip içinde geliştirip uyguladıkları bir yöntemdi. Bir olay karşısında herkes hemfikir de olsa bile içlerinden birisi aykırı fikir beyan etmek durumundaydı. Tüm ekip olay açığa çıkması kadar aynı fikirde olamazdı. Farklı bakış açısı olmak durumundaydı. Hatta soruşturma bitip her şey açığa çıktığında doğru yaklaşım ödüllendirilirdi. Öyle madalya falan takılmazdı, yemek, pavyon gibi basit ödülleri. Ödülün ne olduğunun önemi yoktu önemli olan doğru bakış açısıyla ödüle ulaşmaktı. Basit görünsede bu geliştirdikleri yöntemden birçok vakanın aydınlanmasında büyük yararlarını görmüşlerdi. Hatta onları efsane yapan en önemli etkenlerden biri bile denilebilirdi. Zafer Başkomiser

- Madem kılçık benim bence cinayet. O çakma efe her şeyi planlayıp mükemmel uygulamış. Bu kadar tesadüf bence akla zarar. Düşünsenize tesbih tanesi ile adam öldürmek, duyulmuş görülmüş şey mi? deyince Harun

- Bu bile olayın kaza olduğunu ispatlar. Öldürecek adam tesbih mi kullanır? Koyar dom dom kurşununu patlatır adamın şarap çanağını dedi. Halil

- Hem birini vurmaya planlayan adam bunu onca insanın önünde mi yapar? Bence bu olay bal gibi kaza deyince gelen asansöre ekibin binmesini bekleyip herkes yerleştikten sonra Zafer başkomiser

- Tesbih tanesini nereye koyuyorsunuz peki? Tesbih tanesinin ne işi var namluda? diye sorunca Osman

- Valla o iş benim de pek aklıma yatmadı. Neyse dosyayı bir okuyalım bakalım bizim efe neler demiş.

Cinayet büro amirliğinde Başkomiser Zafer in makam odasında Komiser yardımcısı Harun ve Polis memuru Mehmet in de katılması ile tüm ekip tamamlanmış yaklaşık üç saattir eldeki en büyük kanıt kısa film defalarca izlenilmiş küçücük bile olsa bir ipucu aranmıştı. Lakin her şekilde seyr edilse bile akla mantığa ters gelen minnacık bile olsa bir farklılık görmemişlerdi. Öylesine ki namlunun ucundan ateş yumağında çıkan tesbih tanesinin karartısına kadar ulaşmışlardı. Herşey olağandı.

Müdürün vermiş olduğu dosyada bulunan ilk ifade tutanaklarını kelime kelimesine inceleyip kafa yordular. Sanığın ifadesinde kaza diyordu. Nasıl oldu da düştüm, tüfek nasıl ateş aldı zerre farkında değilim diyordu. Görgü tanığı olarak meydanda bulunan görevleri gereği olay yerine çok yakın olan polis memurlarının ifadeleri de izledikleri kısa film ile bire bir uyuşuyordu. İşin kötüsü cinayet büronun vaka kılçıklık görevini üstlenmiş Sansar lakaplı Başkomiser Zafer olayın iyi planlanmış bir cinayet olduğunu bir iki söylemeye denese de onu iyi tanıyan ekip üyeleri hal ve hareketlerinden onun da kendileri ile hem fikirde olduğunu anlamışlardı. Akşamın ilerleyen saatlerine kadar Aydın'ın Karacasu ilçesi ve mefta belediye başkanı ile ilgili internet üzerinden bulabildikleri tüm bilgileri topladılar. En sonunda sabah erkenden buluşmak üzere ayrıldılar.

Ben Hasan, namı değer Zeybek Hasan,

Efelerin harmanlandığı Aydın ılı,

Harman olup savrulduğu Karacasulu

Mesken tuttuğu karıncalı

Kara yağız Yörük Hasan.

Narasıyla kuşlar havalandıran,

Çizmesiyle tepeleri kaydıran

Bakışı ile yürekler titreten.

Namarde korku salıp kaçırın,

Garibana kollayıp doyuran.

Hüküm verip adalet dağıtan,

Baş verip kelle alan.

Selvi boylu, kartal bakışlı

Er meydanında has pehlivan

Kaması yağlı, tabancası barut kokan

Cengaver, yiğit, aslan parçası

Kötüye gaddar, mazluma yufka

Karıncayı incitmez,

Vurdu mu dizi, karıncalıyı titretir...

Bekle babayı titretir. Ne çok isterdim adıma böyle destanlar yazılıp ,türküler yakılsın. Hayalle gerçek bağdaşmıyor.Ne kadar uğraşsanda karılmıyor. Oysa ben Aydın ili Karacasu ilçesinin Karıncalı dağının engebeli tepelerinden birisine savrulmuş tenha yörük köylerinden Kırkışıklı köyünden Hasan Pehlivan ım.Namı değer Zeybek Hasan. Destanım hayali olsa da bir yanlış,bir doğru. Üç yanlış bir doğruyu götürür sistemde ne yazık ki yanlışlarım doğrularımdan daha çok. Köylüyüm. Garibanım. Kimsesizim,tabi bu varlık ,güç anlamında.Yoksa ikisi kız beşi erkek toplamda yedi kardeşiz. Babamız recber,küçükbaş hayvancılığı yapıyoruz.Çobanlık ata mesleğimiz.Köyümüz,köyde denilmez engebeli araziye dağılmış topu topu dokuz hanenin olduğu bir dağ yerleşkesi.

Yörüğüz hem has yörüklerden.

Keçi, teke gibi kokarız.

Ellerimiz nasırlı,vücudumuz sıırım kaslı.

Eksik dişlerimiz sarı bakımsız.

Dıştan pörsük yamalı

Lakin teke kadar da dayanıklı, sağlıklı.

Dağ havasından yanık gül yanaklı.

Patlamaya hazır kızıl damarlı.

Güneş yanıklı

İngiliz ponturlu

Lastik ayakkabılı

Gariban,fakir bir o kadar da sefil

Yokluk bolluğunda yüzen

Utangaç,sıkılğan

A sosyal

Kesik kesik zorlanarak konuşan

Saç sakal karışık

Ense çizgisi olmayan

Dışı kirli,içinde mis tertemiz

Dağ rüzgarları taşıyan

Başıboş bir o kadar da gururlu

Eğik başı dik

Az konuşup çok dinleyen

Halinden sıkılğan

Gaddarlık ile gomsuluğu harmanlayan

Çoban

Oduncu

Gelişine yaşayan

Yaşantısına mecbur

Özgür dağ insanları.

İşte benim asıl destanım herhalde böyle yazılırdı. Yedi çocuklu bir ailenin sondan üçüncü çocuğu. Çocukken budak kaçmasından mütevellit tek gözü kör olan Kör Hüseyin lakaplı babamı ben daha sekiz yaşlarında iken kaybettik. Babamın tüm yetki ve sorumluluklarını abimler ve annem devraldı. Zor olan yaşam şartlarımızda baba sevgisi haricinde pek bir eksikliğini hissetmedik. Hatta bazen otorite karmaşasından dolayı bir tık fazlasını yaşadık diyebilirim. Yöre deyimiyle dul garı çocuklarıydık. Lakin annem yaşının en az onbeş yaş fazlasını gösterdiği için ve elinde olan yedi çocukla beraber ne taliplisi çıktı,ne de öyle bir isteği oldu.

Çobanız. Yüz başa yakın küçükbaş hayvanımız,iki ineğimiz ve bir beygirimiz var. Evimizin arazisinde kendi yiyeceğimiz kadar sebzemizi yetiştiriyoruz.Eve iki kilometre kadar uzak tarlamıza arpa buğday ekiyoruz. Tarlamız kıraç,engebeli. İçinde bir takım meyve ağaçlarımız var. Otun bokun içinde yaşayıp gidiyorduk.

O ota boka kurban olayım. Üç gündür tıklımış olduğum nezarethanede yatmış olduğum pis tahta aralıklı bankta iki elim başımın altında rutubet çizgili kirli sıvasız tavana bakarak dağı evimizi düşünüyordum. Karakolun sıradışı gürültüleri ve boş algılar eşliğinde öylece tavana bakıp,rutubet su çizgileriden dağ şekilleri çizmeye çalışıyordum. Üç gündür görünmeyen bir el gelip yüreğimi kavramış özgür ruhumu acımasızca sıkıyordu. Mahpusluk ne zor şeymiş; hele benim gibi özgür ruhlara. Üç gündür yerde miyim gökte miyim bilmiyorum. Hele hele ne kadar kafamdan atmaya çalışsam da,olabilecek en kötülerini aklıma geldikçe nefes almakta zorlanıyorum. Tabi bir de burada herşeyi bilen otorite polisler “Kazadır fazla almasın diyen de var,belediye başkanını öldürmüşsün en az yirmi dört yıl yersin “ diyen de. Ben üç günü kaldıramadım ki fazlasını nasıl dayanayım. Yüreğimin üzerine bir deve oturdu kalkmıyor. Yemekten,içmekten kesildim. Yiyorsam istemsizce anca hayatta kalmak için.

Ortam korkunç. Her yer pislik içerisinde. Bizim ağıl burdan temiz. En azından doğal. İlçenin çevre köylerinden nezarete girip çıkanlar oldu. Olay ilçede bomba etkisi yapmış. Otuz yedi köyü olan küçük ilçede çoğu insan birbirini tanır. Oturup şahsen tanımasa da simaen veya ortak tanışıklar vasıtası ile bile olsa iki üç kelamdan sonra kimdir,necidir tüm secale ortaya dökülür. Zaten herkes recber,köylü. Öyle çok çeşitlilik çıban başlığı yoktur. Herkes Hasan,Üsen,Amet,Memet.İnsanları ayarıştıran tek şey lakapları. Sarıbaş,Kör Hüseyin,Kıymık Mehmet gibi.Yıllar önce ölen babam Kör Hüseyin belki şu an en çok anılan isim. Kör Hüseyin'in oğlu Zeybek Hasan. Benim lakabım öyle efe yapılı olduğum için de değil iyi zeybek oynamamdan kalmadır. Neyse...

Nezarethanenin dar soğuk duvarları üstüme üstüme geliyor. Üç gündür tek değişenim karakolun bağrıış çağırışı,yükselip alçalan sesleri. İki kez sorguya götürdüler.Onlar sordu ben cevapladım. Hali hazırda cumuk avukatta atamış. Süklüm püklüm yeni mezun genç bir kız. Aşağıdere köyünden. Karşımızdaki yamyamlara karşı biz ikimiz kanaatimce çok saf, cılız kalıyoruz. Sorguda ara sıra kulağıma bir şeyler söyleyerek ifademi yönlendirdi. Onun haricinde birşey yapmadı. Elinde kendisiyle hiç uyuşmayan ciddi bir çantası ile yanımızda oturdu durdu. Başkomiser bazı soruları tekrarladı. Aklını yatmayanları tekrar sordu. Ona göre ifade tutanağına yazdı.Avukat okudu,bana “imzala “ dediler imzaladım. Tüm özgürlüğümü yitirmiştim. “Gel “dediler gittim. “Otur” dediler. Oturdum.” Kalk” dediler kalktım.”imzala “dediler. İmzaladım. Onlar söyledi ben yaptım. Onlar ne dedilerse ben usulca sorgusuz yaptım. Zaten pek soracak bir şey de bulamadılar. Herşey yüzlerce kişinin önünde alenen oldu ve bitti. Nesine sorgulayacaklar ki?

Polis Hamdi anahtarları şaklata şaklata geldi.Anahtarları deliğe sokarken

- Kalk,hazırlan sorguya gideceksin dedi Hemen doğrulup kıyafetimi çeki düzen verdim.

Şakırdayan anahtarların eşliğinde nezarethanenin kapısı gıcırdayarak açıldı. Hamdi polis önde ben arkalsınnda gidiyorum. Köşeye dönünce şişko kart İbrahim poliste benim ardıma geçti üst kata çıktık. Karakoldaki herkesin gözü üstümde. Mırıldanmaları fısıltıları duyuyor aralarından bazı kelimele anlayabiliyorum. Zaten tanımadığım kimse yok. Gördüklerimden adet üzere selam vermelerini bekler gibi halim var lakin herkes put gibi.Bana mı bakıyorlar yoksa öcüye garip bir yaratığa mı bakıyorlar belli değil. Tam giriş katından geçerken dışarıya göz atar gibi oldum Şişko İbrahim

“ Hasan sallanma “ deyip eliyle hafiften itince bir an göz özgürlüğüm gitti tutsaklığım geri geldi. Merdivenden çıkıp ara kat koridoruna yönelince koridorun ne kadar kalabalık olduğunu görünce şaşkınlıkla duraksadım. Polis İbrahim “ Hasan sallanma dedim” deyince iki yana

fermuar gibi açılan resmi, resmi olmayan polislerin arasından yürüdük. Buradaki bakışların farklılığını anlamamak için kör olmak lazımdı. Sanki koridor koridor değil iki yana açılmış şüphe deniziydi. Ortadaki kapının oraya gelince durduk. Burada tanımadığım adamlar vardı. Her hallerinden bizim buralı olmadıkları belliydi. Karakol amiri, komiserler bile el divan duruyor gibiydiler. Yabancılardan biri kapıyı çalıp, cevabını bile beklemeden kapıyı sonuna kadar asılıp kapıyla paralel halde durunca içerde tanımadığım üç kişinin daha beni beklediğini gördüm. Polis Hamdi kelepcecin tek tarafını açıp sandalyeye oturmamı istedi. Çözdüğü tarafı masanın üzerindeki yarı dikdörtgen demirden geçirip kilitleyip kapıya yöneldi. Kapıda bekleyen kapıyı dışardan kilitleyinca tanımadığım üç sivil polis ile baş başa kaldım. Oda televizyondaki filmlerde gördüğüm sorgu odalarına benziyordu. Karanlık. Karşı tarafta bir ayna. Yukardan masaya aydınlatan asma köreze bir lamba. Üç tane de yarı silüetli sorgu polisleri. Ben etrafı inceleye durayım odadaki pozisyonlarından, hal ve hareketlerinden polisler de beni inceleyip gözlemliyorlar. Kısa ama bana çok uzun gelen bir durağanlık yaşadık. Dışarısı mahşer koridoru içerisi ise psikolojik baskılı kasvetli bir atmosfer. Derken karşımda yaşlıca duran bu sessizliği bozdu

- Sen Efe misin? diye sordu. Ne alakaysa? Böyle soruya ne cevap verilir ki? Baktı benden ses yok
- Sen efemisin diye sordum? Sana niye Zeybek Hasan diyorlar diye sorusunu açarak tekrarladı
- Yok. Artık efelik mi kaldı? İyi zeybek oynadığım için bu lakabı taktılar.
- Böyle güzel bir lakap sırf güzel zeybek oynuyor diye verilir mi? diye sorunca
- Bilmem dedim
- Boylu poslu, kara yağız adamsın, bence sende efelik var dedi
- Yok abi efelik kim? Biz kim?
- Nedir ki efelik? Biz Ankara da duyarız ama daha bu yaşıma geldim henüz bir efe görmedim. Sizin buralarda bolmuş ondan. E sende bakınca... deyince
- Efeliğin boyla posla bir ilgisi yoktur deyince şaşkınlıkla
- Allah Allah çekti
- En meşhur Yörük Ali efeye bakın, toy kendi halinde bir yörük gencine benzer, bıyığı bile terlememiş gibidir deyince
- Yani ne demeye çalışıyorsun gibi sorunca
- Efelik mayadadır, efe olunmaz doğudur. Efelik yürek işidir dedim.
- Sende o yürek var mı?
- Ne gezer, zannetmem.
- Nasıl zannetmem? Sen kalk koskoca Belediye Başkanına, sürmanşet alemin önünde öldür sonrada ne gezer zannetmem de. İş mi bu senin dediğin? Nesine inanalım?
- Valla benimkisi kazaydı. Bir kasıt yoktu.
- Zeybek efendi o nasıl kazaymış öyle? Adamın kalbini paramparça etmişsin.
- O kazaydı
- Değildi
- Herkes gördü. Dengemi kaybettim tüfek ateş aldı.
- Dengesini kaybetmişmiş. Hem sen niye herkes gibi oynamıyorsun elinde tüfekte oynuyorsun. Kaç tane zeybek seyrettim hani tam techizatlılar ama kimsenin elinde tüfekte onca insanın içinde garip hareketler yaptığını görmedim.
- Baskın zeybeği derler benim oynadığıma.
- Baskın Zeybeği mi?
- Evet. Tüfekte benim oynadığım şekilde oynanır.
- Dolu tüfekte?

- Hayır. Kuru sıkı,boş tüfekte
- Koduğum sen niye dolu tüfekte çıktın?
- Tüfeğim dolu değildi.
- Ne demek dolu değildi? Meftayı boş tüfekte mi vurdun?
- İnanın bilmiyorum. Kendi ellerimle doldurmuştum. Kuru sıkıydı. Oyunun sonunda havaya sıkacaktım.
- Len delirtme adamı! Kuru sıkıydı da adamı kim vurdu? Saçmalar senin tüfeğinden çıkmadı mı?
- Orasını bende anlamadım.
- Söyle bakalım niye vurdun adamı?
- Abi ben kimseyi vurmam
- Başkanı sen vurmadin mı?
- Ben vurdum
- E söyle niçin?
- Abi ben vurdum ama öyle bir kastım yoktu. Kazaydı.
- Sen onu külahıma anlat. Hadi uğraştırma beni bak ya bana adam gibi olayı anlatırsın,ya da bak ardında duran varya demesiyle beraber kafamın ardına bir şaplak indi. Kafamı döndürüyor dum ki bu seferde büyük bir el yüzüme kavrayıp canımı yakarcasına sıkıp masaya doğru geri döndürdü.
- Tanıştırıyım,komiser yardımcısı Harun ona anlatırsın meramını. Uyarmadı deme o pek bana benzemez sakladığını ciğerinden söker alır ona göre. Şimdi anlat bakalım.
- Abi neyi anlatayım.
- O günü
- Anlattım ya
- Neyi anlattın oğlum? Daha on dakika olmadı geleli
- İlk gün İlker müdürlere sorguda anlattım.
- Sen hele birde bize anlat bakalım.
- Nereden başlayayım
- En baştan deyince.
- İlçenin düşman işgalinden kurtuluş günüydü. Bakan da törene katılacağı için günler öncesinden hazırlıklar başlamıştı. Mevlüt başkan tüm hazırlıkları bizzat denetleyip yönlendiriyordu. Beni de yanına çağırarak baskın zeybeğini oynamamı hatta bakan geleceği için tüfeğin barutunu bir tık fazla koyma mı emretti. "İyi ses çıksın bakanın önünde dağları kavuşturur verelim" dedi. Bende internetten baskın zeybeğini çalıştım,bilip beğendiğim figürlerden bir gösteri hazırladım. Hatta makam odasında ona gösterdim de.Çok da beğendi. Tören günü gösteri sıram geldiğimde performansımı sergilemek için anonsla çıktım. Herşey gayet güzel gidiyordu. Ne olduysa o ters dönme atik hareketinde oldu. Dengem kayboldu düştüm. Düşerken tüfeğim ateş almış. Barutu başkanın istediği gibi fazla koymuştum.Hani barutun ateşi yaktı desem ondan adam ölmez. Hem başkana çok yakında değildim. İnanın nasıl bu oldu zerre anlamadım. Diyeceklerim bu deyip karşımdaki polise baktım.
- Tüfeği kim doldurdu.
- Bilmem
- Ne demek bilmem. Sen barutu fazla koydum kendi elimle doldurdum demedin mi?
- Onları ben yaptım. Kendi elimle doldurdum ama kuru sıkıydı. Saçma bilye falan koymadım.
- Hadi herşeyi anladık inanmıyoruz da deki inandık. Oyunun sonunda sıkacağım dedin niye oynarken horozun açığı be adam

- Abi dedim ya başkan herşey mükemmel olsun istiyordu bundan dolayı oyunun sonunda horozu açmak için duraksatmamak için atik den önce dönerken horozu kaldırmıştım.Nerden bileyim böyle olacağını?
- Tüfeği ne zaman doldurdun?
- Gösteri sabahı meydana gitmeden.
- Nerede doldurdun?
- Bizim evin bahçesinde dut ağacının altında.
- Bir yere bıraktın mı?
- Hayır hep yanımdaydı.
- Kuru sıkıydı.Yalnızca baruttu...? diye inanmadığını belli ederek sorunca
- Evet yalnızca kuru sıkı barut koydum dememle arımda bulunan polis kafama hunharca iterek
- Bana bak kırımın zeybeği adam gibi anlat şunu senin o takma bıyığını kırına sokar ,etek giydirir zenni yapar oynata oynata ilçenin meydanında gezdiririm deyince benim tüm kimyasallarım fokurdadı.
- Abi yemin ederim her şey anlattığım gibi oldu ne bir eksik ne fazla deyince Çapraz köşende duran hiç konuşmayan en yaşlıları ilk kez sordu
- Evladım iyi düşün sen bu tüfek doluyken hep yanında mıydı?
- Yanımdaydı dedim.
- Bir daha düşün diye sordu ve bir sigara uzattı
- Kullanmıyorum deyince kendisi
- Biz şimdi dışarıya çıkıyoruz.Sen o günü bir daha düşün, hatta yaşa o tüfek hep yanında mıydı? deyip kafa işaretiyle diğer ikisi arında kapıya yöneldi. Demek ki bu ekibin başı bu ihtiyar diye düşündüm. Çakmakla sigarasını yakarken altmış üstü yaşta olduğu gözümden kaçmamıştı.

Bol zamanın darlığında ekip tekrar geldi, tekrar tekrar onlar sordu ben anlattım. Ben anlattım onlar anlamadı.Tekrar tekrar sordular. İhtiyar ekip başının uyarıları ile tüfeği bir iki kez yanımdan ayırdığımı hatırlayıp onlara bildirdim. Başkanın kahvesini getirdiğimde,Topal Osman ikram çikolatalarını unuttuğunda arabaya kadar götürdüğümde tüfek başkanın odasında kalmıştı. Başka da farklı kayda degecek bir şey yoktu. Yalnızca Harun denen adama şimdiden gıcık oldum. Adam canımı yakmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Bir iki cevap verecek oldum el kol şiddetini arttırınca boyun eğmekten başka çare göremedim.

Sorgu odası zamandan izole. Saat kaç ,gece mi,gündüz mü,ne zamandır buradayız bende tüm zaman mefrumları yok oldu. Değirmencinin kör beygiri gibi aynı iz güdümünde dolanıp duruyoruz. Yemek yok. Su yok. Artık konuşurken kesik kesik cümleler kurmaya kuruyan boğazımı ıslatmaya çalışıyorum. Yorgunluktan gözlerimin kaymasına engel olamıyorum. Harun dallaması bu fırsatı kesinlikle kaçırmıyor şablağı uygun gördüğü yerime patlatıyor. Sorgu artık sorgudan çıktı işkenceye döndü.Adamlar işlerinin ehliydi.Canımı,kanımı emip bitirdiler.

-BÖLÜM 3-

- Abi dokuz gündür neredeyse koca ilçeyi,tüm belediyeyi sorguladık. Hasan'ın anlattıklarında bir tutarsızlık yok dedi Osman komiser. Ekibin diğer elemanları da hararetle Osman ı destekler açıklamalar ortaya döküyorlardı. Başkomiser Zafer
- İyi hoş diyorsunuz da sizi rahatsız eden hiç bir şey yok mu? Yani herşey ayan beyan Hasan ın dediği gibi mi? diye sorunca Harun

- Abi aynen öyle.Kamera kayıtlarından tüfek odadayken girip çıkan herkesi sorguladık. Hiçbirinin ifadelerinde bir tutarsızlık yok. Tabi eğer başkan tüfeği doldurmadıysa ki hem niye saçma yerine tesbih tanesi koysunlar ki ? Öldürmeyi planlayan adam tesbih tanesi mi koyar?Bu sizce de saçma değil mi?deyince Osman
- Abi niye Hasan a tesbihden bahsettirmedin bunu da anlamışlığım yok? diye sorunca Sansar Zafer bıçkın komiserine bir bakıp güldü.
- Sence niye olabilir? O tesbih tanesinin altında şeytan var da ondan. Eğer o tesbih tanesinden haberi var ise öyle böyle mutlaka lafı oraya getirecektir. Lakin şu ana kadar tesbih ile ilgili bir şey söylemedi köftehor. Günlerdir sıkıştırıyoruz bu kadar dayandığına göre benim de ümidim kırıldı desem yalan olmaz deyince Harun
- E ne olacak? Dosyayı kapatıyor muyuz? diye sorunca Zafer Başkomiser
- Yok artık Harun onu da nereden çıkardın? Dosyayı kapatıyormuy mu muşuz? deyince Osman Komiser.
- Abi müdür de sıkıştırıp duruyor. Herkeste kanı kaza olduğu yönünde. Bakarsan herşey ortada.Bir sürü tanık var. Hepsinin ifadesi birbirini tamamlıyor. Zaten başkan da pek hayra alamet biri değilmiş.Benim gördüğüm ağlayanlar bile öyle candan ağlamıyor. Kaza diyelim bok yoluna gitsin pezevenk deyince Zafer Başkomiser Osman a
- Başkanın nasıl biri olduğu hükmünü vermişsin peki Hasan için ne söylüyorlar? Onun için ne düşünüyorsun?
- Bak başkomiserim o başka; daha Hasan için kötü bir şey duymadım. Hiç bir kimse hakkında en küçük olumsuz bir şey demiyor. Hatta ne yalan söyleyeyim herkes başkandan çok Hasan'ın düştüğü durumdan üzgün deyince Zafer Başkomiser
- E bu bile sana garip gelmiyor mu? Hasan yaklaşık sekiz yıldır başkanın en yakın adamlarından biri. Şoförü,odacısı yeri gelince koruması hep yanı başında. Adeta herifin gölgesi. Bir tarafta edepli,herşeyi ile düzgün Zeybek Hasan diğer tarafta her yanından çirkeflik akan başkan ve bu ikili yıllardır yan yana. Hatta o kadar yakınlar ki birinin verdiği nefesi diğeri alıyor. İşte bu beni çok rahatsız ediyor. Burda bir tutarsızlık var. Beyler tüme gidemiyorsak tümünden geleceğiz deyince Mehmet polis
- Başkomiserim ben dediğinizden bir şey anlamadım dedi
- Anlamayacak bir şey yok Mehmet iki zıt karakter sekiz yıl bir arada durabiliyorsa burda bir şey vardır diyorum. Hiçbir şey görüldüğü gibi olmayabilir. Perdenin arkası bambaşka olabilir. Sonuçtan değil nedenlerden gidelim derim ben dedi.Mehmet
- Neyin nedeni diye sorunca Zafer Başkomiser gözlerini kısıp kaşlarını çatarak
- Cinayetini herhalde! diye sesini yükseltti. Osman Komiser
- Abi sen bu kılçıklık olayını biraz abartmış olabilir misin? Ortada neden meden gözüküyor. Başkan Hasan'ı oğlu gibi severmiş yanından ayırmazmış. Ona belediyede iş vermiş. Hatta Hasan ı baş göz etmek için bile uğraşmış. Aralarında en küçük tartışmayı gören duyan yok. Hasan da başkan veli nimetimdi durduk yere niye öldüreyim diyor deyince Zafer başkomiser ayağa kalkarak
- Beyler anladım siz kestirmeden kararınızı vermişsiniz ama bunun için henüz erken. Bundan sonrası için Hasan a başkanın üzerinden yürüyeceğiz. Bakalım ne diyecek.Şimdi Harun sen Hasan ı sorguya al. Bugüne kadar sorduğumuz sorular üzerinden onu iyi bir zorla,hatta hırpala,ez , yor.Benimle konuşacak kıvama getir.Sonra ben sorguyu devralacağım.Hadi oyalanma. Bu olay fazla uzadı,kaldık buralarda.Osman sen de başkanın seçimlerdeki rakiplerine bir git onlardan başkan hakkında malumat topla.Mehmet sizde Halil le belediyeye gidin belki gözden kaçırdığımız birşeyler vardır deyip toplantıyı sonlandırdı.

- Ya abi ikide bir kafama itip durma kaç gündür aynı şeyleri sorup duruyorsun defalarca anlattım her şey anlattığım gibi eksiği fazlası yok deyince Komiser yardımcısı Harun Hasan ın kafasını daha bir sert öne doğru itip
- Ulan it senden mi öğreneceğim ne soracağımı. On ,yüz hatta bin kez ben soracağım sen cevap vereceksin. Yok başka bir işin varsa onu bilemem. Söyle lan niye öldürdün başkanı?
- Abi söyledim,kazaydı
- Hadi len kazaymış. ne alıp veremediğin vardı adamla? Bize söylemediğin ne var. Yoksa adam seni kullanıyor muydu?
- O ne demek şimdi?
- Anla lan? İbnemisin sen? deyince Hasan sandalyeden doğrulmaya çalışsa da masaya kelepçeli eli onu gitmesine izin vermedi.
- Elim kelepçeli olmasa sana gösterirdim ibneliği! deyince Harun gülerek iki adım geri attı
- Ne lan bu kadar kızdığına göre var sende birşey. Bak oğlum benim anlayışında seni yargılamam; varsa bir şey rahat rahat söyleyebilirsin dedi pişkin pişkin güldü. En son soru Hasan'ı deli etmeye yetmişti. Günlerdir sorulan her soruya sakinliğini muhafaza ederek cevaplayan Hasan,sonu gelmeyen aynı sorulardan artık bunalmıştı ki bir de adamın pis imaları bardağı taşırmıştı ki Harun
- Oğlum bak yordun bizi. Böyle devam edersen bize dosyanı savcıya göndermekten başka care kalmayacak. Taammüden adam öldürmekten yirmi dört yıl. Sıfır indirim. Artık sabır tesbihleri çekersin içerde. Tesbihin var mı? Lazım olacak deyip tüm dikkatini Hasan ın mimiklerini vermişti ki Hasan cevap vermeyince Harun Hasan'ın kafasını itti
- Sana soru sordum lan,tesbihin var mı? deyince siniri geçmemiş Hasan
- Sana ne? dedi. Harun Hasan ın yüzünü ellerini içine alarak diğer eliyle cebinden çıkardığı tesbihin tanelerini ipinde sıkıp düzleştirerek Hasan 'ın kafasına kafasına vurmaya başladı
- Söyledim sana ben soracağım sen cevaplayacaksın. Söyle şimdi tesbihin var mı?
- Var
- Nerde
- Ne bileyim ben nerde?
- Nerde lan tesbihin? Harun yalnızca keyfiyetten soruyormuş numarası ile Hasan ı zorluyordu.
- Kırıldı.
- Tesbih kırılır mı lan?
- İpi kırıldı. Evde deyince Harun
- İki kere iki? diye sorunca Hasan önce bir küfür etti.Sonra
- Dört,dört ,dört dört diye takılı plak gibi tekrarlamaya başladı.Lakin Harun onu dinlemiyordu zira çoktan elinde telefonu odadan çıkmıştı.
- Abi tesbih kırılmış evdeymiş deyince Zafer başkomiser
- Ben eve gidiyorum ekip hemen eve gelsin. Sende savcıdan arama iznini al dolaş dedi. Bir saat sonra evi talan etmeye gerek kalmadan Hasan'ın tesbihi annesi tarafından poşet içinde kendilerine teslim edildi.
- Sorgu odasında Zafer başkomiser ve Hasan karşılıklı oturuyorlardı. Zafer başkomiser
- Bak Hasan on günü geçti aynı dar dairenin içinde döndürüp duruyorsun bizi. Artık dosyayı savcıya vereceğiz başka yol bırakmadın bize deyip cebinden poşet içindeki tesbihleri masaya çıkarıp Hasan a doğru itip
- Artık hapiste sana lazım olur çekersin diye getirdim. İpi kırık lakin o da senin sorunun.
- Amirim söylenecek her şeyi söyledim daha da diyecek bir şeyim yok. Başkomiser sanki öylesine bakıyormuşcasına tesbih poşeti ile oyalanıyordu ki
- Anlaşıldı. Keyfin bilir. Bu tespih nerede kırıldı eksik gibi duruyor diye sorunca Hasan

- Bayram günü verandada kırılmıştı orada düşmüştür dedi
 - Bayram günü mü? Ne bayrammış ya? Tersinden mi kalktın ne? On adet var. Bunlar on üç adet olmaz mı? Üçü kayıp. Söyle nerde kırıldıysa söyleyeyim sizinkileri de getirsinler,eksik bir boka yaramaz.
 - Hemen veranda da dut ağacının dibinde kırıldı deyince
 - Tamamdır deyip Zafer başkomiser kapıya yöneldi.
- Bir saat geçmemişti ki elinde iki kulplu çay bardağı ile sorgu odasına geri döndü. Çaylardan birini Hasan a uzatıp
- Şimdi bayram gününü geri gideceksin. Gördüğün karıncadan,kokladığın kokuya kadar hiç bir şeyi atlamadan anlatacaksın.
 - Siz de mi amirim. Yüzlerce kez anlattım diyordu ki
 - Hasan tane tane,hiç bir şeyi atlamadan.Yok. Dur, mesela tesbihin bayram günü kırıldı dedin ama hiç bir ifadende tesbihten bahsetmedin.
 - Tesbihin bu olayla ne ilgisi var amirim? O gün tam tüfeği doldururken bileğimde takılıydı. Arpacığa takılıp kırıldı.
 - Bak işte hem de tüfeği doldururken.Hiç bir şeyi es geçmeden anlat bakayım nasıl kırıldı bu?
 - Biliyorsun tüfek eski dolma tüfeklerden,barutu koydum diğer elimde bez parçası vardı,çubuğu ileri bırakmışım tüfeğin namlusundan destek alarak oturduğum yerden kalkayım derken,bileğimdeki tesbihim tüfeğin arpacığına takılıp ipi kırıldı.Tesbih taneleri dağılıp kaybolmasın diye tutmaya çalıştım ama anlıyorum ki,yine de kaybolmuş.
 - Tesbih tanelerini nerede tutmaya çalıştın?
 - Takıldığı yerde tüfeğin namlusunun ucunda.
 - Peki hiç bir ifaden de bunu niye söylemedin?
 - Bunun konuyla ne ilgisi olacak ki? Ben siz tesbih tesbih demesenez çoktan bunu unutmuştum. Hem yemişim tesbihine kaç paralık şey ki.İşimiz tesbihe mi kaldı?
 - İyi söyledin. İşimiz tesbihe kaldı. Gerçi kayıp üç taneden ikisini dediğin yerde verandanın altında bulduk.
 - Aman ne güzel? dedi Hasan umutsuzca başını sallayarak
 - Kayıp üçüncüyü bulamadık.
 - Ya amirim ben neyin derdindeyim siz tutturmuşsunuz bir tesbih de tesbih
 - Ama ben biliyorum son tesbih tanesini nerede olduğunu deyince Hasan sanki bu gereksiz konunun uzamasından sıkılmış gibi imalı imalı
 - İyi Kel Hasan a söyle de cami Haporünden dellen ünlesin
 - Sen dur nerde olduğunu öğrendiklerinde ona pek gerek kalmayacak,Türkiye duyacak deyince Hasan Zafer Başkomiserden gözünü ayırmadan sandalyede ardına kaykılarak
 - Nerdeymiş o koduğumun tesbih tanesi?
 - Senin başkanın parçalanmış kalbinde...

-BÖLÜM 4-

- Başkomiserim vakayı sonuçlandırıyor muyuz? Dün gönderdiğiniz raporu inceledim. Bence herşey vakanın kaza olduğunu işaret ediyor. Bence dosyayı bu yönde kapatmanız makül gözüküyor... Telefonun diğer ucundaki Ankara emniyet müdürü Zafer Başkomisere dosya ile ilgili kendi görüşlerini bildiriyordu. Gerçi soruşturma dosyasını kim okusa en tecrübeli cinayetçi bile muhtemelen aynı yönde görüş bildirirdi. Akla yatmayan en küçük soru işareti barındıran bir durum yoktu. Şahitlerin ifadeleri,olayın allalen yüzlerce kişinin gözünün hatta

berrak kamera kaydının bile olması, ifadeler, sanığa yaptırılmış olan tatbikatlar herşey kaza diyordu. O tesbih tanesinin namludan içeriye girmesi, koca başkanın bir tesbih tanesi ile öldürülmesi en akla yatmayan şeydi; Lakin defalarca Hasan a o tüfeği nasıl doldurduğu, tesbihin ipinin nasıl kırıldığı tatbikatı yaptırılmış ve sonuç her şey akla mantığa uygun gözüküyordu. Hasan oturduğu yerden barutu namludan içeri koyuyor, sıkıştırma çubuğunu yetişemediği için tüfeğin namlusundan destek alarak kalkmak istediğinde bileğindeki tesbih namlunun ucundaki arpacığa takılıp kırılıyor, taneler dağılmasın diye mücadele veren Hasan namludan içeri giren tesbih tanesini görmüyor, devamında çaputu koyup tüfeğin dolumunu tamamlıyor. En az on beş kez aynı tatbikatı yaptırıldılar bunun üç tanesinde namludan tane içeri girdi. Zafer Başkomiser Halil e aynı tatbikatı tekrar ettirdi ve onda da bir tesbih tanesi namluya girdi. Zaten iki tesbih tanesini de verandanın altında bulmuşlardı. Görünen kazaydı. Tüm ekip de aynı görüşteydi. Bir Başkomiser Zaferin kafasında anlamlandıramadığı sorular dolanıp duruyordu. Bu vakada farklı görüşçü yani kılçık kendisiydi ondan mı yoksa yılların tecrübelerinden mi bilinmez bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Ne olduğunu kendisi de bilmiyordu. İlçeye geleli neredeyse iki hafta olmuştu. İlçe zaten küçücük avuç içi kadar yerd.

Neredeyse herkes birbirini tanıyordu. Soruşturmayı yapmak çocuk oyuncağı gibiydi. Herkesin her yerin ulaşılabilirliği çok kolaydı. Harika bir kovuşturma yapmışlardı. Neredeyse bayram günü o meydanda olan herkesle konuşmuşlardı. İlçe halkı kırsallığın tüm özelliklerini taşıyorlardı. Samimiydiler, yalan konuşmuyorlardı, merttiler, saklanbaçlı eğri büğrü yolları bilmiyorlardı. Birbirlerini tanıdıkları için geri kontrol mekanizmasını çalıştırmak çok kolaydı. Birinin dediğini doğrulamak geri bildirim almak, hatta söyleyenin seceresini öğrenmek anlaktı.

Değil olaya karışanları, etrafında olanlara hatta ilçenin seceresine kadar herşeyi şu iki haftada öğrenmişlerdi. İlçe halkı saygılı iyi insanlardı. Kendilerine her konuda yardımcı olmak için adeta kendilerini yırtıyorlardı. Yani işin özeti sorulacak daha da soru kalmamıştı. Kaza denilip dosya kapatılsa en tepeden aşağıya kadar herkes rahatlayacaktı. Artık müdürün, yerel yetkililerin hatta ekibin diğer elemanlarının arzusu bu yöndeydi. Son günşerde sık sık bunu ayan beyan açığa vurur olmuşlardı. Şu ana kadar hep ipe un sererek vakayı ilerletmişti. Artık diyecek bir şey bulmakta o da zorlanır olmuştu. Ekip de haklı olarak on beş gündür çoluk çocuklarından ayırdılar. Büyükşehir insanlarıydı. Burası ise küçücük bir Ege kasabasıydı. İlçe meydanı bir taraftan diğer tarafa topu topu beşyüz altıyüz metre bir yerd.

Tüm alışveriş sosyalleşme bu küçücük alanda oluyordu. Artık ekipte Americano kahve, Ankara simidi, Ankara geceleri gibi özlemler her fırsatta dillenir olmuştu. Hani profesyonellerdi. Gerekli olduğunu inansalar aylarca dağda bile yaşarlardı; demek ki onlarda da herşey berraklaşmış daha da burada kalmaları için bir neden görmüyorlardı. Peki kendisine ne oluyordu? Diğerleri ile aynı düşünüyordu. Tüm göstergeler kaza diyordu. O da bunu farkındaydı da ... İşte o da onu ciddi rahatsız ediyordu. Bir şey ki; o bir şeyin ne olduğunu kendisi de bilmiyordu. Kendinde oturmeyen bir şey vardı. E boşuna Sansar demiyorlardı. Belli belirsiz anlamlandıramadığı bir koku alıyor ve o koku da onu çok rahatsız ediyordu. Müdür ün telefonda bastırmalarına bir şekilde atlatıp kendisinden iki gün daha izin almayı başardı. Eğer hafta sonunda başka bir ipucu bulamazsa ki bulabileceğini kendisi de inanmıyordu soruşturma dosyasını kaza deyip savcılığa verecekti. Müdür ahlaya pıhlaya tamam dedi. Gerçi cinayet konusunda ülkede en güvendiği kişiyi sorsalar düşünmeden Sansar der. Bir nevi onunkisi yetkisine dayanarak tereciye tere satmaktı. Telefonu kapattıktan sonra Osman ı odaya çağırdı.

- Osman ben dolaşmaya çıkıyorum. Müdülden iki gün daha izin istedim. Siz de zaman öldürecek bir şeyler bulun. Halil'e söyle ifade tutanaklarını Mehmet le beraber düzenleyip tamamlasınlar. Sende Harun la beraber soruşturma dosyasını ben yokmuşum gibi savcıya gönderilecek şekilde tamamlayın. önemli bir gelişme olmadıkca rahatsız etmeyin.

- Hayrola abi ters birşey yok ya.

- Yok,yok yalnızca bunaldım biraz yalnız kalıp hava almaya ihtiyacım var.Biraz dolaşacağım. Karacasu.

Karıncalı dağların eteklerine sırtını vermiş şirin ilçe. Şirin olduğu oranda küf tarih kokan çok köklü bir yerleşim yeri. İlçe tarıma elverişsiz çok engebeli ve sarp bir arazide. Bundan dolayı tarım ve hayvancılıktan öte dericilik ,bardakçılık, demircilik,dokumacılık gibi el sanatlarında çok gelişmiş. İlçe halkı esnaflığa ve ticarete kalıtımsal yatkın. Bu da onları tarım ülkesinde bir nevi eğitilmiş gözünü açık yapıyor. Zira ticaret yapan daha fazla insanla ve işle haşır neşir olduğu için kişisel gelişimini daha bir başka yapıyor. Bundan dolayı ilçe kuluçka merkezi gibi. Doğan biraz büyüyen dahada büyüyüp serpilmek için İzmir'e ,Aydın'a hatta istanbul'a gidiyor. Gidenlede ticarete evrimleştiği için açık denizlerde daha bir büyüyüp serpiliyor. Ülke çapında ilçe kökenli bir sürü iş adamı var.

Başkomiser Zafer arabasını ikinci viteste ilçenin yaylası tabir edilen yukarı doğru ağır ağır çıkarken,kilit taşlı geniş yayla yolunda sağda solda köy kasaba karışımı evleri,mandaraları seyrede seyrede zeytin,çağla ağaçlarının içinden yukarı doğru çıkıyordu. Yolla bahçelerin arasında bel yüksekliğindeki taş duvarlarla ayrılmış bakımlı tarlalardaki henüz bilye kadar olan incirleri,dağ çiçeklerini,ağaçların gövdesine sürülmüş kireç badanaları renk cümbüşünü harmanlıyordu. Karıncalı dağının üzerindeki beyaz pamuk bahar bulutlarının şekiller çizmesini hayranlıkla bakıyordu. Tüm bu kırsal tabiat kaosunda ne bulacağını bilmeden arayışa çıkmıştı. Farklı bakış açılarına ihtiyacı vardı. Gürültüsüz,dış etkilere kapalı kendisini rahatsız eden o kokuyu koklayabileceği bir ortama ihtiyacı vardı. Artık yolun sola döndüğü yerlerde ilçenin ve tüm vadinin manzarasını görebiliyordu. Sağ tarafta yüksek taş duvarın üzerinde yayla restaurant,Manisalinin yeri meşhur kuyu kebabı yazısını görüp kafasını yukarı kaldırıncaya hemen taş duvarın üstüne dizilmiş üç adet masayı gördü. Güzel bir yer diye düşünüp arabayı taş merdivenlerin yanına park edip yukarı yöneldi. Restaurant altı masadan oluşan bir bahçe de salaş mı salaş virane yerd. Ne masalarda oturan bir müşteri ne de ortada gezen biri vardı.Başkomiser bahçenin ortasına kadar gidip duvar kenarındaki masaların yanında durup aşağıya vadiye bakınca bir an manzaranın büyümesine kendine kaptırdı. Tüm vadi ayakları altındaydı. Karacasu keza aşağı doğru bayıra yayılmıştı. Karşıda Ege bölgesinin en yüksek dağı Babadağ,köyler köylerin ovaları ,karayolu, karşı dağlarda sıra sıra durmaz rüzgarı elektriğe dönüştüren Rüzgar gülleri,binbir çeşit ağaç,bitki habitatu tanrının muhteşem tablosunu seyrediyordu ki arkadan bir sese geri döndü

- Buyrun beyim,henüz açık değiliz.

- Selamün aleyküm bir şeyler yiyecektim.

- Buyrun amirim de buraların yabancısı olduğunuz belli. Bizim oğlağın kıvamına en az dört saat var.

- Deme ya.

- Valla amirim buralarda herkes bilir biz harbi akşamcılardanız. Kuyu kebabı bu anca akşam servis olur. Emme velakin siz oturun elbet ağıza atacak bir şeyler çıkartırız evelallah.

- Beni tanıyor musunuz?

- Sizi tanımayan mı var amirim? Bu aralar herkes sizden konuşur buralarda pek meşhur oldunuz.

- Neyimizi konuşurlarmış?

- Neyinizi olacak amirim. Malum olayı elbet.Milletin ağızı kese değil ki büzesin herkes bir telden konuşur işte.Her neyse amirim henüz tanışmadık ben Ege,buranın sahibiyim. Siz de Zafer başkomiser olmalısınız.

- Evet.Sizle karşılaştık mı?

- Yok amirim ben sizi tarifinizden tahmin ettim. Ben bu kartal yuvasından aşağıya pek inmem. Yukardan seyredirim alemi. Alem de alem yapacağım diye bana gelirler. Onların konuşmalarından bilirim sizi. Anladığım kadarıyla karnınız aç şimdi söyleyin bakalım size ne ikram edeyim.

- Valla bilmem ki? Ne olursa şöyle atıştırmalık birşeyler olur. Sana zahmet vermeyecek ne varsa.

- Tamam amirim siz buyrun oturun deyip en dipteki masayı gösterince manzaraya en hakim köşenin orası olduğunu daha oturmadan gördü. Sandalyesine yerleşene kadar Ege kendisini yalnız bırakmadı. Masanın üzerine bir kontrol edip içeriye yöneldi.

Oturmuşum uçurum yamacına

Seyrediyorum alemi

Yeşili,kremit evlerin teneke sundurmalarını

Güneş enerjileri kafalarını kaldırmış

Dağlar sıra sıra,alacalı göreceli

Yırtmış göğü beyaz köy minareleri

Dolambaçlı karayolları

Geometrik tarla anlarının çizgileri

Geçmiş yaşamların yıkık evleri

Birbirine karışmış yaşamın sesleri

Rekabette badem incir

Varışa çoktan varmış zeytin

Koca vadi,eski şehir

Sağa sola serpilmiş köyler

Koca babadağ

Dünya dönüyor,yaşam dönüyor

Dön be babam rüzgar gülüm. Dön...

Zafer Başkomiser manzaranın karşısında şaire çalmışken elinde bir tepsi ile gelen Ege nin hışırtısıyla kendine geldi. Ege efendi tepsiyi yan masaya koyup omuzundaki bez ile masayı güzel bir temizledikten sonra, yoğurtlu kızartma,tulum peyniri,halis altın renkli ege zeytinyağı içinde parça limonla yüzen büyük yeşil zeytinleri,çoban salatasını ve karpuz tabağını masaya usulünce dağıttı. Ekmek sepetini de koyduktan sonra

- Amirim iki kadeh de atarsınız herhalde ? diye sorunca

- Valla Ege bey burada içilmezse bir yerde içilmez. Sen bana bir yirmilik getir deyince Ege hemen masanın üzerindeki iki rakı bardağını ve işlemeli çelik ibriği masaya koyuverdi. Kaçın kurasıydı.

- Amirim başka bir şey isterseniz emredin diye sorunca

- Yok,yok herşey fazlasıyla yeterli eline sağlık,zahmet verdim.

- Ne demek amirim,işimiz bu. Oyalanırsanız bizim buranın kuyu kebabı pek meşhurdur onun da tadını bakarsınız deyip içeriye yöneldi.Elinde yirmilik rakı şişesiyle döndüğünde Zafer Başkomiser iştahla sofraya dalmış yemeklerin tadını çıkarırken buldu.

- Ya Ege sizin burada her şeyin tadı daha bir başka. Biz Ankara da bu lezzeti bulamıyoruz.

- Bulamazsınız amirim. Burası yayla. Burası yüksektir. Havası çetindir. Yaylada yetişen ovanın kine benzemez. Eğri büğrü, biri diğerine benzemez ama lezetlidir. Hem bizim buranın insanı öyle pek ilaç,milaç bilmez. Otuz küsür köyümüz vardır. Herkes kendi ihtiyacını kendisi yetiştirir fazlasını satar. Yani doğal diyeceğim de artık doğal birşey kalmadı emme yine de kötünün en iyisi buralardadır. İşin sırrı yayla,hayvan gübresi ve doğallık...

- Kızartma bile farklı.

- Amirim onun da lezzeti pıynar odun ateşi, kara tavadan deyip konuğunu kendisi ile başbaşa bırakıp içeri gitti.

Zafer Başkomiser ikinci kadehin ortalarına geldiğinde son onbeş günün zihin tekrar yoklamasını kafasında bitirmişti.

İlçe,vadi,yaşamlar ayaklarının altındaydı. Göklerin hakimi kartal misali köşe masadan aşağıda sıradan yaşamların akışını seyrediyordu. Bilen kişinin önerdiği gibi bazen iki adım geriye gidip farklı bakış açısıyla baktığında bazı şeyleri daha net görebiliyorsun. Kendini rahatsız eden o garip sezgiyi şimdi fark edebiliyordu. Zıtlıklar kuramı. Zıt şeyler birbirini çeker derler ya işte sosyal yaşamda bu kural öyle işlemiyor. Benzerlikler genelde birbirini çekiyor. Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim gibi.Geldiklerinden beri başkan için pek hayırlı bir şey duymamışlardı. Özellikle rakiplerinin söyledikleri öyle yenir yutulur şeyler değildi. Adam tam zamanenin adamıydı ve her yol vardı. Her haliyle kirli, pis edepsiz bir adamdı. Oysa Zeybek Hasan ı tanıdıkça,onun için söylenenler başkanın kinin yüzseksen derece tersiydi.Meslekleri gereği şüpheliğin kitabını yazan ekibi bile "Hasan" diyor başka bir şey demiyorlardı. Ellerinden gelse Hasan ı savcılığa bile sevk etmeden bırakacaklardı. En çok da ilk zamanlar sorgunun kötü polisi Harun utanmasa o davranışları için Hasan dan özür dileyecekti. İşin garibi başkan için kötü konuşmayan onu velinimet olarak yansıtan tek adam Hasan dı. Şimdi tüm ilçenin bildikleri kadarıyla gıyabında kötülediği başkanın yaklaşık sekiz yıldır gölgesi olan bu kadar düzgün bir adam olan Hasan nasıl oluyorda en ufak kötü bir şey söylemiyordu. İşte garip olan buydu. Kendisini rahatsız eden kötü koku buydu. Görünüşte her şey kazayı işaret etse de doğrucu Hasan nasıl oluyorda eğriyi göstermiyordu. Ne saklıyordu? Zafer Başkomiser bunları düşünürken Ege efendinin masalara kuver attığını görüp

- Ege bey gel hele vaktin varsa iki laflayalım.Bu meret yalnız pek tat vermiyor diye elindeki kadehi gösterince Ege nin yüzünde munzur bir tebessüm belirdi elindeki kuverleri göstererek

- İşim bitmek üzere amirim gelirim dedi.Beş dakika geçmemişti ki hızlı hareketlerle açık salondaki son dokuşları yapıp Zafer başkomiserin masasına gelip yan masadan bir sandalye çekip masanın başına oturdu. Zafer meslek hastalığı olarak göz ucuyla izlemiş olduğu lokantacının masasında karşısına değilde yan masanın sandalyesini çekip köşeye ilişmesinden derin bilgi ve tecrübeye sahip olduğunu unutulmaya yüz tutan raconları nasıl tatbik ettiğini anlayıverdi.Adam boş adam değildi.Ege

- Afiyet olsun amirim. Yeniler rakının mezesinin sohbet olduğunu çoktan unuttular.Gerçi sizin içte sohbet gani de bunaldınız herhalde... deyince Ege için yanılmadığını sevindi.

- Çok belli oluyor mu? diye sorunca Ege

- Eh o da bizim mesleğin sırrı öyle pek alenen söylenmez. Buraya her çeşit insan gelir. Kimi içten kimi dıştan sohbet edip konuşurlar. Ne yalan söyleyeyim dıştan sohbetleri toplasan Karacasu bardağını doldurmaz gel gelelim kendi kendine iç hesaplaşmaları yapanları aha şu karşiki Esenköy barajı az gelir. Sizinkisi de o hesap amirim. E polislik zor cinayetçilik ise çok daha fazlası deyince Zafer Başkomiser Lokantacının yüzüne daha bir dikkatli baktı. Adam ellili yaşlarda ,akça pakca teni,insana güven veren sakin bakışı kısık volümlü konuşması,kirli sakalları arasında güleç yüzü,her halinden efendilik akan bir adamdı

- Buralı mısınız? diye sordu

- Yok amirim. Köküm Manısalı ama ben doğma büyüme İzmirliyim.

- E buralarda ne arıyorsunuz?

- Benimkisi de ayrı bir hikaye. Oralara pek girmek istemem. Ona üç yetmişlik yetmez. On yıl kadar oluyor geleli. Bir hafta sonu kaçamağı yaylanalım diye geldik,o gün bu gündür yaylalı olduk. İşte burası hem evim hem işim barınağım daha doğrusu sığınağım diyerek arkadaki taş evi gösterdi.

- Güzel yere kök atmışsın
- Görmesini bilene buralar cennettir. Yaşadığını anlarsın. Gürültü yok. Kalabalık yok. Ali Cengiz oyunları yok.Havadar. Temiz hava bol ve sağlıklı gıda. Say say bitmez.
- Güzel ilçe.
- Güzeldir de... De si var. Artık devir değişti amirim. Farklılıkların azamileri hariç kalkmaya başladı. Bu telefon medya denilen deccalın ulaşamadığı yer kalmadı. Ulaştığı yerde de hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Buralar bile çok değişti. On yılda bu kadarını söyleseler inanmazdım. Kötünün iyisi...
- Doğru söylüyorsun birader.On beş gündür buradayım duyup gördüklerimden sonra şu küçücük canım ilçenin durumunu ben bile şaşırdım.
- Amirim burası en iyileri. Bizim ilçe sapa kalmasından dolayı değişime en kapalı olanlarından ona rağmen az çok olanları siz de şahit olmuşsunuzdur.
- Olmam mı? Herkesin herkesi neredeyse tanıdığı göt kadar yerde bile bunca dallasvari ilişki bana çok anlamsız geliyor.
- Amirim siz onu bana sorun. Siz ne duyup gördünüz ki. Ben kolay kolay aşağıya inmem ama meyhanedeyiz ya aşağısı bana gelir. Üç kadeh attıktan sonra da dillerinin bağı çözülür hiç bent ment kalmaz. Ne oluyor,ne var ne yok,kim kime dürtmüş,piyasanın durumu,milletin durumu,kim batıyor,kim çıkıyor dökülürler artık. Hani siyaset ve top,pop muhabbetlerini es geçersen diğer konuşulanlar dedikodu gazetesi,hemde okumana gerek yok direkt sesli.Genel kanı kadınlar dedikoducudur da erkeklerin ellerine su bile dökemezler. Çünkü kadınların ki çul,çaput tırnak boyadır.Erkeklerin ki öylemi en mahrem konulara fütursuzca dalarlar. Hele bir de eklemeleri koydun mu...
- Ege bey bu konuda baya deneyimlisiniz.
- Dile kolay amirim on yıldır akşamcı muhabbeti dinliyorum. Olmaz mıyım?
- Ya belki ben seni gökte ararken yerde buldum. Bizim neden burada olduğumuzu biliyorsun değil mi?
- Bilmez miyim amirim? Herkes biliyor.
- Sen ne diyorsun bu işe?
- Ne diyeceğim amirim mukadderat. Bok yoluna gitti Niyazi.
- Kaza diyorsun.
- Değil mi?
- Önce ben sordum.
- Amirim Zeybek Hasan'ı da başkanı da buralarda tanımayan yoktur. Daha ben bu güne kadar zıtlaştıkları hakkında en küçük bir şey duymadım.
- Zıt değiller miydi?
- Hem de taban tabana iki zıt karakter. Lakin Hasan başkanın en büyük yardımcısıydı. Başkan onu pazar sepeti gibi yanından hiç ayırmazdı. Yıllardır ayrılmaz ikili gibiydiler.
- İyi de kendin söyledin iki zıt karakter diye
- Öylelerdi.
- E bu iki zıt karakter nasıl oluyorda yıllarca sarmal olarak kalabiliyor,eşyanın tabiatına ters deyince
- İşte orada yanıldın amirim. Aslında eşyanın tabiatına uygun. Yin yang,iyi kötü,melek şeytan daha say saya bildiğince zıtlıklar kuramı iç içe değil midir? Sonuçta Hasan başkanın karısı değil çalışanıydı. Belki adamın davranışlarına değil maaşına işinin kendisine sağladıklarına bakmıştır. Sormadın mı bunu Hasan a? diye sorunca Zafer Başkomiser nasıl sıkı bir kayaya çarptığını anlayıverdi. Adam lokantacı ,meyhaneci kimliğinin ardında çok derin bir bilge kişilik saklıyordu. Bir an ne diyeceğini şaşırdı. Sonuçta soruları hep kendisi sorardı. Şimdi soru

direkt ve beklenmedik yerden gelmişti. Kendisini günlerdir rahatsız eden bu sorunun cevabını ararken şimdi karşıdan cevap bekleniyordu.

- Sormadım. Sormayı çok istedim lakin herkes başkan için atıp tutarken bir Hasan onun için hiç kötü bir şey söylemedi. Hasan a kalsa başkan velinimeti, çok muhterem bir zat. O böyle konuşurken nasıl o dediğini ona sorabilirdim ki? Hatta Ege bey ne yalan söyleyeyim beynimi kemiren de bu sorunun cevabını bilmemek.

- Amirim eğer benim tanıdığım Hasan sa konuşmaz. Başkası hakkında hele hele birde yanında çalıştığı bir adam hakkında negatif konuşmayı acizlik olarak görür. İşin sonunda çuvaldızın ucunun kendisine dokunacağını bilir. O bunları yaparken sen ne yapıyordun sorusundan çekinir. Kendisine yediremez ki başkasına nasıl anlatsın.

- Bu onu da iki yüzlü yapmıyor mu?

- Amirim zaten o bunu kendi içinde kardıramazken nasıl dışa vursun garibim. Hem bana mı kaldı diye düşünür. Hepimiz öyle değil miyiz? Bu ülkenin savcısı, polisi, hakimi, ileri gelenleri hatta genel tabiri ile yetkilileri var. Onlar kılını kıpırdatmıyor da yanlışı düzeltmek, iş bana mı kaldı diye düşünmez mi? Sonuçta eti ne budu ne? Üniformasız emir eri. Gel Hasan gelir. Git Hasan gider. Oyna Hasan. Oynar. Güzel oynadı diye Zeybek Hasan diye namlanır. Baş kaldırdı diye değil.

- Ege bey bakış açınıza hayran kaldım. Asıl meslek ne? diye sorunca lokantacını yüzü kızarıp bozardı

- Amirim ona senin yirmilik yetmez diye de tok cevabı kırk yıllık Sansar ın önüne koyuverdi. Zafer Başkomiser az bir masa arkadaşının yüzüne baksa da bir cevap gelmeyeceğini kanaat getirince konuyu başka yöne usta bir manevra ile döndürüverdi. Pınar ararken pınarın başına geldiğini çoktan anlamıştı. Karşısındaki adam hiç ilçede gördüğü sıradan insanlara benzemiyordu. Lebi derya derler ya işte o deryanın engin sularına bakıyordu.

- Ege bey başkan hakkında ne dersiniz? Eminim şahsen de tanıyorsunuzdur.

- Başkan buralarda herkes tanır bir . İki biz ölen birisinin ardından konuşmayı sevmeyiz. Allah taksiratını affetsin. De tek söyleyebileceğim başkanın işi diğer tarafta biraz zor deyip göz kırptı.

- Giden gitmiş. Biliyorsun bir soruşturma yapıyorum. Aklımda cevabını aradığım sorular var. Belki söyleyeceklerin bana bir ışık tutar desede

- Amirim ben size söyledim. Ben gidenin ardından konuşmam. O artık diğer tarafta asıl mahkemede yaptıklarının hesabını zaten veriyor. Bundan gallisi Allahla onun arasında. O istediğin benden çıkmaz. Ha, Hasan için kafanda bir şeyler varsa sor amenna.

- İlçede de herkes senin gibi ölenin ardından konuşulmazla başlayıp sonra demediklerini bırakmadılar.

- Amirim beni herkesle bir belleme. Ben benim deyince

- Onu anladım. Peki Hasan için ne düşünüyorsun?

- O zeybek. Koca Zeybek. Efem. Bence o doğuştan efe. Öyle iyi oynadığı için zeybek Hasan diyorlar ama onun mayasında efelik var. Zaten sonradan efe olunmaz. Buralarda bir söz vardır efe olunmaz ,doğulur diye. Zeybek çok edepli bir çocuktur. Garibim fukaralıkla yağrulanlardan. Ortaokul mezunu. Zehir gibi bir zekaya sahip olsa da garibanlıktan okuyamamış. Yedi kardeşler. Dağlı, yörük çobanlık baba mesleği. Hani boylu poslu kara yağız güzel de bir çocuktur. Dışı ne kadar güzelse içi ondan kat be kat güzeldir. Karıncayı incitmez. Edeplidir. Efendidir. Yufka yüreklidir. Daha sayayım mı? En güzel meziyetleri kendinde toplamıştır. Eminim şahit olmuşsunuzdur kimse onun hakkında kötü bir söz söylemez. Garibin tek kötü yanı, olur yerde bitmemesidir. Eğer az büyük bir gölette büyüme şansı bulabilseydi eminim bambaşka biri olurdu deyince

- Hayrola Hasan ı baya iyi tanıyor gibisiniz? diye sorunca

- Tanımam mı hiç. Zeybek başka bir çocuktur. Merhum başkan da müdavimlerimdendi. Haliyle Zeybek de onunla gelirdi. Zeybek genelde benim yanımda içerde vakit geçirirdi. Sağ olsun erinmez başkan masadan kalkasıya kadar içerde her şeyde bana yardım ederdi. Hem eli de beceriklidir keratanın. Bir yeşillik salataları yapar benim diyen aşçı yapamaz. Bilmediği ot yoktur. Bazen kavurur bazen harmanlar muhteşem tatlar yaratır. İyi çocuktur vesselam. Şu elim kaza onu yıkmıştır. Aşağı indim acaba bir görüştürürler mi diye lakin sizinkiler izin vermedi. Amirim bir sakıncası yoksa nasıl bizim Zeybeğin durumu? diye sorunca yılların polisi bir an ne diyeceğini bilemedi. Bir yanda meslek sırrı ,diğer yanda herşeyi ile samimi sevdiği bir gencin durumundan endişelenen adam
- Nasıl olacak,haliyle biraz sarsılmış ama güçlü durmaya çalışıyor.
- Amirim bunlar yörük,dağ adamları.Aç bırak susuz bırak üstlerine çık tepin banamısın demezler lakin özgürlüklerine pek düşkündürler şimdi o dört duvar kabus olmuş üzerlerine çöküyordur.Hele birde mapusa düşerse sorma haline... Çok ceza alır mı? Sonuçta kaza bu deyince
- Kaza mı değil mi henüz orası pek net değil.
- Yapma amirim onca insanın önünde oldu,cümle alem kaza olduğunu gördü.Hani başta tüfeğin dolu olmasına benimde aklım ermemişti ama şu tesbih olayı meydana çıkınca bunun kaza olmasından başka bir durum olamaz. Hem Zeybek, adı Zeybek olsa da daha kimseye değil el kaldırdığı sesini yükselttiği bile görülmemiştir. Cinayet kim Zeybek kim? Bakmayın siz onun öyle babayığit olduğuna çok yufka yürekli birisidir.
- Ya Ege bey neredeyse Hasan ı peygamber yapacaksın
- Valla haşa amirim o makam değil elbet ama o makamın vasıflarını kendinde barındıran özel bir çocuktur.
- Tamam orasını anladık da madem bu Zeybek Hasan o kadar muhterem biriydi nasıl oluyorda başkan gibi adi karakterli bir adam ile yıllarca dip dibe çalışıyor? diye sorunca
- Amirim ben de sofı bir ailenin imam hatip mezunu çocuğuydum şimdi meyhanecilik yapıyorum.Bu beni aşağılık biri yapmaz. Herkes kendi hayatını almış olduğu kararlar ile yaşar. Kimin ne yaşadığını kimse bilemez. Kimse hiçbir kimseyi içini dışını bilmeden yargılayıp hükmünü veremez. Hem kim kararlarını tam arzuladığı gibi alabiliyor ki? Hayat demek uzlaşa demek. Git Zeybeğe sor bakalım çok mu memnundu hayatından veya başkanın yanından. Ne yapsın garibim küçücük yerde başka alternatif mi var? Garibanlık ,yoksulluk diz boyu.
- Niye canım civan gibi delikanlı başka bir iş mi yoktu?
- Amirim siz hiç temmuz sıcağında ekin biçip,harman yerine deste çektiniz mi? Patoza harman attınız mı? Gecenin üçünde kalkıp tütüne gittiniz mi? Keçi koyun peşinde dokuz dağ dolaştınız mı? Irgatlık yaptınız mı? Daha bir sürü sayabilirim. Bizim buraların işleri bunlar. Üstelik sigortasız,mevsimlik karın tokluğuna işler. Diğer tarafta sigortalı, devamlı temiz pak hatta prestijli iş... Evde ekmek aş bekleyen aileyi saymıyorum bile. Siz olsanız hangisini tercih ederdiniz. Hem hangi camiada çürük elma yok ki? Mesela sizin camiada başkan ve başkan karakterli tipler yok mu? Onların olması sizi ne bağlar? Başkanın karaktersizliğinden Zeybeğe ne? deyince Zafer Başkomiser az önce bu meyhanecinin sıkı adam olduğunu düşündüğü aklına gelince yanılmadığını anladı.
- Ege bey elbette başkanın yaptıkları Hasan a bağlamaz,dediklerinize de hak vermiyor değilim. Benim kafamı karıştıran başkanın bu davranışları Hasan da bir öldürme tortusu biriktirmiş midir? Derdim o.
- Yok artık amirim.Tek başına hakim,savcı cellat mı bu?
- Bilmem artık. Zeybeğim de zeybeğim hatta az önce hamuru, mayayı katıp “ efem” bile dedin...

-BÖLÜM 5-

Sabah baş ağrısı ve dünkü rakının ve tika basa yediği mezelerin üstüne bir de kuyu kebabında yediği oğlağın erimeyen mide şişkinliği ile uyandığında gün çoktan kuşluğa vurmuştu. Yıllardır ağızına içki koymayan Zafer Başkomiser akşamcılığın sabah tortusunu çoktan unutmuşa benziyordu. Unutulmuş gözükkenlerle anda karşılaştığında hemen ne çabuk hatırladığının şaşkınlığını yaşıyordu. Yıllarca içmişti. Hayatı ceset başlarında ,kan revan ortamında katil aramakla geçmişti. Zor zanaattır cinayetçilik. Hazmetmesi de bir o kadar zordur. Bu zorluklar karabasan olup bastırıldıkça, katlanılmayacak hissettikçe bazı uyuşturucu maddelere sığınmıştı mesleğinin ilk yıllarında. Lakin içkinin sorunu halletmediğini yalnızca ötelemediğini ve ayıldığında fazlalıklarıyla geri döndüğünü fark edince lanet olsun bir daha içmeyeceğim demişti. İçmemiştir de. Lakin dün sponsenize gelişen kafa çekmeden çok da bedbaht değildi. Vücudu unutulmuşlukları yaşamaktan isyan etse de kaç gündür beynini kemiren sorular,hissiyatından aldığı kokular gitmişti. Meyhaneci Ege ile sohbet ona ilaç gibi gelmişti. Pek anlamlandıramasa da kendini büyük bir yükten kurtulmuş gibi hissediyordu. Zaten içini kemiren bu kuruntu niyeydi ki? Vakanın kılıcı olmasının bir etkisi var mıydı? Herşey herkesin dediği gibi apaçık ortadaydı. Birbirini takip eden bir dizi tesadüf,kaza ve ilahi adalet. Evet ya İlahi adalet. Bir pisliğin tesadüfler silsilesi ile bile olsa hak ettiğini bulması. Hepsi buydu.

Gidip dolaptan soda alıp iki solukta içti. Ilık bir duş kendine getirdi. Zaten bugün cumartesiydi. Yarı tatil sayılırdı. Kaldıkları otantik konakta lobi olarak kullanılan aşağı bahçeye indiğinde tüm ekibin çoktan kahvaltıyı yapıp sabah kahvelerini afiyetle yudumladıklarını gördü. Onu gören ekip kendilerini çeki düzen vermeye çalıştıklarını fark edince eliyle rahat olun tarzında işaret ederken

- Günaydın beyler dedi. Osman Komiser
- Tünaydın abi deyince
- Öyle ya saat baya geçmiş herhalde deyince Harun
- On bire geliyor abi dedi.
- Sormayın dün gece az bir bizim rakı efendiyle özlem giderdik deyince içki içmediğini bilen ekip bir şaşkınlık yaşayıp sormaya cesaret edemedikleri “ hayrola” sorusunu içlerinde döndürdüklerini fark eden Zafer Başkomiser
- Valla birden depreşti. Burası acayip bir yer. Havasından mı suyundan mı bilmem çekti işte deyince Halil
- Abi kahvaltı büfesini kaldırdılar, sana kahvaltı tabağı hazırlatayım diye ayağa kalkmaya yeltenince
- Yok Halil zırnık yiyecek durumda değilim benim benzin akşama kadar gider. Sen sade bir kahve söyle şöyle sert olsun deyip masanın başında kendisi için boş bırakılan sandalyeye oturdu.
- E siz ne yaptınız? diye Osman Komiser e bakınca
- Abi dosyayı tamamladık. Senin kontrolünden sonra imzalayıp savcıya göndermeye hazır hale getirdik.
- Beyler bir şey atlamıyoruz değil mi?
- Abi bir bundan sonraki hiç bir vakada sen kılıçık olma. Bizlerden biri olsun.
- O niye ki?

- Niyesi var mı abi? Birincisi sen bu işi çok ciddiye alıyorsun. İkincisi herşeyin gün gibi açık olan bu davada bile bizi çok yordun. Seninle baş etmek zor hatta imkansız. Valla ne yalan söyleyeyim olan Hasan a oldu, herifin cılkını çıkardık deyince Komiser yardımcısı Harun
- He la,en çok da ben çocuğu hırpaladım. Allah var başkası olsa yapmadığını “yaptım” derdi gığı çıkmadı garibimin deyince Zafer Başkomiser ekibe
- Yani olayın kaza olduğu,bir kastın olmadığına hemfikiriz değil mi? diye tüm ekibe sorunca tüm ekip alçak, emin gür mırıldanmalarla evet,hatta kesinlikle dediler.
- Tamam o zaman getirin dosyayı bir bakıp imzalayalım pazartesi de savcıya veririz. Bende müdürü arayıp soruşturmayı tamamlayıp kapattacağımızı haber vereyim.Kaç gündür kafamın içini etti “hadi hadi “ diyerek deyip gelen kahveden bir yudum alıp kendini zor bir sınavdan geçmiş edasıyla koltuğa yerleştirdi.
- Bir saat geçmemişti ki dosyada yaptıkları bir iki değiştirmelerle soruşturmanın bitiş imzalarını atıp savcıya sevke hazır hale getirdiler.Hatta Halil ile Harun “keşke dün bitirip savcıya verseydik “diye hayıflandılar.Dosya nihayete erdikten sonra ilçe emniyet müdürüne de bilgi vermek için ilçe emniyet müdürlüğüne gittiler.
- İlçe emniyet müdürlüğünden çıktıklarında, herkesin vakanın neticesinden fazlasıyla memnun oldukları Zafer Başkomiserin gözünden kaçmadı. Kendilerinin bağlı buldukları Ankara Emniyet Müdüründen tutunda,Aydın il,Karacasu ilçe Emniyet müdürüne,konuyu takip eden bürokratlara,ilçe halkına hatta hem parti lideri olan Cumhurbaşkanı kadar olayın siyasi bir yönün olmadığı,cinayet değil kaza olmasından fazlasıyla memnun kaldıkları gün gibi açıktı. Kendisi de artık o kötü belirsiz kokuyu duymuyor kafasında acabalar uçuşup durmuyordu. En doğrusunu yaptıklarından emindi.İlçe emniyet müdürünün odasından çıkıp aşağı hole indiklerinde Komiser yardımcısı Harun
- Abi izin verirsen haberi Hasan a muştulamak isterim. Hemde kendisinden bir helallik alayım. Biliyorsun bu vakada kötü polis bendim çocuk az şaplağımı yemedi diye sorunca
- Yok sen dur. Ben gideyim. Senin de selamını söylerim. Siz gidin beni beklemeyin yarın da dinlenin.Ha yukarda yaylaya çıkarken solda kuyu kebabı yapan Manisalının yeri var. Dün oradaydım. Herşey muhteşem. Akşama orada buluşalım.
- Hayrola abi buranın havası sana pek yaramadı,bugün de mi kafayı çekiyoruz? diye sorunca Zafer Başkomiserin yüzü Harun un anlamlı bakışları karşısında ciddileşip asıldı
- Saçmalama. Dün bir kazaydı. Ama yer güzel. Yiyecekler leziz. Kaç gündür pide yemekten midemizde pide ağacı çıkacak ondan dolayı gidin dedim deyince Harun hemen kendini çeki düzen verip
- Tamam amirim akşama orada buluşuruz dedi. Ekipten ayrılan Zafer Başkomiser çay ocağının orda duran polise
- Sanık Hasan Pehlivanı sorgu odasına getirin.İki de çay söyle bize deyip sorgu odasına yöneldi.

-BÖLÜM 6-

Sorgu odasının kapısından içeri girdiğimde kart polisin masanın başında önünde çay bardağı kaykılmış bana bakan gel gel der gibi babacan bakışları ile beklediğini gördüm. Beni görünce sandalyeden ileri hareketle kelepçelerimi çözmesini polisten istedi. Polis kelepçelerimi açınca içgüdüsel olarak kolumdaki kelepçe takılan yerdeki birikmiş durağan kan dolaşımını hızlandırmak için bileklerimi oğuştururken

- Gel bakalım Hasan otur şöyle karşıma diye boş sandalyeyi işaret etti. Ben Başkomiserin hareketlerinden beni neyin beklediğini anlamaya çalışırken

- Soruşturmayı bitirip dosyayı pazartesi savcıya gönderiyoruz dedi. Günlerdir bekleyip duymak istediğim şeydi ama dosyayı nasıl kapattıkları hakkında herhangi bir şey demedi.. Avukat hanım da yoktu. Kafamın içerisinde binlerce sabırsız soru fırtına hortumları dönerken
- Kaza olduğunu karar verdik.Kasıt yok.Tersini gösteren bir delil ,kanıt da yok. Artık gerisi mahkemeye hakime kalmış deyince bir an zamanın durduğunu kafamda dönüp duran acabaların, kötü kara bulutların çil yavrusu gibi dağılıp güneşin sıcak ışınlarını tenimde hissettim. Yeni doğmuş tayın bacaklarının üzerinde durup hareket etmeye çalışmasıydı benimkisi. Benimkisi tüm kış damda takılan beygirin gün ışığındaki bahar sevinciydi. Benimkisi akşam otlamaktan dönen oğlağın annesiyle buluşmasıydı. Benimkisi darağacında af gelen idam mahkumununkuydu.Benimkisi kemoterapi gören ölümcül kanser hastasının doktorundan kanseri yendin muştuluğunu almasıydı. Benimkisi duran kalbin verilen şok ile tekrardan atması. Benimkisi,benimkisi... Tarifi yoktu. Kelimeler kifayetsizdi. Öylesine kendisine bakmamdan keyif alan Başkan
- Hayrola Hasan haberi pek sevinmedin herhalde. Dondun kaldın. Yanlışlık mı yaptık yoksa? diye imalı gülünce
- Amirim ne diyeceğimi bilemiyorum deyince
- Birşey deme zaten. Otur. Biz pazartesi gidiyoruz. Gitmeden seninle iki laflayalım istedim.
- Teşekkür ederim amirim deyip gülerek sandalyeyi oturdum.
- Teşekküre gerek yok. Biz görevimizi yaptık.
- E pazartesi beni bırakırlar mı?
- Yok o kadar da değil. Ortada bir ölüm var. Hemen öyle bırakmazlar. Lakin taksirli ölüme sebep vermekten yargılanırsın. İyi hal, kastın olmaması ve diğer nedenlerden fazla ceza almazsın. Ehli olmadığım işlerden pek konuşmayı sevmesemde ikinci bilemedin üçüncü duruşmada çıkarsın. Yani yılı doldurmadan erteleme falan derken dışarı çıkarsın.
- Sağ olun amirim.Dünyaları bana verdiniz.
- Dedim ya biz işimizi yaptık.Harun un da sana selamı var. "Sorguda taktik gereği biraz fazla üstüne gittim hakkını helal etsin" der.
- Helal olsun amirim ne demek o da işini yaptı.
- Sen de işini yapıyordun da aklıma takılan bazı şeyler var. Kayıt dışı cevap vermek zorunda değilsin.Benimkisi kişisel merak
- Estağfurullah amirim,ne isterseniz sorun elimden geldiğince cevaplamaya çalışırım.
- İyi o zaman. Olay şu. Tüm bu kovuşturmada konuşmadığımız adam kalmadı. Senin başkan ikinci dönem görevde olmasına rağmen pek seveni yokmuş. Herkes ardından demediğini bırakmadı. Nasıl oldu da sen böyle bir adamla bunca yıl böyle omuz omuza çalışabildin?
- Çalışmayıp ne yapsaydım amirim,memlekette daha iyi iş varda biz mi çalışmadık. Eldeki buydu ve mecburdum.
- Nesine mecburdun herkes senin için başkanın tersine hep olumlu şeyler söylediler. Kime gitsen sana iş verirdi
- Eksik olmasınlar verirlerdi de, olursa verirlerdi. Olmayınca adama göre iş mi yaratacaklar?
- Ya koca ilçede iş mi yok?
- Var mı? Kaç tane üniversite mezunu işsiz kaldırım mühendisliği yapıyorlar.Onlar işsizken,iş bizim gibi cahillere mi kalacak? Ha dersin ırgatlık,çobanlık elbet var. Var da bugün olsa yarın ,yarın olsa diğer gün yok. Olsa da anca karnını doyurursun. Hem madem başkan o kadar kötüymüş de niye ikinci kez seçmişler? Başkan öyle böyleymiş de onlar çok mu iyilermiş? Onu bu ilçenin halkı seçmedi mi? Şimdi ardından konuşurlar. Niye yüzüne hayattayken söylememişler?
- Yani sen başkan onların söylediği kadar kötü değildi diyorsun

- Hayır öyle demiyorum. Belki onların bildiğinden daha da kötüsüydü.Lakin onların da başkandan pek bir farkının olmadığını söylüyorum.
- Bence sen hala başkan veli nimet sayıp kollamaya çalışıyorsun.
- Yok amirim. Benim kimseyi kolladığım falan yok. Üstümüz altımız bir, yok birbirimizden farkımız diyorum. Zaten eşyanın tabiatına ters. Başkan zembille gökyüzünden inmedi o da buranın çocuğu. Yok senden benden farkı.
- Ya nasıl yok Hasan? Adamın yediği haltları anlata anlata bitiremediler. Onbeş gündür adamın mataflarını dinliyorum.
- İyi ya işte amirim siz onbeş günde onun nasıl bir karakter olduğunu çözdünüz de doğma büyüme burada olanlar niçin bilmediler veya görmediler onu yerel idare amiri Belediye Başkanı seçtiler. Hadi ilkinde oldu bir hata da çok mu memnun kaldılar ki ikinci dönem adam yokmuş gibi yine onu seçtiler. Hadi seçtiler niçin adam öldükten sonra ardından bu kadar konuşuyorlar? Bu sizce iki yüzlülük değil de nedir?
- Ne yazık ki insanlar böyledir Hasan,bakarlar görmezler,görürler gereğini yapmazlar bu kısır döngü böyle devam eder gider.
- Çünkü amirim sistem böyle çalışıyorda ondan. Genel sistem bozuxsa farklı farklı yerel sistemler bu genelin açığına kapatmaya çalışır. Bundan dolayı başı bozuk bir sürü farklı sistemler ortaya çıkar. İşleyişte kısa dönem bu gecekondu sistemler işe yarar gözükse de uzun dönemde bu sistemden semirenler olduğu gibi, sistemin bozukluğundan mağdur olanlar ortaya çıkmaya başlar. Bu kaçak sistemler genelin, toplumun menfaatinden öte azınlık iltimaslı kişilerin yararına çalışır. Kestirme kısa yollarla kaplı bu sistemleri bu kişiler pek sever. Nolcak mentalitesi ile çalışır. Genelin hakkı azınlığa dağıtıldığı için azınlık semirirken genel zayıflar. Sonrada bir bakmışsın modern kölelik ortaya çıkıvermiş. Çünkü o imtiyazlı azınlık ile hakkı yenen genel arasındaki fark açılmış. Mecburiyetler ortaya çıkmaya başlar ki mecbur olmak kadar zor bir kavram yoktur. Artık müdahale etmekte imkansız hale gelmiş,görünmeyen mecburiyet snapleri kurulmuştur. Sesini çıkarmanın sesini keserler. Yok anlamadı mı yok ederler. Sistem böyle çalışır amirim.
- Hasan bakıyorum da sen baya kafa yormuşsun bu işlere.
- Yok amirim öyle kafa yorduğum falan yok. Ben yalnızca izleyiciydim. İşim gereği hep başkanın çevresinde yanı başındaydım. İnsanların ona nasıl yaklaşmaya çalıştıklarını her gün şahit oldum. Eğer esnafsan,iş adamıysan üreticiysen bir şekilde onunla yolun kesişiyor. Kanunlar katı ve kabarık. Yol uzun. Eğer başkanla ahbap çavuş ilişkisi geliştirmişsen yolda kısalıyor,kanunu nizamı da şahsa uyduruluyor. E bu da sana büyük avantaj sağlıyor. Bunu kim reddedebilir ki?
- Yani iş yapan herkes bu sarmalın içinde diyorsun
- Yalnızca onlar olsa amenna. Bir gün lazım olur diye ilçede ki neredeyse herkes. Hani olurya bir gün... Zaten güç zehirlenmesi bundan olmuyor mu amirim? Sizin meslek farklı mı sanki? Niye en mülayim adam bile size haddinden fazla saygı duyup hürmet eder? Sizi çok sevdiği saydığı için mi zannediyorsunuz. Olur ya birgün lazım olur diye. İsterse o gün hiç gelmesin ama o, bu avantajı cebinde tutmak ister. Böyle gıdım gıdım topladığı güç birikimlerinden kendini daha güvende hisseder. Bu ülkede ardında dayın olacak terimi türetilmiştir. Her başarısızlığın sığındığı ama bir o kadar da gerçek ve etkili sözdür. Bizim buralarda da bir söz vardır. Dayın seni nerede dayadı diye. Yani işin özeti dayılar dayamakla,insanlar kendilerine dayayan dayılardan medet ummakla yuvarlanıp gidiyor. Al gülüm ver gülüm. Ha birde şöyle bir durum var. Bir çok kişi devletin gücünün önünde duran bu yetkilileri ardında devlet olmasından dolayı abartılı davranıyorlardı. Aslında saygıları arkada duran devletlerine ama gel gelelim bizim başkan gibileri o saygı hürmeti kendilerine sanıyorlardı. İlerde devletin önünden çekildikten sonra o hürmetin zerresini

göremeyeceklerini galiba düşünemiyorlardı. Hani en kıymetlisi oğlunu şehit vermiş bir baba niçin devlet sağolsun der. Der çünkü en kıymetlisini canının cananı verir ama devletini vermez. Devlete temsil eden temsilcisinden de saygısını esirgemez. Tabi devlete temsil eden bu temsilcinin olaylara nasıl baktığının kabının ne kadar derin olduğu burada önemli. Bizim başkan gibisi oldu mu bunları kendi emelleri için kullanmaktan çekinmez. Elbet her temsilci böyle demiyorum. Benimkisi iki adım geriden tüm bunları izlemektir. Hem ben severim seyretmeyi. Kime sorsan en doğru en dürüst kendisi; emme velakin bana sorarsan eğer bu yakıştırmaları başkası onun için söylemiyorsa söylenenin tam tersi. İlk taşı en günahsız atsin hikayesi dedim. Ben konuştuğumca Başkomiserin yüzündeki şaşkınlık geçişlerini görebiliyordum. Adam gün görmüş çok tecrübeli birisiydi. Herşey bitmişken içimdeki sevinç coşkularının etkisi ile gereksiz yere fazla konuştuğumu fark edip sustum. Oysa Başkomiser anlattıklarım çıkarımlarımla baya ilgili gibi duruyordu. Ben konuşmadan durunca o başladı.

- İyi gidiyordun Hasan. Susu verdin. Yoruldun mu?

- Yok amirim benimkisi mental yorgunluğu. Biliyorsunuz bayadır içerdeyim. Ne olacak endişesindeyim. Sizden sevinçli haberi alınca dilim düştü. Özlemişim sohbeti.

- İyi ya işte kaptırdın devam et

- Yok amirim, bu sevincin üzerine bu kasvetli konu gitmedi. Bence çiçekten böcekten konuşmak çok daha hayırlısı.

- Özledin mi dışarı?

- Özlemem mi? Herşey gözümde tütüyor. Bir anlık hatam nelere mal oldu? O tesbihi bana başkan bu bayram için bakan gelecek diye vermişti. Adamın tesbihlere karşı başka bir zaafı vardı. Tesbih üstü demir el işlemeli değerli taş tesbihdi. Tüfeği doldururken ipi kırılınca taneleri düşüp kaybolmasın diye içgüdüsel olarak ayrı bir ehemmiyet vermiştim. Sonuç? Sen git bir tanesi namludan içeriye ve adamın canını al. Ne diyeceğimi bilemiyorum dedim. Başkomiserin yüzünde beliren acı tebessüm gözümde kaçmadı.

- Müketderrat dedi. Bazen en olmaz dediğin şeyler oluveriyor hemde böyle silsile takibiyle. Buna kelebek etkisi diyorlar. Küçük nedenler büyük sonuçlar yaratabiliyor. Sen tesbih ipini koparmasan, ayağın kaymasa falan da filan. Olan oldu. Yapacak bir şey yok Allah taksiratını affetsin deyince

- Amin derken Başkomiser gitmek için ayaklanmıştı.

-BÖLÜM 7-

Karakoldan çıkan Zafer Başkomiser asfalt yola çıktığında bir an ne tarafa gideceğinin kararını veremedi. Bayra doğru yerleşen ilçede tüm yerleşim ve sosyal alanlar karakolun üst tarafındaydı. Aşağıya giden yolda ise az ileriye kadar giden üç beş evden sonrası köylere giden dolambaçlı karayoluydu. Doğal olarak yukarıya gitmesi gerekiyordu gel gelelim buna ne takati ne de isteği vardı. İnsanlar yukarıdaydı. Yol yokuştur. Aracı da ekibe vermişti. Günlerdir içini yiyip bitiren şüphe kokusu dün bitmişken bugün ise Hasan ile görüşmesinden sonra tam anlamıyla depremiş dayanılmaz bir hal almıştı. Kimseyi görecekte durumda değildi. Kendisini aldatılmış çok kötü hissediyordu. İkileme düşmüştü. Kendi kendinden işgüzarlığın dan nefret etti. Ne güzel herşey sonlanmıştı. Harun Hasan a bir görüp helallik isteyeceğim demişti. Bok mu vardı da kendisi görmeye gitti. Ortaya çıkan sonuçtan başta Hasan tüm memleket bayram ededursun şimdi şüphe çöplüklerinin içine bodoslama düşmüş kendisini bok gibi hissediyordu.

Kesin bu öldürdü diye düşündü. Hasan a aklına gelen tüm küfürleri saydırdı. Şark kurnazı köylü. Nasıl da ben bilmezim aklım ermez cehalet görüntüsünün ardına sığınmıştı. Herkesi nasıl da kandırmıştı. Kandırma bir yana milletin sempatisini sülük gibi emip kendisinde toplamıştı. Harun gibi deneyimli bir cinayetçiye bile vicdanı arasında ikilemde bırakmıştı. Herif oyuncu falan değil oscarlık oyuncuydu. Edep,efendilik maskelerinin ardında bugüne kadar duyup gördüğü en muhteşem cinayeti işlemişti. Hani kanıt dizisindeki profesör teyze “mükemmel cinayet yoktur” diyor ya al sana mükemmelin mükemmeli. Zafer Başkomiser bir geriye dönüp karakolun merdivenlerinden üç basamak çıkmıştı ki elinde akrep ile nöbet tutan kart polisin kendisine doğru geldiğini fark etti. Nöbetçi polis

- Başkomiserim birşey mi unuttunuz? diye sorunca bir an adama anlamsızca baka kaldı. Evet unutmuştu. Aklını. Sansar lakabını ona kazandıran dillere destan aklını. Hatta polisin sorusunu bile ne cevap vereceğini bilemeyen salak aklını. İstemsizce bir geriye dönüp bir basamak indi. Sonra tekrardan kapıya dönüp ayağını üst basamağa koydu,sağa sola bir baktı.Kafasını kaldırınca ilçe emniyet müdürünün pencereden kendisini seyrettiğini gördü. Bunu gören müdür elini güle güle der gibi kaldırınca refleksen o da elini kaldırıp selama karşılık verdi. Polise

- Birşey unuttuğumu zannettim dedi.Polis

- Neyse söyleyin hemen getirteyim deyince

- Yok önemli değil kalsın deyip asfalta yöneldi. Yukarı değil aşağıya doğru elleri cebinde yürümeye başladı. Yüz metre geçmemişti ilçe yerleşimi bitti,beş yüz metre sonrası benzinliği de geçince artık iki arabalık dar dolambaçlı yolda bayır aşağıya yürümeye başladı. Kafası durmuş gibiydi. Etrafına saran deve,çakır dikenleri,kır çiçekleri sıra sıra dikilmiş zeytin ağaçlarının arasından şuursuzca aşağıya doğru iniyordu. Manzara harikaydı ama kendisi için bunun hiçbir önemi yoktu. Sansar burnuna inanılmaz kötü kokular geliyordu. Herkesin kabul ettiğinin aksine olay kaza değil cinayetti. Katili herkes görmüştü. Lakin ölen ile öldürene terazinin iki tarafına koyduğunda meziyetler arasında o kadar farklılıklar itiba ediyordu ki insanlar cinayet nedeni olan o meziyetlerin arasında boğulmuş gerçeği göremiyorlardı. Tabi katilin o inanılmaz sabır ve planını bir yana koymak elzemdi.

Koku daha da artınca Başkomiser küfre tekrardan başladı. Tam düze inip köprüden geçmişti ki bu kokunun gerçek ve dışarıdan geldiğini farkedince istemsizce gülümsedi. Soruşturmada burada tabakhanelerin olduğunu öğrenmişti. Demek ki buraya yakın bir yerde zira koku git gide daha da yoğunlaşıyordu. Asfaltın üzerindeki köprüye paralel tarihi bir taş köprü olduğunu fark edince o tarafa yöneldi. Köprünün üzerinden aşağıya cılız bir su akan çaya baktı. Ne kadar da derindi. Bir sigara çıkarıp tütünün kokusuyla tabakhanelerin kimyasal kokusunu bastırmaya çalıştı.

Vay Hasan. Zeybek Hasan. Nasılda herkesi kandırmıştı. Kendileri Türkiyede nam salmış cinayet ekibiydi. Sansar Zafer. Sansar Zafer ve namlı ekibi Zeybek Hasan a yenilmişlerdi. Hem skor öyle böyle değil fark yemişlerdi.Adam saflık maskesinin altında istediğini yapmış istediği sonucu almıştı. Kendilerini öylesine faka bastırmıştı ki av avcı olmuş bundan sonraki en küçük farklılığın direkt yapana dönecek hale sokmuştu. Bir an ne olursa olsun dosya henüz kendilerindeydi ,savcıya vermemişti. Kapattık dediği dosyayı tekrardan açsa ne olurdu ki? Neler neler olmazdı... Ankara emniyet müdüründen silsile halinde tüm bürokrasiye hatta en tepeye Beyefendiye kadar netice söylenmiş herkesin gazı alınmıştı. Tüm ilçe halkının şimdiden dosyanın akıbetini öğrendiklerine emindi. Yani dış macunu çoktan tüpten çıkmıştı. Artık onu geri tüpe sokmak beyhude çabadan üstü başı kirletmekten öteye bir şey olmazdı. Olay herkes için çoktan bitmişti. Ters durum anca kendi küpüne zarar verirdi. Kaçınıcı sigarayı içtiğinde artık güneş çoktan Karıncalı dağına aşmış alaca karanlık basmaya başlamıştı. Bir çıkar yol bulamamıştı. Akli mesleki adalet duygusu ile bir olmuş vicdanı ile

çatıştıyordu. Vicdanını rahatlatan ölenle öldüren arasındaki kişisel farklılıklar,hatta artık geri dönüşü olmayan bir durumda olmasından dolayı tüm vücudunu saran rahatlık; diğer tarafta ise ortaokul mezunu yeni yetme bir gencin herkesi uyutup soruşturmadan tereyağından kıl çeker gibi sıyrılması. Çelişkiler denizinde boğuluyordu Başkomiser. Bir tarafta aldatılmışlığın,kaybetmenin dayanılmaz ezikliği,diğer tarafta ise ilahi adalet denilebilecek bir sonuç. Sevinsin mi? Üzölsün mü? ikilem arasındaydı. Hani şimdi Ankaraya arayıp müdüre şüphelerinden bahsedip soruşturmayı devam etme isteğini söylese,kesin müdürden hem paparayı belki en kötüsünden küfürü bile yerdı. Benimkisi pişmiş aşu su katmak diye düşündü. Hatta herkes karşı görüş belirteceği için soruşturmadan direkt görevden bile alınabilirdi. Lakin kanıtlayamasa da Sansar burnunu inanılmaz rahatsız eden kokuları alabiliyordu. Hatta emindi. Gerçeği ortaya çıkarmanın tek yolu kalıyordu o da Hasan ın itirafı. Hasan her ne kadar görünmeyen yüzü ile saflığın arkasına saklamış olduğu zekası ile çetin ceviz olsada evelallah kendileride pek boş sayılmazdı,ne çetin cevizleri un ufak yapmışlardı. Öyle veya böyle onuda bir yolla çözerlerdi.

Lakin herif ne açıkgozmüş ne plan yapmış diye düşündü. İlk on gün hiç tesbihi dillendirilmemiş en büyük tuzağı tesbihin altına koymuştu. Gel gelelim Hasan ın da en büyük tuzaklamayı tesbihin altına yaptığını nereden bilebilirdi ki? Kriminal raporlarda tüfeğin arpacığı ndan mikro tesbih ipi parçacıkları, tespih tanelerinden de barut kalıntıları çıkmıştı. Tüfeği doldurdum dediği yerde barut kalıntıları ve iki adet tesbih tanesi bulunmuştu. Hasan ne anlattıysa bulunan deliller onun ifadesini destekler nitelikteydi. Başkanın “barutu bol koy iyi patlasın” isteğini en az üç şahidin önünde talimata göre barut koyduğunu başkana Hasan ın geri bildirimini duyan şahitleri vardı.

Sonra olay yüzlerce şahitin önünde olup bitmişti. O günü kameraya çekenlerden tespit edebildiklerinin video kayıtları tek tek incelemişlerdi. Hasan dengesi kaybolup düşerken bakan ve başkanın oturduğu protokol tarafına bile bakmıyor içgüdüsel olarak düşeceği yere bakıyor. Bakmadan ateş etmek; kime gelirse mi acaba? Yani bunca ifade delil tersine söylerken Sansar burnu başta o kötü kokuyu almış ve nasıl olur da sonda haklı çıkardı. Şimdi ise Hasan ın katil olduğundan adı gibi emindi. Bu iddianın ispatı da bundan sonrası için mümkün değildi. Zafer Başkomiser yeşillikler içindeki engebeli arazinin patika yollarında kendini kımıldadıkça batan balçığın içine düşmüş gibi hissetti.Yol kenarındaki kır çiçeklerinin kokularını merak etti. Deve dikenlerinin mor çiçeklerinin üzerinde uçuşan bambusları seyretti. Sağa sola atılan plastik atıkları görüp sinirlendi. “Hasan” dedi” Zeybek” dedi” başkan” dedi bir çıkar yol bulmaya çalıştı; yoktu. Tüm yollar öylesine çıkmaza gidiyordu ki dünyanın en usta düzenlenmiş labirentindeydi. Tek çıkar yol vardı onun da anahtarı Zeybek Hasan ın elindeydi. Gerisinin tamamı duvara tosluyordu.

Kafasının içerisindeki tilkiler kuyruklarını değdirmeden harman kova dursun canı hiç ilçeye gitmek , insan içine karışmak istemiyordu. Hatta ana karayoluna indiğinde bir kaç kez yanından ara gazlar eşliğinde gürültüyle geçen kamyonlardan birisine atlayıp buralardan hemen uzaklaşmak istiyordu. Ankara'yu ne çok özlediğini anlayıverdi. Buralar bakir, cennet gibiydi de; kursak alıştığını istiyordu. Herhalde insan yaşadığı yerde ceplerini boşaltıyor. Önceki yaşanmışlıklardan ihtiyacın ne ise sürprizle karşılaşmadan gidip ihtiyacını karşılayabiliyorsun. Bu bir dost gülümsemesi,bir manzara,yenilen içilen herhangi bir şey yani alışkanlıklar dizimi oluyor.Mesela ne zaman Ankara'da canı sıkılsa kuğulu parka gider insanları en iyi görebileceği bir yere oturur gelen geçeni insan hareketliliğini seyreder. Bu seyir bir süreden sonra dertlerini kederlerini alır götür. Kızılayın sıfır noktasında bir taş banka oturur insan auralarından yaşanmışlıklarını tahmin ederdi. Burası kırsal,doğal şimdi uçan kuşlardan,arılardan sineklerden başka hareket yok. İsmi bile bilmediği çeşit çeşit bitkiler,çiçekler rüzgarda rask etse de kendisine bir anlam ifade etmiyordu. Hatta

pantolonuna yapışan pıtrak adım attıkça dalıyor onu sınırlendiriyordu. Ne kadar ayıklaşsa da bir süre sonra daha beteri çorabına yapışıyor ayakkabı arasında kalınca hemen durup temizlemek zorunda kalıyordu. Efeler diyarında yürüyordu da... “Ülen Zeybek Hasan senin ben...”

-BÖLÜM 8-

- Bak Zafer bu böyle olmaz. Ne demek emekli olacağım?
- Müdürüm emekli olacağım bunun nesini anlamadığınızı inanın anlamıyorum?
- Yok kardeşim. Emekli memekli olamazsın
- Ne demek olamam?
- Olamazsın. Durduk yerde bu ne şimdi? Yıllardır beraberiz ne zaman emeklilikten söz açılrsa Allah sağlık versin de çalışalım” derdin. Daha bir kez emeklilikle ilgili bir kelime ağzından duymadım. Şimdi de gelmiş dilekçe veriyorsun. Ne şimdi bu?
- Bak müdürüm, bak abi emekli olacağım dersem olurum.
- Ola maz sın. Bizim sana ihtiyacımız var
- O ne demek öyle. Teşkilatta adam mı yok?
- Teşkilatta adam çok da senin gibisi yok. Senin gibi cinayetçiler öyle kolay yetişmiyor.
- Yok artık müdürüm. Osman, Harun kötü mü?
- Elbet değiller sonuçta senin öğrencilerin sayılır. Lakin onlar henüz ham. Sen başkasın be adam anla artık bunu. Henüz elin ayağın tutuyor, maşallah hiçbir sağlık problemin yok. Çoluk çocuk desen, tek başına yek adamsın. Ne oldu bu koduğumun emekliliği nereden çıktı şimdi?
- Yetti artık müdürüm. Yıllardır kan revan içerisinde itle kopukla uğraşıyorum. Günüm de fazlasıyla doldu. Az hizmet de etmedik. Daha ne istiyorsunuz ki?
- En verimli çağındasın. Seninkisi meslekten öte bir yetenek, bir Allah vergisi. Valla ben kabul etsem müsteşar, o kabul etse bakan buna karşı çıkar. Sen bizim teşkilatın medarı iftarı, göz bebeğisin.
- Söyledikleriniz ruhumu okşasa da ilelebet bu işimi yapacağız?
- Niye ,ne işi yapacaksın? İş adamı mı olacaksın, bu yaştan sonra emlak ofisi mi açacaksın. Zengin mi olacaksın? Zafer bu işin piri sensin ve elbet en iyi bildiğin işi yapacaksın.
- Müdürüm bir hayatımız var. Farkında olmadan kan barut, toz duman içerisinde bir bakmışsın o hayatı harcamış gidiyoruz.
- Ya baksana sen şu Aydın olayından sonra bir değiştin. Orada bir şey mi oldu?
- Daha neler? Ne olacak? Sıradan bir soruşturmaydı, kolaycada neticelendirdik.
- Onu demiyorum. Hani ilçe kırsaldı ya; bugünlerde pek bir moda öyle kırsal gidip hobi bahçelerinde organik tarım falan yapmak. O bağlamda...
- Yani gördüklerimden de etkilenmedim değil hani. Temiz hava bol gıda. Yeşillikler cenneti. Herşey doğal.
- Ya git işine Zafer o kadar doğallık bizi bozar. O kadar temiz hava bizde oksijen çarpması yapar. Otur oturduğun yerde. Biz doğa değil şehir insanlarıyız. Bizim alışkanlıklarımız burada evrimleşip yetişmiş. Biz ne anlarız çiçekten ne anlarız böcekten. Biz orada afallarız. Nasıl onlar büyük şehre gelince sudan çıkmış balık gibi oluyorsa bizlerde oralara gitsek aynı oluru. Herkes yerinde mutlu olsun. Bak sana kallavi bir izin verelim. Git kafanı dinle. Denize mi gidersin, dağa mı çıkarsın git efkarını at gel. Ama gerisin geri gel. Daha genciz oğlum biz. Benim diyen delikanlıya evelallah kök söktürürüz.
- Müdürüm beni onure ediyorsunuz lakin ben kesin kararlıyım. Emeklilik dilekçemi işleme koymanızı arz ederim.

- Kesin kararlısın yani.

- Öyle müdürüm.

- Git iki ay dinlen kardeşim hem de ücretli izin

- Yok müdürüm. Kararım karar. Teşekkür ederim diyerek ayağa kalkıp bir eli havada bir şeyler söylemek,kararından vazgeçirmek için bir yol bir söz bulmaya çabalayan emniyet müdürüne doğru atıldı. İstemsizce uzatılan eli sıkıp kapıya yöneldi. Müdürün son çabayla ardından "Zafer" diye seslenmesini duymamazlıktan gelip kapıdan çıktı.

Koridorda tüm ekip toplanmıştı. Osman

- Ne oldu abi,dilekçeyi aldı mı müdür? diye sorunca

- Almayı ne bok yiyecek? Aldı elbet deyince Harun

- Bir şey demedi mi? diye sorunca sinirle Osman ın tam gözünün içine

- Demedi! dedi Harun

- Ne demek demedi? Hemen kabul mü etti?

- Yani hemen değil. Vazgeçirmek için biraz dil dökse de sonuçta bu benim hayatım ve benim kararım. Kabul etmeyip ne yapacaktı? Osman Komiser

- Yapma ya. Biz seni vazgeçirir diye düşünmüştük.

- Yanlış düşünmüşsünüz. Ben kararımı verdim ve kimse beni bundan vazgeçiremez deyince Osman

- Nereden çıktı bu emeklilik abi ya. Hep erken yaşta emekliliğe karşıydın, ne oldu birden bire ya?

- Ooo Osman! Yeter yeteri varsa içerse yeterince müdür zorladı zaten. Bari siz yapmayın ya deyip sanki acil anonsuna yetişircesine koridorda koşar adım yürümeye başladı. Tabi tüm ekip de ardından... Hatta asansörün avare olduğunu katta olmadığını görünce merdivenlere yöneldi. Aslında peşindekilerden kurtulmak artık ekip den kopmak yek olmak istiyordu. Yalnız kalmaya öylesine ihtiyacı vardı ki bunu kendi de anlamıramıyordu.Cinayet büroya önde kendi ardında ekip girince bürodaki diğer çalışanların soru dolu bakışlarıyla karşılaştı. Hatta bazıları ardında olan ekipten birileriyle kendini delip geçen kaçamak bakışlar atıyorlar ne olup bittiğinin haberini almaya çalışıyorlardı. Zafer başkomiser odasına yöneldi tam kapıdan girecekti ki ardından kendisini yetişen fısıltıları fark edince eli kapı tokmağında bir durdu,ofiste herkes durdu,bekledi ve yavaşça geri dönüp yıllarca ter akıttığı cinayet büroya ve çalışma arkadaşlarına baktı. Herkes tıp oynarcasına sustu,hareketler ağırlaştı ve durdu.

- Arkadaşlar az çok haberiniz olduğu üzere emeklilik dilekçemi verdim. Artık bundan sonra aranızda olamayacağım. Uzun yıllar özveri ile tam bir takım ruhu ile çalıştık. Allaha şükür hiç bir vaka sayenizde faili meçhul kalmadı. Sizden istirhamım benden sonrada bu birlik beraberliğin bozulmadan devam ettirmeniz. Hakkınızı helal ediniz,varsa bir hakkım bende yana helal olsun deyip cevap beklemeden hızlıca kapının kolunu kıvırdı. Tüm çabasına rağmen gözyaşı sağınağının ilk damlası kapının dışına düşmesine engel olamadı. Masasına ulaştığında sağanak muson yağmuruna dönmüştü. Arkası yüksek koltuğu duvara doğru dönerek ağlamasını gizlemeye çalıştı. Sağ çaprazında meşhur kara tahtası duruyordu. Temizlenmiş gibi dursa da silik silik bazı isimler seçilebiliyordu. Nedense tahtanın sol üstündeki eybek asan yazısı z ve a ları silinmiş az çok okunabiliyordu. Ulan Zeybek Hasan "siktin hayatımı" diye içinden geçirdi.

Ne kadar o halde kaldı bilmiyordu, zamandan kurtulan an zamansızlaşmıştı. Kimse de yanına gelmeye kalkmamıştı. Bugün cinayet büroda tam bir ölüm sessizliği vardı. Kendileri için efsane artık onlarla olmayacaktı. En değerlileri en kıymet verdikleri abi,baba dedikleri sansar lakaplı amirleri artık büronun bir elemanı değildi. Ofisi kimse terk etmek istemiyordu. Herkes az önceki kısa vedanın devamını merak eder gibi bir halleri vardı. Acaba hala bir ümit olabilir mi diye düşünenler yok değildi.

Başkomiser yeteri kadar ofiste kaldığını hissetmiş olmalı ki sandalyeyi öndürünce ofis çalışanlarının neredeyse tamamıyla göz göze geldiğini fark edince aniden kapıdan çıkıp elleri belinde büroya baktı. Bu sefer herkes birşeylerle ilgilenir gibi tavırlar sergiliyordu. Çalışanların bu tavırları kendisini gülümsetti. Onun kapıda gülümsediğini görenler bir an başkomiserin bu ani kararından vaz geçmiş olabileceği ümidi içlerine doldu.

- Arkadaşlar sizin işiniz gücünüz yok mu? Bayram sabahında bayramlaşma seremonisinde bile bu ofisi bu kadar kalabalık görmedim. İşleri ilk günden mi asmaya başladınız? Anlaşılan bunca yıl havanda su dövmüş sizlere birşey öğretememişim. Böyle olmaz. Helalleştik. Ben artık taze emekliyim. Yeter bunca yıl hizmet ettiğimiz. Dinlenmek bizim de hakkımız. Bu devran böyle döner. Evrimdir bunun adı. Yaşlılar çekilir, eski yazılımlar gider. Daha dinamik genç, yeni yazılımlar gelir. Bu bir bayrak yarışıdır. Şimdi artık sıra sizde. Bize de sizleri izlemek, başarılarınızdan övünmek düşer. Hem ölmüyoruz, emekli oluyoruz. Her zaman görüşebiliriz. Canı sıkılan balığa çıkmak isteyen buyursun gelsin. Artık Ankara'nın neresinde balık tutacaksak deyince herkes bir acı acı gülmesine eşlik etti.

- Kısaca buralardayım kalın sağlıcakla deyip herkesin ellerini sıkarak vedalaşmaya başladı. Dile kolay tam otuz iki sene devletine milletine hizmet etmişti. Bu otuz iki senenin tamamı cinayet büro daydı. Çocukken çok severek izlediği dizi Komiser Kolombo rol modeliydi. Bundan dolayı cinayet büroyu tercih etmişti. Tanrının ilk emri öldürmeyeceksin di. Öldürmeyeceksin. Can tanrının insana bahşettiği en değerli şeydi. Bir insan öldüren tüm insanlığı öldürmüş, bir insan kurtaran ise tüm insanlığı kurtarmış olur. Bu bağlamda canın ne kıymetli olduğu tüm kutsal kitaplarda yazılıdır. Can candır. O olmadan yaşam olmaz. Hem o canın içinde tanrıdan bir parça gizlidir. Canı yok eden o tanrı parçacığını da yok eder. Hiçbir gerekçe bir canı yok etmeye neden gösterilemez. O kutsalın en kutsalıdır. Bunca yıllık meslek hayatında yalnızca emniyet teşkilatına değil doğrudan tanrı'ya hizmet ettiğini inanır her ortamda da bunu söylemekten çekinmezdi. Kendisi için mesleği yaşamın kaynağı, hayat enerjisiydi. Herşeyi ile kendini mesleğine vermişti. Mesleğini çok sevmişti. Severek yapılan iş başarıyı da beraberinde getirmişti. Başarılarından dolayı terfi verilmek istenirse de bu terfilere elinin tersi ile geri çevirmişti. Ben saha adamıyım sahada kalmam lazım türbin bana göre değil demişti. Kıdemlinin kıdemli sinden Başkomiser olarak terfisini nihayetlendirmişti. Onun için en büyük terfi en büyük ödül lakabıydı. Sansar Zafer. En büyük ödülüm derdi. Lakabından gurur duyardı. Lakabının ağırlığını taşımakta hiç zorlanmamıştı. En mükemmel planlanmış cinayetleri bile tereyağından kıl çekercesine çözerdi. Eğer vaka cinayetse katil kayıp ise o katil Dante'nin cehenneminin yedinci katına kaçıp saklansa o onu bulur, tertemiz paketler savcının önüne koyardı. Sansar Zafer denilince camiada bir bismillah çekilirdi. Vay Sansar vay...

Bir hafta geçmişti. Yaşanmışlıklarını geçmişini deşip irdelemek için bir hafta ona yetip artmıştı. Zamanının çoğunu dışarlarda kalabalıklarda yalnız kalarak boş park banklarında öylesine derinliklere bakarak geçirdi. Yaşanmışlıkların doluluklarını zamanın boşluklarının dehlizlerine dalıp dalıp çıktı. Hayatımın anlamı dediği mesleğinde galiba hayatını harcamıştı. Pişman mıydı? Hayır hiç pişman değildi. İnsan hayatı gelişine yaşamalı. En azından o öyle yapmıştı. Lakin kalabalıklarda kol kola yürümeye çalışan ihtiyar çiftleri, dedelerinin, ninelerinin kollarından çekiştiren torunları falan gördüğünde bu gelişine yaşamaktan acaba bazı şeyleri ıskaladım mı sorularını da kendine sormadan edemiyordu. Birkaç gönül işi olsa da evlenmemişti. Bayramlarda seyranlarda ailem diyeceği yeğenleri ve onların çocukları vardı. Anne, baba rahmetli olmuş, bir abla iki ağabey tek kandaşlarıydı. Haliyle o hariç diğer kardeşleri kendi çekirdek ailesini kurmuştu. Hatta boy boy torunları vardı. Ağır adamdı vesselam. Seveni çoktu. Hem öyle dıştan göstermelik değil bilgisi, edebi, mesleki ağırlığı ile her ortamda baş köşeyi gösterilenlerdendi. Herşey bir yana herşeyim dediği mesleğinden

emekli olmuş haliyle önemseydiği içinde anlam barındıran her şeyden bir anda sıyrılmıştı. Kendini derin bir boşlukta gibi hissediyordu. Bazen hata mı yaptım diye bile kendini sorgular oldu. Artık herşey için geçti. Gemileri çoktan yakmıştı. Geriden pek keyif almadı o zaman geriye değil ileri bakmaya karar verdi. Hep ileri...

-BÖLÜM 9-

- Ooo kimleri görüyorum. Hoşgeldiniz amirim. Bu ne güzel sürpriz.
- Hoşbulduk Ege bey. Kolay gelsin. geçiyordum bir uğrayayım şu senin nefis kuyu kebabından bir tadayım dedim.
- Ne demek amirim. Pek güzel etmişsiniz de yine zamanlama hatası yapmışsınız. Bizim oğlağı anca tandıra yerleştirdik en azında beş saati var çıkarmaya.
- Olsun. Emekliyim. Bende zamandan bol bir şey yok.
- Hayırlı olsun amirim,sağlıcakla tadında geçirin.
- Teşekkür ederim.
- Çok oldu mu amirim?
- İki yıl kadar oluyor.
- E şimdi ne yapıyor sunuz? Ya amirim kusura bakmayın böyle ayak üstü hemen kaynatmaya başladık. Buyrun şöyle istediğiniz yere oturun size bir yorgunluk çayı getireyim deyip boş masaları gösterince; Zafer amir eski o zamanki oturduğu en baştaki masaya yönelip aynı konumda oturdu. Karacasu ya tüm vadiye şöyle bir göz attı. Hatırında kalan eski şablonla şimdiki şablon neredeyse tıpatıp kaynaşı verdi. O zaman bahardı şimdi ise yaz aradaki tek farklılar renk cümbüşlerinin tonlarındaydı. Şimdi herşey daha sarıya çalıyordu. tarlalardaki ekinler biçilmiş sıra sıra nokta karıncalar gibi desteleri seçilebiliyordu.Dağlar daha bir pusluya çalıyordu. Seyir tepesinden manzaranın tadını çıkararak Zafer başkomiser elinde bir tepsi ve tepsinin üzerinde üç bardak çayla yanında beliren genci görünce bir an her şeyin birbirine girdiğini fark ediverdi. Genç kendisine tüm içtenliği ile gülümsüyordu. Bu . Bu genç...
- Hoşgeldiniz amirim.
- Ooo Hoşbulduk Hasan. Zeybek Hasan sende mi burdasın? diye sorunca Ege bey
- Hasan çikalı neredeyse sekiz ay oluyor. Hafta sonları sağ olsun bana yardıma gelir dedi,Zafer başkomiser
- Ne kadar yattın?
- Yaklaşık on bir ay. Dördüncü celse de beni bıraktılar. Dava kapandı.
- İyi hadi geçmiş olsun.
- Sağ olun amirim. Sayenizde.
- Sayemiz de mi?
- Yani sonuçta soruşturmayı siz yaptınız. Neyse amirim oldu bitti. Şimdi siz uzak yoldan geldiniz acıkmışsınızdır. Oğlak kuyuda olsa da siz emredin size bir şeyler hazırlayayım.
- Hayrola Hasan Zeybeklikten aşçılığa mı geçiş yaptın.
- Az çok elimizden gelir amirim. Size ne vereyim.
- Dur hele Hasan taş atmıyor ya. Otur hele bir çayını bitir. Çay muhabbeti çok sıradandı. Genelde mevzu ilçenin ve emekliliğin üzerinde dolandı durdu.Özellikle Hasan amire izzeti ikram konusunda alternatifler sunmak ile meşguldü. Sabahtan beri birşey yemeyen Zafer Başkomiser Hasan ın önerilerine daha da dayanamayıp Çoban kavurma,çoban salata ve birkaç yeni yapmış oldukları mezelerde karar kıldılar. Ege ve misafirlerini masada bırakan Hasan mutfağa koştu. Yarım saat geçmemişti ki tam donanımlı bir tepsi üzerinde yemeklerle

geri döndü. Yine mutfağı toplamak için geri döndü. Yemekler tek kelimeyle lezzetli. Zafer başkomiser harika manzara,serin yayla esintisi altında tam bir ziyafet çekti.Hasan ara sıra masaya uğrayıp bir isteklerini olup olmadığını sorsa da herşey harikaydı. Yemekler yenip kahveler içilirken Zafer Başkomiser usuldan konuşulmayı konuşmayı açtı

- E anlatın bakalım yeni başkanınız nasıl? diye sorunca Ege
- Nasıl olacak amirim gelen gideni aratır diye bir söz vardır ya aha aynen öyle.
- Niye ki?
- Niye olacak? Eski başkan anasının gözüydü. Allem eder kalem eder iş bitirirdi. Bu garibim tecrübesiz. Kendi halinde alt yapısı boş bir adam. Pek öyle etliye sütlüye karışmayan bir tip. Hiç de zamanenin adamı değil. Zaten vekil olarak gelip asil olunca sonuçta seçilmiş de değil. Senin anlayacağın ilçede işler kaplumbağa hızında. Mehteran gibi ama tersine mehteran, bir ileri iki geri.
- E Ege bey insanları memnun etmek kolay değil.
- Ya bu memnurluk meselesi değil amirim. İnsanların ihtiyacı ve sistem ile ilgili. İhtiyaçlar ile cevaplar birbirini tutmayınca haliyle memnuniyetsizlikler açığa çıkıyor. Biri iş yapıyor ama çalışıyor,çırpıyor her türlü yolu mübah sayıyor,diğeri ise çalıp çırpıyor düzgün adam lakin iş yapmıyor.
- Sence hangisi iyi?
- İkisi de kötü amirim. Zaten ben hep derim bu sistem sorunu diye. Eğer ana sistem iyi çalışmıyorsa baştaki kişilerin oluşturdukları ara sistemler devreye girer ki bu ara sistemler baştaki kişiyle özdeşleşir. Hiç bir ara sistem ana sistemin ranttabiliğini vermez. Oysa herşey kanun nizamlar eşliğinde ve kontrolünde insanların ihtiyaçlarına göre olmalı. Eşitlik ve adalet herkese aynı olmalı. Senden benden ,Amat Memet ayrımı olmamalı. Hatta en küçük bir sapma hemen kendini göstermeli ki devletin kurumları gerekli müdahaleyi yapabilmeli dedi. Ege entelektüel kişiliği ile konuşmayı seviyordu. Sağ kesimde doğup büyümüş ama sağdan bastırıldıkça sola kaymış asi,aktivistik bir kişilikti. Zafer amir akşam hazırlığını bitirmiş son ayrıntıları gözden geçiren Hasan a seslenerek
- Zeybek. Gel hele ya,iki laf edemedik işin bitmedimi daha? diye sorunca Zeybek Hasan elindeki bezle ellerini sile sile masaya yaklaştı
- Buyrun amirim bir isteğiniz mi var?
- Yok be Zeybeğim ne isteğim olacak. Yemekler harikaydı. Ellerin de pek marifetliymiş. İşin yoksa gel de iki laf edelim istedim.
- İşin aciliyeti yok da amirim ben pek o işlerden anlamam. O işin piri Ege dayıdır.
- Yok sen bırak Ege yi. O genel konuşuyor. Teorik. Pratikte olan sensin. E kolay değil sekiz on sene eski başkan gibi renkli kişilikli bir adamın yanında olmak.
- Ne renkli kişiliği varmış ki?
- Neleri yokmuş ki? Sen içerde yatarken bildiğin üzere soruşturmayı ben yaptım. Adam hakkında kime ne sorduysam bin işitim. Herif tam bir çürük elma.
- Elmanın iyisi Karacasu da yetişir madem çürüktü de niye onu ikinci kez seçtiler o zaman?
- Sence niye? İşte ben de tam onu merak ediyorum.
- Çok da merak edilecek bir durum yok amirim. Kimisi çıkarı için,kimisi el mahkum,kimisi de futbol takımı tutar gibi parti tuttuğu için parti kimi gösterirse ona oy verdiği için deyince Ege atıldı
- İşte o futbol takımı tutar gibi katı partici anlayışı yok mu en büyük bela. Taraf olan taraf olduğunun herşeyine doğru,karşı tarafınkine ise yanlış gözlüğü ile bakması. Böyle bir şey eşyanın tabiatına aykırı. Bu kökleşmiş bakış açısı ve taraf durumu kesinlikle değişmiyor. Değiştiren kendisini döneke gibi görüyor. Hatta babadan oğula miras gibi geçiyor. Dünya

değişiyor ama partililik değişmiyor. Ne kadar acı değil mi? derken Zafer Başkan Ege beyin sözünün arasına girip

- O kadar da değil deyince Ege

- Ondan daha fazlası. Dünya değişiyor. Eski ideolojilerin hangisi kaldı. Sol sol mu? Yoksa sağ sağ mı? Dünya değişir lakin bizim halk değişmez. Hani eskiler ideoloji, sosyalizm, komünizm, faşizm falan bilir araştırır tuttuğu ideolojinin altını doldurmaya çalışırdı.

Şimdikilerde o da yok. Kara gürültü. bakıyorsun adam solcu ama aynı zamanda Amerikan hayranı. Neymiş özgürlükler ülkesiymiş. Adamlar dünyanın kanını tek elden emiyorlar bizimkisi hollywood filmlerinin süptimal mesajları kreşe sloganları ile konuşur özgürlükler ülkesi der. Tarihini bilmez Osmanlıyı atalarını kötüler derken Zafer Başkan yine Ege nin lafının arasına daldı

- Senin başkan bunlardan hangisiydi? diye Hasan a sorunca; yine cevabı Ege verdi

- Hangisi olacak faşisti kör olası. Faşist bile değil tam bir zübüktü. Üç kuruşluk çıkarı için anasını satardı. Adam yay gibiydi. Ne taraf işine gelirse o tarafa esniyordu deyince Zafer başkan

- Hacıyatmaz dedi Ege

- Aynen öyleydi dedi

- Nelerine şahit oldun mesela ? diye Hasan a sorunca

- Amirim adam Ege dayının dediği gibiydi hangisini anlatsam ki? Hem artık oldu bitti. Adamın kemikleri kalmadı ardından konuşmak ... deyince Zafer Başkan

- Hasan her şey değişti. Bak ben emekli oldum. Sen içerde yatıp cezanı çektin. Dediğin gibi başkanın kemikleri bile kalmadı. Kısaca eski çamlar bardak oldu köprünün altından çok sular aktı. Amaç muhabbet. Mesela uçkuru düşük biriymiş diye sorunca

- Valla oralarını ben pek bilmem. Şüphelendiğim çok şey oldu ama şahit oldun mu dersin? Olmadım. Zannedersem o tür şeylerde beni kendinden bir şekilde uzaklaştırıyordu. Lakin şüphelendiğim çok şey oldu deyince Ege

- Pis herif, ırz düşmanı dedi. Zafer Başkan

- Ya avuç içi kadar ilçede saman altında nasıl bu kadar başarılı su yürütüyorlardı

- Nasıl olacak amirim, alan memnun, satan memnun. Bilsen hatta üstünde yakalasan ne olacak. İnsanlar artık öyle bir hale geldiler ki üç kuruşluk menfaati için her türlü hayasızlığı göz yumar hale geldiler. Namus mamus manfaate indi.

- İyi çalışıyormuş ama diye sorunca Hasan

- Çalışıp da aslında görevini yapması gerekeni yapıyordu. Bir belediye başkanının görevi nedir? O beldeyi insanlar için daha iyi yaşanır hale getirmek değil midir? Girişken adamdı. Alttan girer üstten girer bir şekilde istediğini elde ederdi. Asıl önemlisi yaptığı her şeyi iyi reklam eder insanların gözlerini boyardı. Hatta abartırdı. Bence kendisinde narsist kişilik bozukluğu vardı deyince Zafer Başkan

- O narsist marsist Hasan? diye imalı bakış atınca

- Niye şaşırdınız ki amirim?

- Bize saf köylü yörük çocuğu imajı çizdin ama alt dolu gözüküyor a bağlamda.

- Yok be amirim her yanımız dolu olsa kabımız ne kadar ki? Aha şu gördüğünüz küçücük göletin içinde yaşayıp gidiyoruz deyince

-Yok işte o iş öyle sandığın gibi değil. Göletin küçüğü büyüğünün pek önemi olmuyor bu tür şeylerde. Hani temin dedin ya senin kabının hacminin ne olduğu önem kazanıyor. Yani kişisel deneyimlerimden diyebilirim ki sendeki hiç de fena değil deyince

- Ege dayım sağ olsun. Kendisi çok okuyan iyi bir felsefecidir. Yıllardır gelip gitmede ondan çok şey öğrenmişimdir deyince Ege

- Estağfurullah o senin kendi güzelliğın. Benim Zeybeğim zeki akıllı çocuktur. En önemlisi bilgiye aç bir kişiliği var. Güzel bir eleği var. Neyi eleyip neyi elemeyeceğının iyi bir doğal seçilim yeteneği var. Hani başkan falan diyoruz ya ondan bile o kadar şey görüp öğrenmiştir ki, öğrendiklerini karşı tez olarak sunmaktan da hiç çekinmez deyince Hasan
- Ha bir de hapisliği unutmamalım. İçerde geçirdiğim onbir ay benim için gerek insan davranışlarında gerekse kanun nizam konusunda daha birçok konuda çok ilginç deneyimler kazandırdı. Zaten görmeye aç olan nereye baksa görür olmayanın burnundan soksan kulağından çıkar. En önemlisi iyi bir dinleyicilikten geçiyor. Öğrenmenin en iyi yolu dinleyeceksin. İşim gereği birçok toplantı,seminer,konuşmalara şahit oldum. Bol bol dinledim. Haliyle bunlar benim ufkumu açmamda bana ciddi kazanımlar sağladı.Tabi okumayı en başa koyalım. Başkanı beklerken araçta çok kitap okuma fırsatım oldu.Belediyenin gençlik kulübündeki kitapların çoğunu okumuşumdur.
- Peki o kadar okuyup , dinledin de başkana bazı konularda hiç eleştirip uyarmadın mı?
- Yok amirim,adam kaya kadar sertti. Ona had bildirmek ne mümkündü? “Kimsin lan sen,haddini bil çizmeyi aşma” der çıkardı.
- Yani bildiğini yapardı diyorsun.
- Aynen öyle. Çok önünü ardına bakmazdı. Hani biri derse ilerde bu bize şöyle bir problem yaratır. Onuda o zaman düşünürüz derdi.
- Korkmazdı yani.
- Kesinlikle. Gözü hep tepelerdeydi. Hedefinde milletvekilliği vardı. Bana sık sık “ göreceksin bir gün vekil olacağım” derdi.
- Valla adam bu hırsıyla yaşasaydı onu da olurdu.
- Kesinlikle amirim. Hep buralardan kaçmanın derdindeydi
- O niyeymiş?
- İnsan psikolojisi amirim. Artık buralar ona küçük geliyordu. “Balık büyük denizlerde büyür” diyordu “buralarda büyüyebileceğimiz bu kadar” derdi. “Bundan sonrası kığımız dışarda kalır” derdi.
- Vay köftehor. hem ilçenin iliğini sömürüp semiriyor hem de burayı beğenmiyor.
- Aynen öyle amirim. “Buranın tamamını toplasan Ankarada bir site etmez” derdi.
- Yani adam kafasına göre at oynatmış öyle mi?
- Yani öyle denebilir de yine de tedbiri elden bırakmazdı.
- Ne gibi?
- İlerde bir gün karşımıza çıkacak bir pürüz bırakmalım derdi. Her zaman avukata veya konunun uzmanlarına danışırdı. Yapılabilecek kırılabilir bir açık yol varsa orayı bulup oradan girmeye çalışırdı. İşi kitaba değil kitabı işe uydurmayı pek severdi. Bununla da çok övünürdü. “İşte bu “derdi.
- Yani bir teftiş falan geçirse pek bir açık vermez diyorsun.
- Ne mümkün amirim. Kitabı işe uydurmakta çok ustalardı. Mutlak bir yol bulurlardı. Hani oldu ya bulamadılar ve risk aldılar. İşte o zaman o riski göğüsleyecek bir paravan devreye girerdi. Kendileri tüm sorumluluklardan men tutarlar olurda ileride bir sorun oluşacak olursa konulan o kurban tüm sorumluluğu baştan kabul ederdi. Bu o inşaatın mimarı,proje müdürü, denetleme çalışanı genç inşaat mühendisi falan yani kendilerine gelmeden kabahat baştan kurbanı taksimlenirdi. Bazen de yardımcılarında tutuverinde encümen üyelerine kadar herkesin eli taşın altına alınırdı. Sıfır risk maksimum kazanç. Kazanan her şekilde başkan olurdu. Olmazı öldürdükleri zaman mükafatta haliyle büyük olurdu.
- Desene biz yıllarca boşuna cinayet ,kan revan içinde katil peşinde koşmuşuz deyince
- Yok be amirim. İnsan gözü karartı mı zengin olmaya ne var? Bir şekilde olursun. Lakin o bir şekil insandan birçok şekili alır görürür. Ne yapayım ben öyle zenginliğe. Hak, hukuk alın teri

olmadan,yalan dolan ,üçkağıt,zübüklükle gelen varlığa ben zenginlik mi derim. Alın terinden helal kazançtan daha güzeli var mıdır? Vardığın yer mi yoksa gittiğin yol mu? İşte herşey bu ince ayrıntıda gizli deyince Ege

- Ya amirim bunca yıl sonra misafirimiz çıktın geldin misafirimiz oldun tüm akşam şu başkan müsvettesi den mi konuşacağız. Hasan kalk bakalım oğlağın havalandırması gelmiştir. Henüz midesinde yer varken amirime de bir parça nasip olsun deyip kalkınca Hasan da Ege nin ardından kalkıp tandıra yöneldi. Hava kararmaya yüz tutmuş karşı sıra dağların tepesindeki rüzgar güllerinin kırmızı lambaları sıra sıra yanıp sönmeye başlamıştı. Akşam olmuş tandır açılıyordu. Ortalığı mis gibi kızarmış oğlak kokusu sarmıştı.

-BÖLÜM 10-

- Dayı Zafer bey kesin emekli olmuştur değil mi? diye sorunca
- Oldu oğlum oldu. Söyledi ya adam emekli olalı neredeyse iki yıl olmuş. Hem niye bu kadar tedirgin oldun anlamışlığım yok?
- Yok dayı tedirgin falan olduğum yok da biliyorsun benim soruşturmanın başındaydı. Şimdide durduk yerde çıktı geldi. Hadi o geldi adama bir de kalacak yer verdin. Ne bileyim eskinin tortusu herhalde az bir gıdıklanmadım desem yalan olur.
- Ülen Zeybek otur oturduğun yerde. Senin dosya çoktan tarih oldu. Hem sen yargılandın olmayan suçunun cezasını bile çektin. Niye tedirgin oluyorsun ki?
- Tedirgin falan olduğum yok.Ne bileyim,gelmesine birşey dediğim yok da burada kalmasına kıl oldum. Geldin yedin içtin daha niye kalırsın ki?
- Ülen Efe sen benim içinde mi böyle düşünüyorsun?
- Ya Ege dayı onu da nereden çıkardın şimdi? Senin le ne alakası var?
- Oğlum bende bir gezeyim diye geldim di bak yerleştik kaldık buralarda. Zafer beyinde kimi kimsesi yokmuş,adam gezmeye gelmiş. Emekli adam sonuçta. E sizin buralarda pek güzel haliyle çekiyor insanı diye imalı bir giydirme de yapıp gülünce o zaman Hasan Ege dayının söylediğini anladı
- Bizim buralar bizim olduğu kadar senin de dayı. Sen artık has Karacasulusun deyince Ege gülüp
- Diyorsun? diye Hasan'ın üzerine gidince Hasan kollarını açıp Ege dayıya sarıldı.
- Dayı bu adam dün başkan maşkan sordu durdu. Bu kapanmış olayı deşmez değil mi? deyince
- Ya Efe sen gerçekten adamdan tedirgin olmuşsun. Yok oğlum onu da nereden çıkardın? O olay çoktan bitti. Onunki muhabbet babında. Sanki başkan hakkındaki konuşmaları ilk kez mi şahit oluyorsun. Adamın kemikleri kalmadı lakin ardında öyle bir nam bıraktı ki insanlar hala durmaz onu konuşur. Yapacak birşey yok. Elalemin ağzı kese değil ki büzesin. Sen üstüne alınma.Herkes kimin kim olduğunu biliyor.
- Sence çok kalır mı?
- Bak seninki kalkmış geliyor kendine sor deyip karşıdan gelen Zafer Başkomisere gösterdi. Zafer başkomiser
- Tünaydın dedi gülümseyerek
- Tünaydın amirim. Nasıl rahat ettin inşallah? diye sorunca
- Valla Ege bey havasından mı suyundan mı deliksiz bebekler gibi uyumuşum. Dip dinç kalktım. Ben o zamanda sevmiştim burayı deyince Hasan

- Tünaydın amirim,rakım farkından,yayla havası
- Öyle Hasan'ım öyle deyip ayak üstü kuşluk vakti sohbetinden başlayıp işi has tereyağında çakılmış yumurtalı kahvaltıya harika bir kahvaltı yaptılar.
- Zafer başkomiser merakından mı yoksa mesleki meraktan mı bilinmez soru üstüne soru soruyordu. Her şey onun için soru sormasına etkendi. Üçlünün muhabbeti açık hava sorgu odası gibiydi. Bazen öylesine ota boka soruyordu ki ona çaktırmadan Ege ile Hasan birbirlerine bakıp ne diyeceklerini şaşırıyorlardı. Kaymakam kaç yaşında,karşı dağın yüksekliği ne kadar,yaylada kaç ev var, o köyün adı bu köyün adı,o köyde kaç kişi yaşıyor,bir dönüm tütün tarlasından kaç ton tütün elde ediliyor... Soruları bitmiyordu. Çöp arabası geçerken ilçede kaç temizlik işçisi var diye sorunca Ege bey dayanamayıp gülüverdi. İşte o zaman Zafer Başkomiser bu gülmenin nedenini anlayıp
- Ya kusura bakmayın.Benimkisi meslek deformasyonu. Kolay değil hayatımızı sorgu odalarında soruşturmalarda harcadık. İnanın bazen kendi kendime bile soru sorarken buluyorum deyince Ege
- Sorun değil amirim sen sor biz bildiğimiz kadarını cevaplarız.Hem öğrenmenin yaşı da ,yeri de yoktur.
- Yaşı bilmem de yer süper. Ben bayıldım buralara. Eğer izniniz olursa bir süre buralarda vakit geçirmek isterim.
- Ne demek amirim istediğiniz kadar kalın. Hem birbirimize yarenlik ederiz,ben gezdiririm sizi dedi. Ben ise bu son gelişmeden hiç mi hiç memnun değildim. İşin kötüsü memnuniyetsizliği mi bu iki kart anasının gözü kodaman dan gizlemekte zorlanıyordum.
- Sonraki bir iki gün Zafer Başkomiser Ege dayının gözetiminde ilçenin görülmesi yerlerde gezdirildi yenildi içildi. Lakin adam kaldıkça” aşık oldum buraları” diyor gitmiyordu. Her yerde her şey hakkında mutlaka soracak bir sorusu vardı. Küçük yer,gezilip tozulması ne kadar zaman alır ki? Gerçi hakkını yememek lazım Zafer Başkomiser harika bir adamdı. Adamın bakış açıları,baktığını görüp ,gördüklerinden ortaya koyduğu çıkarımlar mükemmeldi. Doğma büyüme buralı olmama rağmen onun şu üç beş günde görüp anlattıklarını hayretle dinliyordum. Her gün önünden geçtiğim eski binanın yapısı, cuma namazlarını kıldığım caminin süslemeleri,tahta oymaları,yıllardır su içtiğim çeşmedeki bizans hitabesi, Hamit dayının evinin duvarındaki roma bizans sütun başlıkları ve daha onlarca şey. Köylülerin giysileri, davranışları sağa sola serpiştirilmiş kırsal meyhanelere kadar bir sürü şey onun anlatımıyla gözüme bambaşka gözüküyordu. Hatta adam üşenmemiş ilçenin tarihine kadar araştırmış.Bir akşam anlatmaya başladığında az daha küçük dilimi yutacaktım.
- Bakın arkadaşlar az deşince buraya sevgimin boşuna olmadığını anladım. Nasıl bir yerde yaşadığınızın siz bile farkında değilsiniz. Hiçbir şey yoktan var olmaz,var olan da yok olmaz. İnsanlar üzerinde yaşadıkları coğrafya ile bir süreden sonra bütünleşir. Yaşadıklarını da kalımsal olarak gelecek nesillere aktarırlar. Sizin buralar dağlık engebeli ya ,eskiden Karya ile Frigyanın sınırymış. 13 yy da da Selçuklu ile Bizans'ın sınırı. Bu sınır habitat alanlarında toplumlar arası çok hareketlilik olur. Bak o her yere serpiştirilmiş türbelerin çoğu semerkanttan, Türkistan Horasandan gelen alperenler. Esençay ın eski adı Boysın'mış. Ata mezarı demek. Çünkü Aydınoğullarının beyi Aydın bey'in türbesi orada. Afrodisyasta otuz beş bin kişilik stadyum var. Bugün bile kaç ilde otuz beş bin kişilik stadyum var? Yani sizin anlayacağınız burası yalnızca havası suyu değil çok köklü tarih ve kalımlar barındırıyor. İlçenin nüfusu bile yüzyıllarca neredeyse aynı. ilginç değil mi? deyince Ege
- Anadolu,kadim anadolu her yeri bir başka değerli deyip bir ah çekince Zafer Başkomiser
- Sorma azizim. Gelgelelim biz üstünde yaşayanlar ne yazık ki neyin üzerinde oturduğumuzun farkında değiliz. Zaten bilsek hiç bu halde olur muyuz? Şimdi bakıyorum bu kadar büyük medeniyetlerin geçtiği coğrafyalarda insanlar yalnızca karınlarını doyurma

derdinde. Aç,sefalet hatta cehalet içindeler. Bırak geçmişlerini bilmeleri gelecek kaygısı her şeyin önüne geçmiş, günü kurtarma derdindeler. En gerekli gördükleri parayı putlaştırmışlar haşa ona tapar hale gelmişler. Bulan da bulduğu ile yetinmeyip hep daha fazlasını istemişler. Doğru yanlış birbirine girmiş. Herşey birbirine girmiş. Havuç ödül diyen seçilmiş. Seçilen ödülü unutmuş. Yoksa senin başkan mümkün müydü seçilsin Hasan deyince Hasan

- Ya amirim senin başkan senin başkan deyip durma adam hiç haz almadığım biriydi.
- Hoşlanmadığımı bildiğim için latife yapıyorum efem takılıyorum deyince Hasan
- Amirim diğer dediklerinizin tamamı doğru,yazsanız altına imzamı atarım. Buralarda bilmediğim köy tanımadığım insan yoktur. Hele bazı dağ köyleri var bir gidip görseniz içiniz acır.O kadar zor şartlarda yaşıyorlar ki anlatamam. Yirmibirinci yüzyılda yolu,elektriği hatta suyu olmayan evler var. İnsanlar ürettikleri ile kıt kanaat geçiniyorlar. Orman her yere ağaç dikti eskisi gibi hayvancılık bile yapamıyorlar. Hani tarih ,cehalet falan dediniz ya onların hallerini görseniz içiniz parçalanır dedim
- Biliyorum efem bilmez miyim hiç? Görmesem de biliyorum. Bilmek için illaki gidip görmek gerekmiyor. Hele burası Ege,sen gel anadoluda ne yerler var. Ege
- Peki siz bir görüyoruz da yetkililer görmüyor mu? diye sorunca Zafer Başkaniser
- Hadi Zeybek bunu sen cevapla.Köyleri geçelim şu küçücük ilçede bir haftada gördüklerimden bir sürü sorun sayabilirim. Senin başkan görmüyor muydu?
- Görmez mi? İşine gelmiyordu. Çünkü sorun demek ,emek,çaba gayret demek. Sorun demek yeni yeni sorunlara gebe demek. Eğer karşılığında boş kutu var ise niye yapsın ki? Halkın daha iyi şartlarda yaşaması ne kadar umrunda ki?
- Peki halk zorlamıyor muydu?
- Amirim zorlasan ne kadar zorlayabilirsin ki? Bir iki geliyorlar ,encümenler toplantılarda dile getiriyorlardı. Yapılmayacaksa mutlak bir neden öne sürüyorlar veya sürüncemeye bırakıyorlardı. Her şey başta bitiyordu. Bak bizim topuklu efe'ye Aydını Aydın yaptı kadın. Baştaki iyiyse her şey kolay, değilse her süreç kağından beter. Eski başkan kötünün en kötüsüydü. Onun gibisini tüm memlekete dolaş bulamazsın deyince Ege
- Vardır vardır neleri vardır deyince Zafer Başkaniser
- İyiside var kötüsü de.Benim anlamadığım bu kadar kötüyü herkesin birbirini tanıdığı şu küçücük ilçede halk nasıl oluyorda tekrar seçebiliyor? diye sorunca
- Vaatler amirim gelişine işkembeden söylenen vaatler. Ben tüm seçim zamanında hep yanındaydım. Üsturupsuzca ,nabza göre verilen şerbetler, vaatler ,yalan dolan şeytanın bile aklına gelmeyecek binbir Ali Cengiz oyunları birçok insan balık akıllı,saf inanıyor. Bazıları önemsemiyor vurdum duymaz. Beş yıl boyunca kendilerini idare edecek insanı seçerken “sanki bir ekmek mi verecek” diyor. Olayların farkında olup az dilini kaşını kaldıranlara da bir şekilde susturuluyor. Sonuçta eğer iş yapıyorsan her şeyin bir şekilde yerel yönetimlere bağlı. Onlarda ellerindeki kozları kullanmaktan zerre çekinmezler. Herşey seçilesiye kadar. Seçilip mazbatayı aldılar mı bu sefer iş tersine işlemeye başlıyor. Onlar kovalıyor başkan kaçıyor. Kolay, zorlaşıyor. İşin ucunda havuç varsa imkansız olduruluyor. Tam kurtlar sofrası.
- Peki vatandaşlardan seçim döneminde şunları söylemiştin hadi diyen olmuyor mu?
- Olmaz mı amirim. İş yokuşa sürmek için sebep sürmekten kolay ne var ki? Hele bir de devletin yetkisini gücünü ardına almışsın. Kim ne diyebilir ki? Bugün git yarın gel. Gelmez ayın on beşinde. İsrar edeni de yıldırım için her türlü yöntem uygulanır. Açığı olmayan kim var ki? Sıkıyorsa ısrara devam et.
- Düzen böyle diyorsun.
- Valla amirim başka yerleri bilmem.Böyle düzen olmaz. Lakin bizim burada benim gördüklerim bunlardı. Aslında daha nelere şahit oldum inanamazsınız.Ahbap çavuş ilişkileri

hat safhadaydı. Kanun herkes için aynı iken burada kimi için herşey çok kolay kimisi için ise imkansızdı. Sizin ne tarafta olduğunuz, paylaşımına ne kadar açık olduğunuz kısaca omurgalı mı yoksa omurgasız mı olduğunuzun önemi vardı.

- Bu gidişe kimse dur demedi mi?

- Deneyen çok oldu lakin hep side ummadığı baskılama ile karşılaştılar. İsrarda ısrarcı olanlar çok zarar gördü. Aslında hep istedim ki insanlar tek tek olacağına bir olup sinek gibi ezsinler; Ne mümkün. Bizim halkın en aciz kaldığı durum birlik olabilmesi.

- Orda dur. Biz tutkun bir milletiz.

- Bilmezmiyim amirim. Bilirim söz konusu vatan, millet, namus olunca elbet tutkunuzdur. Topla tüfekte ayrılmayız. Lakin bunu bir belediye işi için mümkün değil yapmayız. Karşımızda devlet baba var deriz. kendi aramızda konuşur şikayetleniriz, lakin birlik olup yürümeyiz. Siz hiç kaldırım işgaline son, her yere çöp kovaları istiyoruz, başıboş sokak köpekleri kontrol altına alınsın diye belediyeye yürüyen bir grup gördün mü? dedim. Ege

- Ağlamayan bebeğe emzik yok yani dedi

- Ağlamak mı lazım. Herkes müstakil derdini, istediğini söylüyor. Yerel yetkilinin görevi halkı rahat ettirmek değil mi? Varsa oluru yapması gerekmez mi? Adam yapmıyordu. Mutlaka kendine bir pay biçiyordu. Hemde fütursuzca, o kadar ahlaksızcaydı ki anlatmaya benim dilim varmıyor deyince Zafer Başkanmiser

- Benim yanımda yapmazdı demiştin diye sorunca

- Ahlaksızlık yalnızca bel altı olmuyor amirim. Adam yüzsüzdü. Herekesi tanıyordu. Kimden ne alabileceğini en iyi o bilirdi. Karşıdan koparabileceğini istiyordu. Aydın, İzmir, Nazilli gece hayatında baya hızlıydı. Üşenmez giderdi. İstemediği işi yapmaz ipe un sererdi, bir de utanmadan adama sabırlı olmasını diler "çek tesbihi, sayısız gün olsa da gelir geçer" derdi deyince. Zafer Başkanmiser

- Seninkisi baya tesbih sevdalısıymış deyince Ege

- İlahi adalet tek tesbih tanesine de gitti deyip güldü.

-BÖLÜM 11-

Zafer Başkanmiser ilçeye geleli neredeyse üç hafta olmuştu. Adam o kadar buralardan hoşlanmıştı ki yaylada kendisine göre ev arsa bile bakmaya başlamıştı. Başlangıçta her ne kadar Zafer Başkanmiserin buralarda etrafında olmasından hele sonu buçağı gelmeyen art arda sıraladığı sorulardan haz almasam da, zaman geçip onu tanıdıkca, hele hele yıllardır bizim dahi görmediğimiz ayrıntıları ortaya döktükçe ona olan sevgim saygım artıyordu. Hatta ona karşı derin hayranlık beslediğimi bile söyleyebilirim. O etrafında olmasa ben her fırsatta onun yanına gitmeye başladım. Zaten Ege dayı, ben ve Zafer Başkanmiser çok iyi anlaşıyorduk. Sohbetlerimiz derinleştikçe kahvaltılı sürelerimiz uzuyor zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorduk. Karıncalı dağının eteklerinden vadiye de dünyaya da bakışımın değiştiğini hissediyordum. Adam Ege dayı gibi leb i deryaydı. Hem o teoriden çok yaşanmışlıkları pratiği bol olan birisiydi. Bir çok konuda teorinin kolaylığı ile yapılabiliirliğin mümkünlüğü zıtlaşmasında ben daha çok Zafer amirin yanında Ege dayıya karşı durur gibi oluyordum. Ege dayı en mükemmelini istiyordu. O teorisyendi. eldeki kıt kaynaklarla mükemmel arzuluyordu. Biz ise bence daha gerçekçi, analitik düşünüp mükemmel olmasa da elimizdekilerle yapılabileceğin en iyisini arzuluyorduk. O çıtayı yukarı koyun diyordu. Yetişemedikten sonra arşa koysan ne farkeder ki? Biz arzu ile muktedirliğin arasında gerçekçiliği savunuyorduk. Vasattan öte iyiye de razıydık, illa mükemmel olması

gerekmiyordu. Ege dayı ise bize göre rüya alemindeydi. Aslında keşke o haklı olsa da her şey mükemmel olsaydı. Lakin bu kıt kaynaklarla ne mümkün?

Ege dayı pek kimseyi açmadığı geçmişini,yobaz,sofu ailesini,çocukluğunu biz üçlünün muhabbeti koyulaştıkça anlatmaya başladı. O kendini açtıkça bizde kendimizi açtık. Zafer başkomiser anı koleksiyoncusu gibiydi. Ülkenin birçok yerinde mesleğini icra etmiş. Anılar, yaşanmışlıklar ki en ekstrem cinsinden. Mumla arasan o kadarını kimse de bulamazsın. Zafer Başkomiser ne kadar kendini bize açsa da içinde birşeyler olduğunu seziyordum. En köşe masa onun masası gibi olmuştu. Oradan vadinin eşsiz manzarasında bir şeyler arıyor gibiydi. Zaten onun geçmişini dinledikçe ne zor bir mesleğinin olduğunu ne inanılmaz vakalarla haşır neşir olduğunu anlamıştım. O kadar acıyı kederi insanın hazmetmesi pek kolay gözüküyor. İçinde insanlığın bir nebzesi olan biri bu şahit olduklarına dayanması mümkün değil. "Alışyorsun" diyor. "Zor da olsa bir süreden sonra ölümlerle yaşamayı öğreniyorsun" dese de bakışları tortuların hiç de öyle kendisini rahat bırakmadığını kanıtlıyordu. Vadinin derinliklerine,karşı dağların eteklerine dalıp dalıp gidiyordu. Dıştan sesiz görünse de eminim içinde fırtınalar kopuyordu. Biz de kendimizi zor yaşam işçileri bellerdik. Onun bu hallerini gördükçe bizim buraların bir lafı aklıma geliyor. "Elinkini görmeyen kendininkini mertek zannedermiş".

İkinci ayın içindeyiz. Zafer başkomiser bir yayla evinin pazarlığını bitirmek üzere. Herşey iyi gidiyor. Ben haftanın neredeyse beş günü yanlarındayım. Restaurantta işlerde hiç olmadığı kadar iyi. Hafta sonları artık iki semiz oğlak tandıra indirir olduk.Haftanın altı günü açığız bir salı günleri kapalıyız. Salı günleri de en sevdiğim gün zira çilingir masası kuruyor sohbetin dibine vuruyoruz.

Ve o salı akşamı... Muhabbet koyu.Konu geçmişten her zamanki gibi ordan burdan. Hava sıcak ama burası yayla,serin bir meltem eşliğinde ağustosun yaz kokuları eşliğinde demleniyoruz. Pek olmaz ama bugünkü muhabbetin tansiyonu biraz yüksek gibi. Birbirimizin hayata bakış açılarına az çok alışkın olmamıza rağmen,içtiğimiz rakıdan mı neden sesler daha bir yüksek,iddialar daha bir belirgin sanki.Konu meslek,hayat falan derken Zafer Başkomiser bana dönüp

- Sen benim hayatımı siktin senin yüzünden ben emekli oldum demesin mi? Bir anda Ağustos ayında her yer kışa buza dönüverdi. Ege dayı da bende bu duyduklarımız karşısında donup kaldık. Biz ağustosta dona duralım o devam etti
- Sen. Sen beni mahvettin. Sen benim en sevdiğim şeyi elimden aldın deyip elinde parçalamaya çalıştığı ekmeği bana doğru fırlattı.Ekmek parçası geldi bağrıma çarpıp kucağıma düştü.Ben onu oradan alırken Zafer Başkomiser
- Duydun mu lan.Katilsin lan sen. Katil! Ne kadar etkili bir sözcük. Başımdan aşağı bu sefer kaynar sular inmeye başladı. Bu durumdan en az benim kadar şaşkına dönen Ege dayı
- Zafer kendine gel. Ağzından çıkanı senin kulağın duyuyor mu? Ne demek katil? derken Zafer Başkomiser Ege dayının sözünün arasına girip
- Çünkü o bir katil. Başkanı bilerek planlayarak öldürdü deyince
- Saçmalama. Saçma sapan konuşuyor ne dediğini bilmiyorsun
- Ne bilmeyeceğim. Şu gördüğün köylü kurnazı herkesi kandırdı ama beni kandıramaz. Ben biliyorum oğlum yaptığını.Benim adım Sansar. Herkesi kandırırsan beni kandıramazsın diyerek iki kolunu yana açıp sonra göğsüne vahşi bir goril gibi vurmaya başladı. Durmaz ben sansarım beni kandıramazsın diyordu. Ege dayı da "ağzınla iç şu mereti,kıçınla değil "tarzı söylemlerle Zafer Başkomisere aynı tonda cevap veriyordu. Bense bir ona bir diğerine bakıyor hiç bir eylem yapmıyordum. Sanki elim ayağım boşalmış gibiydi. Ege dayı
- Lan kıçımın Sansar ı madem katildi de sen değilmiydin kaza diye soruşturmayı kapatan.
- Kapattım ama sor bakalım niye kapattım?

- Niye kapattın lan?
- Çünkü başka bir seçeneğim yoktu. Bu gördüğün adam varya gelmiş geçmiş en mükemmel cinayeti işledi. Bakma sen onun bu saf hallerine. O var ya o tam bir şark kumazı. Herkesi kandırdı.
- Get len işine. Şimdi atacağım seni şu duvardan herkesi kandırmış.
- Kandırdı. Vallahi de kandırdı. Billahi de kandırdı. Ben kanmam
- Bak amir siktir git elimden bir kaza çıkacak, sevdik,saydık baştacı ettik,iki kadeh atıp sıçıp batırma.
- Bana bak Ege efendi.Benimle adam gibi konuş Allah yarattı demem benimkilerin yanına gönderirim
- Göndersene lan,koduğumun manyağı göndersene deyip ona doğru hamlesini yapması ile araya daldım. İlk kez benim de sesim kavga ortamında gözükte
- Dayı ne yapıyorsun? Dur.
- Ne duracağım görmüyor musun neler diyor manyak?
- Manyak sensin. Ben ne dediğimi bilip de diyorum. Bu herif katil. Başkanı öldürdü deyince Ege dayı sakinleşmek için bir kafasını sağa sola çevirdi,La havle çekti.
- Ülen madem öldürdü nerede delilin?
- Delil. İşte o yok. Adam mükemmel.Yıllarca plan yapmış. Hatta çalışmış. Çalıştın demi lan. Hem de defalarca. O mesafeden bakmadan adamı vurmayı,o kaza numarasını defalarca çalıştın değil mi? diye sorup yüzüme bakınca
- Dayı sen fazla kaçırmışsın. Ne dediğini bilmiyorsun dememle
- Bak hayır demiyor. Diyemez. Çünkü her şey benim dediğim gibi.
- Dayı bak yaşına başına hürmeten birşey demiyorum ama saçmalıyorsun.
- Ne saçmalaması lan. Söyleyeceksin bana. Her şeyi anlatacaksın
- Benim anlatacak bir şeyim yok dedim
- Var. Ben niçin öldürdüğünü biliyorum.
- Sen bir bok bilmiyorsun. Çekmişsin rakıyı sağa sola bok atıyorsun deyince Ege dayı. Zafer başkomiser sanki birşey yakalamış gibi ona dönerek
- Lan Ege anlamıyor musun?Göremiyor musun? Bak hala adam ben yapmadım demiyor. Bak herif yalan bile söyleyemiyor. Sonra bana dönerek yapmadım de lan. Başkanı ben öldürmedim de dedi yakamdan tutarak
- Sorguda defalarca cevabını verdiğim şeyi mi tekrar soruyorsun? Hem adamı benim öldürdüğümü dünya alem gördü. Lakin kazaydı deyince tuttuğu yakamdan benden öğrenir mişcesine geriye itip
- Siktir git kazaymış. Laf cambazı. Sen onu benim külahıma anlat. Bal gibi de herifi bilerek ve isteyerek öldürdün deyince Ege dayı ileri atılıp Zafer Başkomiserin kolundan girip kendine yapıştırıp terasın ortasına doğru çekti.
- Sen gel. Sarhoşun mektubu okunmazmış derlerde sen yine de şansını pek zorlama. Git zıbar yarın yapmış mı yapmamış mı anlarız diyerek Zafer Başkomiseri neredeyse sürükleyerek binaya doğru götürmeye başladı. Zafer Başkomiser bir kaç kez geriye dönecek olduysada Ege dayı ondan hem genç,hem de daha güçlüydü; dahası adam efeler diyarının meyhanecisiydi. Bugüne kadar iki kadeh attıktan sonra aşağıdaki Karacasu vadisi benim Karıncalıyı ben yarattım diyen kaç sarhoşla uğraşmıştı. Bu ihtiyarla mı baş edemeyecekti? Yarım saat geçmemişti Ege dayı söylene söylene geldi.Ben masayı toplamış,bulaşıkları yıkamış masayı siliyordum.
- Pezevenge bak,içtin madem git zıbar yat. Ne diye sarıyorsun sağa sola? Şeytan dedi çak Osmanlıyı. Hayır bir de kelli fellı adam. Hiç sana yakışıyor mu ya?
- Yattı mı dayı?

- Yattı,yattı. Kusunca rahatladı.Yatağa düşmesi ile iki kıvrandı sonra kendinden geçti.
 - Dayı fazla da içmedi. Niye böyle bozuldu durduk yerde.
 - Bünye alışkın değil. Ekonomik sarhoş olanlardan. Bir de yiğidim bu meret içenin psikolojisine göre davranır. Yani eğer kafa bozuk içinde dönenceler dönüyorsa çabuk tesir eder. Bazen yetmişliği devirsin bana mısın demezsin; bazende iki kadehte Leyla olur en yakındakilere sararsın.
 - Zafer dayıda akşamdan beri bir şeyler vardı zaten.
 - Ya olmaz mı? Yalnız adam,çoluk çocuk ,torun birşey yok. Üstüne herşeyim dediği mesleğinden de ayrılmış.Ne kadar yeni duruma uyum sağlamaya çalışsa da zor haliyle. Kolay değil. Yarın ayılınca sen onu o zaman gör. Binbir pişmanlık,özür. İnsanlar alkolü genelde burhanlı zamanlarında içerler ama alkol hiçbir şeye çare değildir. Önce neşelensen de sonradan biraz önceki gibi insana daha çok depresyona sokup halüsinasyonlar gösterir. Bilinç altında bastırdıkların biranda gün yüzüne çıkarır.
 - E o zaman dayı bu adamın bilinçaltında benim başkanı isteyerek öldürdüğüm mü var?
 - Valla ne yalan söyleyeyim bende adamın söylediklerinden şok halindeyim. Çünkü sarhoş adam genelde yalan söylemez,tabi daha farklı bir amacı yoksa. Adam bence söylediklerine inanıyor da söylüyordu.
 - Siktirsin gitsin gavat. Çamur at, izi kalsın.
 - Oğlum adam çamur falan atmıyordu ne diyorsa inanarak diyordu.İçerde bile sızmadan “katil o,katil” diyordu.
 - Soruşturmayı o kapatmadı mı? Herşey bu kadar açıkken bu fikri nereden varmış?
 - Atıyor işte. Elinde inancından öte bir bok yok.
 - Dayı bu adam birşeyler karıştırmasın sonra?
 - Yok oğlum. Ne karıştıracak? Sordum bu fikre nereden vardın diye?
 - E ne dedi?
 - Çünkü ben Sansarım. Otuz küsur bu adamlarla çalıştım. Bilirim ben katili gözünden tanırım, o katil diyor. Neyse ya sen canını sıkma. Bak göreceksin sabah özrün bini bir parça olacak. Hadi bizde gidip yatalım.Tat tuz kalmadı.
 - Yok dayı ya. Adamın tavrı benim çok canımı sıktı. Hadi şurdan Kahvederesine doğru gidip az bir hava alıp kafamızı dağıtalım.
 - İyi fikir de sen git. Ben burda kalayım birde kalkar falan kendine bir zarar vermesin.
 - Tamam dayı deyip restauranttan ayrıldım.
- O akşam kabus gibiydi. Zafer Başkomiserin söyledikleri kafamın içinde döndü durdu. Kahve deresinin ağustos ayazı asırlık çınarların renkli gece ışıklarının altında ensemdeki nemlilik hiç gitmedi. Adam beni çok tedirgin etmişti. Çevremdeki insanlar soğuktan büzüşürken ben iç hesaplaşmalarımın hararetinden burham burham terliyordum. Hatta kahve çalışanı Selami nin dikkatini çekmiş
- Hayrola Zeybek abi terliyorsun diye sorunca
 - Sorma Selami az bir üşütmüşüm herhalde deyip savuşturdum. Okey oynayan masaların taş şakırtıları,sohbet eden insanların kahkahaları arasında kalabalılar içinde yalnızlığımla başbaşa son iki ayı kafamda çevirip durdum. Zafer Başkomiser ota boka soruyordu. Ne oldu da adam şimdi durduk yerde bana “katilsin” diye haykırıyordu. Ayıkken bunu söylese nereden bu sonucu vardığını elbet sorar,cevabına göre de karşı tezimi veya savunmamı yapardım. Adam birde körkütük ken çemkirdi. Haliyle her soru yarına kaldı. İki ayı bozuk kaset gibi sarıp sarıp, evirip çevirdim,en küçük bir ima dahi bulamadım. Herşey bitti derken nerden çıktı şimdi bu...?

Sabahlar olmadı. uyku tutmadı. Kaldığım oda yaklaşık üç haftaya yakın kaldığım nezarethane onbir ay kaldığım mapus damı olup üstüme üstüme geldi. Uykuya az bir dalmışlığında da karabasan gelip bağırma oturdu. Artık tan ağarırken kendimden geçmişim.

-BÖLÜM 12-

Sabah Ege dayının aşağıdan çağırmasına uyandım.Uyanmamla dün akşam aklıma gelince gece uykusuzluğum,sabah mamurluğum uçtu gitti. kafamda binbir soru ile dipçik gibi kalktım. Üç dakika geçmemiştiki aşağıdaydım. Zafer Başkomiser her zamanki masasında değil merdivenden çıkılıverilen ilk masada önünde kahve fincanı ve sandalyesinin yanında küçük bir çanta ile oturuyordu. Bir an onu görünce ne diyeceğimin şaşkınlığını yaşarken arkadan Ege dayının sesini duydum.

- Tünaydın Zeybeğim sen bu saatlere kalır mıydın? deyince ona döndüm. Ege dayı elinde iki bardak çay ile Zafer Başkomiserin oturduğu masaya doğru gidiyordu. Kımıldamadığımı görünce

- Gel hele gel diye çay bardağının birisini az bir havaya kaldırarak çaya gel diyordu.Masaya yaklaşıp

- Günaydın dedim. Zafer Başkomiser

- Tünaydın Hasan dedi.Masaya oturdum bir süre çay bardaklarına attığımız şekeri karıştıran çınçın seslerinden öte çıt çıkmadı.Sesizliği Zafer Başkomiser bozdu

- Hasan sen dün gece için kusuruma bakma. Şişede durduğu gibi durmuyor meret.Ege bey anlattı baya birşey deyip sizi üzümüştüm. Trafik kazası farzedin kusurumuza bakmayın, unutun, hiç olmamış farz edin dedi.

- Yok amirim olur böyle şeyler dedim. Resmiyet gelip üç ahbap çavuşun masasına gelip oturmuştu. Zafer Başkomiser bana Hasan,Ege dayıya Ege bey demiş karşılığında ben de ona amirim demiştim. Ortamı Ege dayı yumşatmaya çalıştı. Meyhaneciydi. Herşeyi ile tecrübeli bilge adamdı. Geçmiş sarhoşluk taşkınlıklarından güzel sıra dışı örnekler vererek bizi güldürmeye bile çalıştı. Biz çayları Zafer Başkomiser de kahvesini bitirince Zafer Başkomiser yavaşça ayağa kalkarak

- Yolcu yolunda gerek deyip elini Ege dayıya uzattı. Ege dayı hiç itiraz etmeden dur,acelen ne falan demeden uzatılan eli sıkıttı. Ben ikilemler içindeydim. Dün akşamı ve bu sabahı anlamdırmakta zorlanıyordum. Bu kadar mı yani? Dünü bir analiz etmeden işi yalnızca sarhoşluğa vurup ayrılacak mıydık? Gitmesi beni rahatlatmıştı lakin bende eksik olan birşeyler vardı.

- Hayrola dayı istikamet nere? diye sorunca

- Ankaraya dönüyorum. Sizin buraların havası adamı çarpıyor.

- E hani buraya yerleşmeyi düşünüyordun? Dün akşam sa ben onu unuttum bile deyince bana bir bakıp acı acı güldü.Bense bu konuştuklarımı tüm samimiyetimle söylemiştim. Seviyordum bu bilge ihtiyarı. Hani dün beni baya korkutup tedirgin etse de yüzüne bakınca onu ne kadar benimsediği mi anlayı verdim. Gitmesi hele böyle boynu bükük suçlu gibi gitmesine içim el vermiyordu. Cevabını bile beklemeden kalması en azından bir kaç gün daha kalması için ısrar edince Ege dayı

- Hasan zorlama. Rahat bırak adamı. Gene gelir deyince Zafer Başkomiser

- He ya. Gelirim yine. Gidiyorsam ölüme değil Hasan. Ben sevdim buraları artık canım sıkıldı mı gelir yoklarım sizi. Hem sizin deyiminizle kardeşlik olmadık mı? Gidiyorsak gönülen değil deyince havada olan eli daha fazla o şekilde bırakmamak için refleksen elini tutmadan Zafer Başkomisere sarıldım. Gözlerim dolmuştu. Beni zaman zaman ödümü koparan bu ihtiyarı

son iki ayda tanıdıkça bağlandığımı o zaman hissettim. Şimdi de gideceği için içim yanıyordu. Dün gece kafamın içinde dolanıp duran soru dönenceleri yerini bir dostun ayrılık acısını bırakmıştı. Biraz fazla sarılı kalınca hem Ege dayının hemde sarıldığım ihtiyarın ellerini iş birliği yapmışcasına sırtımda hissettim. Ege dayının kiler usul usul vuruyor,Zafer Başkomiserinkileri ise sırtımda aşağı yukarı dönüyordu. Zafer Başkomiser

- Ooo Zeybek ağlatacaksın şimdi beni.Geliriz dedik ya deyip ben bırakınca şöyle kendini bir geri çekip yüzüme baktı. Nemli gözlerimin ta derinliklerine baktıktan sonra
- Deli oğlan dedi gülerek. Kollarımı bir sıkıp,iki yandan omuzlarıma vurup çantasını almak için eğildi. Taş merdivene yönelirken
- Hadi kalın sağlıcakla deyip ilk adımını atmıştı ki koşup elinden çantayı aldım.Ege dayıya
- Dayı ben Zafer dayıya aşağı kadar uğurlayayım deyip cevabını bile beklemeden ileri taş merdivenlerden sekerek inmeye başladım.Zafer Başkomiser arkadan gelirken “gerek yok” dese de onu dinleyen kim. Arabanın arka bagajının önünde onun merdivenden ağır ağır inmesini seyrediyordum.

Yaylanın kilit taşı yollarında titreyerek aşağı giderken.

- Dayı birden erken kalktın dedim
- Yok Zeybeğim geç bile kaldım.
- Hani buralara yerleşecektin. Gidişine en çok Emlakçı Özkan şaşırarak bilesin.
- Telefonda anlatırım ben durumu ona.
- Dayı bak dün akşamı dert ediyorsan,o dünde kaldı. Hem bunca zaman geçirip içimizi birbirimize açtık,o kadar da olur. ne var bunda?Kendin söyledin trafik kazası diye. Benim senden yana en küçük kırgınlığım yoktur bilesin.
- Sağol Zeybeğim o senin güzelliğin.
- Yok dayım sen herşeyin en güzeline hakediyorsun. Yalnız dünden bir şey kafamda dönüp duruyor. Gerçekten mesleği benim yüzümden mi bıraktın? Yaşın ileri olsa da dinç adamsın. Benim yüzümden mi emekli oldun?
- Bak Zeybek nasıl sen yalan söyleyemiyorsan ben de yalan söyleyemem. İşim gereği beyaz yalanlar kelime oyunları yaparım ama yalan söyleyemem. Yok dersem yalan,senin yüzünden desem sana haksızlık olur. Senin vakadan dolayı diyebiliriz.
- Yani sözün özü katil olduğumu düşündüğün ama ispat edemediğin için diyorsun deyince Zafer dayı direksiyonda ve virajda olmasına rağmen bana bir bakış attı ki ben o bakışta sorumun cevabını buldum.
- Dayı bak ne yapalım biliyor musun? Dur gitmek için acele etme. Gel seninle şu Alemler köyüne bir gidelim. Hep merak ediyordun,Orayı da bir gör sonra yola çıkarsın.
- Ülen oğlum sonra geç kalmayalım?
- Yok kalmazsın. Hem gördüklerin çok hoşuna gidecek.Artık öyle köyler köylüler pek kalmadı bu memlekette. Zafer dayının nazını bir iki kelamla kırmayı başardım ve Alemler yoluna saptık. Kıvrım kıvrım yolun eşsiz manzaraları eşliğinde gidiyorduk. Yolun kenarında sıra sıra tarlalarda patoza ekin atan köylüler,harman yerine deste çeken traktörler,ağustosun kavurucu sıcaklığı altında çalışan insanların meraklı bakışları altında ilerliyorduk. Başboş atlar,eşekler biçilmiş tarlalarda başak yapıyorlardı. Kargalar uçuşuyor,ağustos böceklerinin sesleri vites aralarında arabaya dalıyordu. Ağustos sıcaklığının asfalt yansımından optik yanılsamalara serap görmemize yolda su birikintisi görüntülerine neden oluyordu.
- Dayı bak bu köy acayıptır.Çok sıradışıdır. Bizim eski gelenek göreneklerimiz hala muhafaza ederler. İlçede gördüğün üzere özellikle hanımlar çok renkli allı pullu kıyafetleri çok severler. Işıl ışıldırırlar. Tahtacı alevi köyü diye nam salmışlardır. Eskiden elek kalbur tarzı şeyler satarlardı. Orman işçileriydi. Şimdi ise çok güzel elma bahçeleri vardır. Rençberlik,hayvancılık yaparlar. Gençler yazın sahil turistik tesislere mevsimlik işçi olarak

giderler. Eğlenmeyi iyi bilirler. Zaman zaman içkiyi de içerler. Ne yapsınlar gariplerim dağın başında. İyi çalışkan insanlardır... Ben köy ve köylüleri anlatırken köye geldik. Köy dağın bayırına iç içe kurulmuş briket, taş ve tuğla evlerden oluşuyordu. Kimisi toprak kimisi demir tente kimisi de kremitten çatıları vardı. Kirli yırtık pırtık elbiseli, lastik ayakkabılı, toz toprak içinde parlayan nur gözlü köy çocukları gelen yabancı arabayı oyunlarını ara vererek merakla seyrediyorlardı. Garibanlık köyün yamacından akıyordu. Onlar bizi biz onları seyrede duralım köy meydanına geldik. Kahvede çay içme teklifim üzere arabayı park edip karşılıklı kahvelerden birisinin önüne atılmış kirli masalardan birini aturup iki sade kahve söyledik. Bu arada bizi gören kahvenin rahatsız demir sandalyelerinde oturan avare ihtiyarların tamamı yanımıza gelip "hoşgeldiniz" dediler. On dakikalık bir mola ile kahveler içilip mücadele istenilip köyün diğer tarafına elma bahçelerinin olduğu tarafa yöneldik. Köy geride kalmıştı. Bakımlı otsuz elma bahçelerinin arasındaki kabaran tozlu toprak yolda yol alıyorduk. Tepenin zirvesine vardığımızda manzara harikaydı. Aşağıda bayır uzantısının en ucunda direğinde eski küçük bir türk bayrağı asılı bir kıl çadırı işaret ettim.

- Dayı bak şu çadırın olduğu yer harikadır. Aşağıda baraj gözüktür. Arabayı şu kavağın dibine park edip yürüyelim, çok beğeneceksin dedi.

Çadıra vardığımızda ne kadar haklı olduğumu kendim de şahit oldum. Şimdi Esençay a doğru vadi, baraj ayaklarımızın altındaydı. Manzara eşsizdi. Barajın karşı tarafındaki beyaz toprak yeşil, kır habitatu ile adeta sarmaş dolaştı. Barajın durgun sularındaki beyaz bulut, yeşil ağaç gölgelerinin yansımaları tanrının en güzel eseri gibi duruyordu. Manzaranın tadını çıkara çıkara

- Nasıl dayı dediğim kadar varmış mı? diye sordum

- Muhteşem, eşsiz dedi derin bir nefes çekerek

- Yani şimdi buraları bırakıp Ankaraya gideceksin

- E ne yapayım efem? Ankarayı da yabana atma. Anadolu'nun her yeri başka güzel deyince

- Haklısın dayı. Bizim pek bir yer gördüğümüz mü var. Görmeyen kendisininkinden başka olmadığını zanneder. Daha ne yerler vardır kim bilir?

- Yok efem buralar da dediğin gibi başka bir güzel

- Dayı mesleği gerçekten benim için mi bıraktın? diye sorunca çevrenin eşsiz manzaranın tadını çıkararak Zafer Başkomiser birden bana döndü. Yüzünde sorular uçuşuyordu

- Şimdi bunu nerden çıkardın Hasan?

- Dün akşam sen söyledin.

- Hani dün akşamı unutmuşsun.

- Unuttuğum sizin taşkınlığınız. Lakin söyledikleriniz kolay unutulacak şeyler değildi. Siz soruma cevap verin deyince

- Peki madem açıyorsun devam edelim. Önce sen cevap ver başkanın öldürmeyi ne zaman karar verdin? diye sordu. Soru bildiğim ama beklemediğim yerden gelmişti.

- Bak dava bitti, dosya kapandı. Daha da bundan sonra hiç kimse seni bu dava için rahatsız edemez. Zaten aleyhine bir delil de yok. Kızlarını yırtsalardı bulamazlar. Tabi sen suçluluğun dayanılmaz ağırlığında ezilip kendi ayağıyla gidip "ben başkanın tasarlara bilerek öldürdüm" demezsen. Herhalde o kadar da aptal değilsindir. Benimki kişisel merak. Söylediğin herşey aramızda kalacak. Şimdi söyle başkanın öldürmeyi ne zaman karar verdin deyip yüzüme cevabını bekliyorum diye bakınca; ihtiyarı hiç yormadan

- Yaklaşık dört yıl önce dedim.

- Biliyordum. Biliyordum. Yanılmam. Sansarım ben, Sansar. Kaybettiği oyuncağı bulan çocuk gibiydi, koca ihtiyar yumruğunu doksan artı birde gol atmış futbolcu gibi sıkışmış, cılız vücudunu bükmüş bir ayağını yere vuruyor yumruğunu ileri geri savurup çekerek "işte bu!" diyordu. Ben ihtiyarın sevincini gülümseyerek seyrediyordum. Sevinç gösterisi bitince

- Bakıyorum çok hoşuna gitti dedim
- Gitmez mi len koca Efe gitmez mi?
- Şimdi sıra sende. Benim yüzümden mi emekli oldun.
- Evet. Çünkü son görüşmemizde senin katil olduğunu anlamıştım.
- Onu nerden anladın aklım almıyor. Cümle alem kaza derken seni katil olduğumu düşündüren neydi?
- İçgüdü. Hissiyat. Seninle vedalaşmaya geldiğimde son görüşmemizdeki konuşmalarımız nihayi kararımı almamda etkili oldu.
- Ne konuştuk ki ? Nerden o hissiyata vardın?
- Baştan beri senden şüphelenmiştim. Öncelikle bunu o vakanın kılçığının ben olduğumdan zannetmiştim. Kılçıklığı size anlatmıştım hatırlıyorsun değil mi?
- Evet farklı bakış açısı kuramı.
- Ha işte ondan. Birincisi başkanla taban tabana zıt iki kişilik. İkincisi saf köylü maskesinin altına gizlenmiş çok zeki iyi yetişmiş kişiliğin. Üçüncüsü şu tesbih olayı. Başkanın koleksiyonunu gördüm. Onca tesbih içinde saçma hatta dom dom kurşunu yerine geçebilecek tek tesbih senin kullandığını. Bu kadar tesadüf olabilir mi? Ben tesadüfe inanmam. Hele böyle sıralı tesadüfler hiç inanmam. Bu saydıklarım en temel gerekçeler daha başkaları da var. Şimdi söyle bakalım haklı mıyım?
- Sonuna kadar. Evet o tesbih sert taşın üzerine el işçiliği ile işlenmiş gümüşten yapılmıştı. Tam bir dom dom kurşunu. Keleş mermisi bile o mesafeden o kadar etkili olmaz. Hiç sormadım ama kesin bir nokta gibi girmiş tüm iç organları etrafında toplayıp arkasından da kocaman çıkmıştır.
- Aynen öyle. Sen bunu nerden biliyorsun?
- Bilmez miyim dayım, bilmez miyim? Kaç kez denedim. Kuru ağacın önünden küçük bir delikle girip ağacın gövdesini yerinden kopardı. Hele o gün koyduğum barutun miktarını da düşünürsen. Az bile yaptım gavada. İnsanların işlerini yapmamak için ipe un sererken boynu bükülenlere “tesbih çek gelir geçer” diye öğüt verirdi. Sonuç ne oldu. Tesbih tanesi o taş kalbini parçalayıp cehenneme gönderdi deyince Zafer dayı
- Hemde tüm o mağdur ettiği insanların önünde ibreti alemlik ettin adamı
- Beter olsun. Ölümü hemde öyle ölümü onun kadar hak eden olmamıştır. Aslında ne çok isterdim onu isteyerek öldürdüğümü dünya aleme ilan etmeyi.Lakin gel gelelim özgür ruhlu başıboş yapımızdan o mapusa dayanmam. Onu öldürdükten sonra bir kurşun da kendime sıkayım dedim lakin ilahi emir öldürmeyeceksin diyor. İntihar en büyük suç.
- Öldürmeyeceksin ilahi emir diyorsun ama adamı gözünü kırpmadan öldürdün.
- Herkesin dediği gibi ilahi adalet dayı. Artık onun da cezasını öbür tarafta vermeye hazırım. Hani Hz Ali nin bir hikayesi var.Bilmem onu bilir misin?
- Neymiş o?
- Savaş meydanında karşısındaki düşmanı yere yıkan Hz Ali,yerdeki düşman yüzünü tükürünce kaldırdığı kılıcı adama vurmaz. Hz Ali nin bu hareketinin karşısında şaşırın yerdeki adam Hz Ali'ye bu davranışının nedenini sorar. O da “ ben hak için seninle savaşıyordum,sen yüzüme tükürünce bu hareketini kızıp hiddetlenince işi kişiselleştirdim,bundan dolayı seni öldürmekten vazgeçtim”der. Benimkisi de bunun hesap kendim için değil milletin başına davun olan bir musumeti yok ettim. Bence bunun hesabını diğer tarafta vermek kanımca pek de zor olmasa gerek dedim.Zafer Başkomiser bana hayretle bakıyordu
- Yani kişisel bir şey yoktu diyorsun?
- Pek de öyle değil. Bakma ben kendime sığınacak bir olumlama koyu arıyorum. emin olmasam da benim ortanca ablamları da bir ara ilişkilerinin olmasından şüpheleniyorum.

- Şüpheleniyor musun?
- Evet. Onun cep telefonunu bir gün telefonunda kayıtlı olduğunu gördüm. Ablamın cep telefonu numarasının o pisliğin telefonunda ne işi var ki?
- Ablana sormadın mı?
- Bu evli bir kadına hele bir de o ablansa nasıl sorulur? Lakin ilişkileri olsa bile öldürme nedenimdeki sebeplerin arasında çok az bir yer işgal eder. Asıl bildiğin sebeplerden ötürü.
- O sebepleri bir de senin ağzından duymak isterim.
- Nesini anlatayım dayım hangisine anlatayım. Adam devletin gücünü ardına almış milletin başına davun olmuştu. Prensipsiz,edepsiz,gaddar ,vicdansız,omurgasız,aç gözlü,hırsın gözünü kör edenlerden,ahlaksız,ruhunu şeytana satanlardandı. En kötü sıfatların tamamı kendisinde mevcuttu. Çok canlar yaktı. Çok garibanın ocağını incir ağacı dikti. Ucuz ahlaksız ihtirasları yüzünden kaç tane aile dağıldı.Değil belediye başkanlığı boynuna zincir takılıp şu karıncalının tepesine azat edileceklerdendi.
- İyi de o bunları yaparken sen bunların neresindeydin?
- O ne demek şimdi dayı? Sorduğundan bir şey anlamadım.
- Yani o bunları yaparken sen yanında değilmiydin?
- Yanındaydım. Ha anladım. Niye engel olmadın diye soruyorsan. Oldum işte.Herifi eşek cennetine gönderdim. Başka ne yapabiliirdim ki? Benim etim ne budum ne? Söylesem beni kim sikler? Hem söylemedim mi zannediyorsun? Hem de kaç kez. Bu yol yol değil anlatmaya çalıştım. Azarladı beni. Onun için kapısındaki köpektim. Çizmeyi aşma dedi. Hoş dedi. Dedi de beni sindirdiğini zannetti. Hani bir laf var ya dostunu yakın düşmanını daha da yakın tut diye. Benimkisi o mahal.Bende yaklaştıkça yaklaştım. İlçe halkı beni niye bu kadar sever onu hiç düşünmedin değil mi? Sever çünkü ben gölge belediye başkanıydım. Elimden geldiğince onlara yardım etmeye,zibidinin açtığı yaralara merhem olmaya çalıştım. Belediyenin çalışanlarından yardım almaya,görülmeyen bir bilgi akışı sağlamaya çalıştım. Hasarı en minimumda tutmaya çalıştım. Lakin herif semirdikce daha da azgın oldu. Zapt edemez oldum deyince
- Bir de ikinci kez seçilince
- Sorma dayım. Beş yıl dayanamazken bir başka beş yıl. İnsanları anlamakda zor. Başka adam kalmamış gibi yine onu seçtiler. Bence akademik çalışma ister neden niçinleri bulmak için.İşte o zaman bu gavatı öldürmekten başka çaremim olmadığını anladım. Önce ayrıl işten sana ne kim ne bok yerse yesin diye düşündüm. Sana mı kaldı donkişotluk dedim. Lakin kendini bir adadın mı o işler o kadar kolay olmuyor. Ayrılamadım. Mapusluk kabus. Ben severim polisiye kriminal film veya dizileri. Uzun süre kafa yordum. Hani kanıt dizisindeki teyze mükemmel cinayet yoktur diyor ya.Mükemmel olmasa da ona yakınıni planlayıp şükür uyguladım.
- Bence mükemmeldi dedi gülerek
- Yok mükemmel olsa Sansar Zafer de onun kaza olduğunu inanırdı. Demek ki mükemmel değilmiş. Hani ona yakın.
- Sen beni ayrı tut.Benimkisi Allah vergisi. Nasıl planladın?
- Zor olmadı. İstesem onu her yerde öldürebilirdim. Hemde en rezil şekilde. Lakin istedim ki ibreti alemlik olsun. İnsanlar ilahi adalet desinler. Herkesin gözünün önünde olsun ki insanların hem içi soğusun hemde kaza olduğunu herkes şahit olsun. Bakanın yanında olsun ki tüm ülke duysun. Herşeyi kurguladım. Günlerce ayağım takılarak düşmeyi çalıştım. Minder üzerinde canım yanmıyordu lakin birebir olması için sonrasında betonda çalıştım. Herkesten sakladığım kolumum morluklarını bir görseydin... Hedefe bakmadan ateş etme keza o çok zamanımı aldı. Hani derler ya düşman saat üç yönünde . O bağlamda ben atığe başladığımda başkan hep onbir yönündeydi. Hedef onbir deydi ama sonuç on ikiden oldu.

Herşey planladığım gibi cereyan etti. Bir aksilik yaşamadım. Lakin Ankara dan sizin gibi özel bir ekibin gelebileceğini hiç hesap etmemiştim. Siz çok zorladınız. Bazen çıkmazda olduğumu bu olayın sonucunun pek hayırlı olmayacağını düşündüğüm zamanlar çok oldu. Mapusluk çok zormuş. Dengem bozuldu desem yalan olmaz. Lakin en büyük güvencem aleyhime bir delilin olmamasıydı. Her türlü sorguyu dayandım. En çok sizden çekindiğimi bilmenizi isterim.Sonuç biraz uzasa da planlayıp arzuladığım şekilde olduğu için memnundum. Ta ki düne kadar. Valla dayı senin vebalini almak istemem. Sana anlattım artık gerisi sana kalmış.

Dayı sen hiç beş direkli kara kıl yörük çadırı gördün mü?Gel bak deyip keçi kılından dokunmuş yörük çadırına yöneldim. İçeri girince etrafı inceleyen Zafer dayıya çadıra girince ön direğin önündeki ocağı göstererek

- Bak dayı bu çadırdaki ateş her zaman çadırın ön direğinin dibinde yakılır. Ateş orada olur ki bu çadırın ekmeği aşı,çayı kahvesi hep orada bişer. Çadır insanları o ateşin etrafında toplanarak sosyalleşirler. Bak o çadır ile ocağın arasındaki koca taş görüyor musun? İşte ona ocak taşı derler. O taş sayesinde ateşin çadıra zarar vermesi önlenir. Odunun bomba gibi patlayan kıvılcımlarını o taş durdurur.O taş örs gibidir. Aş pişen kaynar tencere,çay pişen çaydanlık üstüne konur ordan taksim edilir. O taş olmasa bu ateş bu çadırdaki yanmaz. Dışarda yakmak zorunda olursun. O zaman çadır ısınmaz,çadır insanların işi zorlaşır,soğuk çadırdaki sosyalleşme olmaz. En çok o taş yanar.Yeri gelir odun o taşın üzerinde kırılır ,közlere ayrılır. En kızgın şeylere dayanır. O taş her zaman siyah isler içindedir. Yanar yanar kavrulur. İşte o taş benim dayı. Ben olmazsam bu çadırdan duman tütmez. Sen yanmaz ben yanmaz isem nice olurdu bu insanların hali. Bu çadırdaki duman hep tütmeli. Bu çadırdaki duman tütmez ise işte o zaman kork. Demiyor mu atam “eğer toroslarda tek bir yörük çadırının dumanını tüter görürsen korkma”.İşte Sansar dayım ben ve benim gibiler olduğu sürece bu çadırdaki bu duman her zaman tüter. Daha da diyeceğim birşey yoktur. Nokta.

Zafer Başkomiser ile yayla yol ayrımına kadar hiç bir şey konuşmadık. Yol ayrımında aracın içinde el sıkışıp ayrıldık. Ben yukarı Karıncalıya,o aşağı Ankaraya yöneldi.

Zafer Başkomiser Karacasu Nazilli kıvrımlı yolda boşluğa doğru ağır ağır gidiyordu.Kafasının içi civa dolu gibiydi. Dönemeçlerde,peş peşe gelen yol kıvrımlarında sağ sol yaptıkça kafasının savrulduğu taraf ağır basıyor dengesini kaybedecek gibi oluyordu. Ne yolun hoşluğu ne etrafın kırsal yeşilliği ne de dağ çiçeklerinin renkleri dikkatini çekmiyordu. Zeybek Hasan ın kendisini beş direkli yörük kıl çadırının ocak taşına benzetmesi,ben ve benim gibiler olmazsa bu çadırdaki duman tütmez tanımı kafasında dönüp duruyordu. Beyaz topraklara gelip sol tarafta Esençay barajının yeşil sularını görünce kendine gelir gibi oldu. Hemen sağdaki boşluğa direksiyonu kırıp sert bir duruşla kalkan beyaz toz bulutunun içine arabayı park edip hızla araçtan çıktı. İlerdeki baraja giden patikaya yöneldi. Düşme pahasına bayıra tırmanıp barajın kenarına gelip beyaz bulut ve koyu ağaç gölgelerinin yansımalarının olduğu baraja baktı. Su hayat dedi. Eli cebine gitti. Gençliğinden beri yanından hiç ayırmadığı eski model küçük ses alma cihazını çıkardı. Son kayıdı az bir geriye aldı. Play a bastı. Mekanik sestem Zeybek Hasan ın ses tınısını seçebiliyordu.”Daha da diyecek hiçbir şeyim yoktur. Nokta” Cihazı bir daha geri aldı. Aynı ses. “Nokta” dedikten sonra kafasını bir karşıya kaldırıncaya biraz önceki çadırın olduğu tepe bulunduğu yerden gözüküyordu. Kara çadır küçük de olsa tepesinde dalgalanan Türk bayrağı ile ben buradayım diyordu. Bir gülümsedi. Cihazı bir daha geriye alıp play a bastı ve cihazı tüm gücüyle barajın derin sularına fırlattı.Cihaz havada süzülürken “Nokta” diyordu.

SON